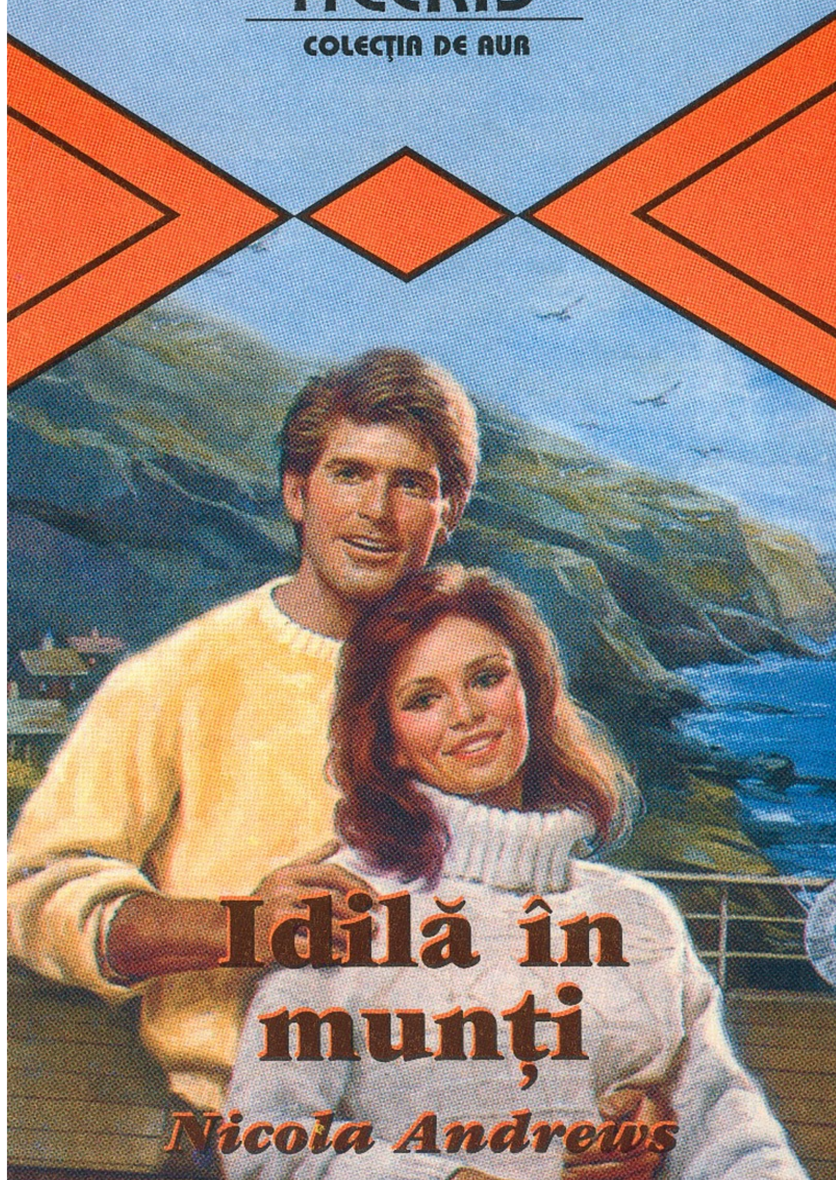

NICOLA ANDREWS

Idilă în munţi

Traducerea şi adaptarea în limba română de ELENA MITU

ALCRIS

Romance

Capitolul 1

Fusese o seară de joi foarte ocupată. De obicei, joia era cea mai liniştită zi din săptămână, dar începutul vacanţei de Paste şi sosirea bruscă a primăverii dublase traficul rutier în Londra şi, cum se întâmpla de fiecare dată, şi numărul de accidente de circulaţie. În această seară, operaţiile începuseră de la ora zece. Era deja trei fără douăzeci când cele cinci operaţii programate pentru această seară luară sfârşit, iar sala de operaţii fu curăţată şi pregătită pentru intervenţiile de urgenţă, pe care nimeni nu le dorea.

Asistenta de la ortopedie ieşi din camera de gardă chiar în clipa în care stingeam luminile din sala de operaţii.

— Ce mai avem de făcut, soră Wade? mă întrebă ea.

— Numai un ultim tur de verificare, răspunsei, încercând să-mi ascund un căscat. Asta în cazul în care nu apare ceva nou…

— Sper că nu, pentru numele lui Dumnezeu! exclamă ea. Doctorii mai au de făcut vizita de noapte. Mi s-a părut mie, sau i-am auzit trecând când mă schimbam?

— Da, domnul Dawkins – medicul şef ortoped – m-a rugat să-ţi spun noapte bună.

Făcu o grimasă.

— E păcat că bunele maniere ale domnului Dawkins nu sunt la fel de bune ca talentul lui de chirurg, dar cred că nu putem avea prea multe pretenţii. Mă duc în birou să scriu raportul, iar după aceea sper că putem să ne ducem

amândouă la culcare. Pari foarte obosită după acest tur de forţă.

— A fost la fel de dur şi pentru tine.

— Da, dar după zece ani de vechime în această meserie, sunt mai obişnuită.

După plecarea ei, verificai cu multă grijă toate saloanele şi stinsei luminile. Asistenta sefă, cea de la ortopedie, nu avea foarte multe fixaţii, dar era foarte hotărâtă că nimeni n-are voie să adoarmă în vreuna dintre camerele spitalului. Pentru că era o femeie cu suflet mare, toată lumea se străduia să-i facă pe plac. Toată lumea, cu excepţia domnului Dawkins…

Lăsai la urmă cabinetul doctorilor, cu toate că ştiam că aceştia plecaseră de mult. Din obişnuinţă, bătui la uşă înainte de a intra. Era ştiut de toată lumea că în spitalul nostru, St. Martha, dacă o soră medicală intră în cabinetul medicilor în timp ce aceştia sunt înăuntru, riscă nu numai furia asistentei şefe, dar şi să fie obligată să practice altă meserie, cea mai veche din lume. Eram deja la jumătatea camerei, când îl observai pe Joe Fenton, care adormise la birou.

— Hei, Joe! Trezeşte-te!

Părea că avusese ceva de scris şi adormise. Capul lui cu păr blond se sprijinea pe un braţ, şi nu făcu nicio mişcare ca răspuns la strigătul meu.

Luând un prosop, îl muiai în apă rece, apoi îl lovii uşor cu el peste obraz:

— Îmi pare rău, dragul meu, dar nu poţi să dormi aici! Asistenta şefă n-ar fi de acord!

— Dumnezeule! Liz, afurisito! exclamă el, împingându-mă şi scuturându-se ca un căţel. Oh, de ce nu sunt lăsat să mor în pace? Au plecat ceilalţi?

— De secole!

În timp ce se spăla, adunai hârtiile împrăştiate de pe birou.

— Trebuie să pleci şi tu. Sora e în birou să scrie raportul, dar o să facă o crimă dacă se întoarce şi te

găseşte aici. Mick Dawkins nu i-a spus noapte bună, aşa cum îi place ei.

— Da, e un cretin care crede că, dacă are talent de chirurg, este un mic Dumnezeu. Dar trebuie să recunosc: se pricepe la mânuirea bisturiului!

— La fel de bine se va pricepe şi asistenta şefă dacă te prinde aici, răspunsei, aruncându-i haina din cuier, strecurându-i hârtiile sub braţ şi împingându-l spre uşă. Hai, mişcă-te!

— Nu încă, mormăi el, oprindu-se în prag şi încheindu-şi haina. Mi-am adus aminte de ce am rămas în urmă. Trebuie să-ţi spun ceva.

— Bine, dar nu poate să mai aştepte?

— Nu, e prea important. N-ai liber în weekendul ăsta?

Aruncai o privire spre ceasul din perete. Cu puţin noroc, mai avea la dispoziţie cinci minute.

— Ba da, de la unu şi jumătate vineri după-amiază până la şapte şi jumătate luni dimineaţă. De ce?

Mă privi cu atenţie, ezitând.

— Îţi aduci aminte că stabilisem să-i duc pe copii la Glasgow, cât timp tata e plecat în Italia în excursie?

— Da, şi?

— Cred că ştii că, în pauza dintre primele două operaţii, JadleyGrey i-a dat un telefon lui Dawkins… Ghici despre ce e vorba? Dragul nostru domn Jadley-Grey vrea să facă o operaţie demonstrativă pentru nişte potenţiali sponsori, tocmai sâmbătă. N-am ce face. Aşa că m-am gândit la tine, Liz. Crezi c-ai putea să-i duci tu?

Mă sprijinii de perete.

— La Glasgow?

— {tiu că-ţi cer un serviciu imens, dar n-am altă soluţie. Tata nu e în niciun caz de acord să plece singuri, chiar dacă sunt sigur că s-ar descurca. Numai că el e tatăl nostru şi trebuie să-l ascultăm.

— Şi acolo, ce trebuie să fac?

— Îi conduci la unchiul Dougal, de la spitalul central din Glasgow, sâmbătă dimineaţa. El nu poate să vină aici să-i ia, pentru că trebuie să participe la o conferinţă mâine seară. El plăteşte biletele pentru ei la ducere şi pentru mine dus-întors, iar tata va plăti biletele lor la întoarcere. Totul e aranjat, sunt făcute şi rezervări pentru tren. Oh, nu! exclamă el, mi-am adus aminte că sâmbătă eşti invitată la o petrece la o prietenă din Sussex!

Nu era genul de bărbat care să se piardă repede cu firea, dar acum era foarte obosit. Părea în pragul lacrimilor.

— Oh, Liz ce mă fac?

— Linişteşte-te, dragule. Dacă tatăl tău e de acord, o să-i duc eu.

— Păi, petrecerea?

— Vor mai fi şi alte petreceerioricum, parcă văd că mi s-a ales deja un partener „minunat".

— Dar prietena ta?

— O să înţeleagă, are o inimă mare.

— Eşti sigură? mă întrebă el, privindu-mă cu afecţiune. Oh, Liz, aş putea să te sărut!

— Aici în niciun caz, viteazule! Acum fugi, o să-mi dai restul detaliilor mâine.

Îmi trimise o bezea şi dispăru, cu trei minute înainte de apariţia asistentei şefe.

Seara fu liniştită, nu mai apăru nicio urgenţă, aşa că ne duserăm la culcare. Nu avusei timp decât să mă întreb o singură dată dacă n-ar fi cazul să-mi fac un control psihiatric, înainte de a adormi profund.

Acelaşi lucru mă întrebă şi prietena mea dimineaţa următoare, când îi dădui telefon să-i explic.

— Şi ce te priveşte pe tine? E iubitul tău?

— Nu, doar că ţin la el.

— Elizabeth, de ce nu-mi spui adevărul?

— Nu te mint.

Îi povestit că îl cunoşteam pe Joe Fenton de mult

timp.

— Mama lui a murit cu două luni înaintea bunicului meu.

Tonul vocii ei se schimbă:

— Oh, da. Înţeleg acum. Continuă.

— N-am cunoscut niciodată restul familiei, pentru că locuiesc în Cornwall. E o diferenţă foarte mare de vârstă între el şi restul fraţilor. Mai are doi fraţi gemeni, fată şi băiat, de doisprezece ani şi încă un frate de paisprezece ani.

— Eşti sigură că nu sunt destul de mari să călătorească singuri?

— Mi-am spus acelaşi lucru şi la fel crede şi Joe. Numai că tatăl lor nu e de acord. Pentru că nu s-a recăsătorit, adăugai gânditoare, probabil că simte că e cazul să-şi facă probleme pentru doi. Cum făcea şi bunicul.

— Dar, Liz, draga mea, el era mult mai bătrân! exclamă ea, apoi schimbă subiectul. În ce parte a Scoţiei?

— Mă întrebi în ce parte a Scoţiei trăieşte unchiul lor? Nu ştiu, undeva în Highlands, în munţi. Dar nu mă interesează, din moment ce nu trebuie să merg decât până la Glasgow.

— Şi unchiul are familie?

— Din câte ştiu eu, nu. E medic specializat în boli tropicale şi a lucrat în Africa până la Crăciunul trecut. Nu sunt sigură ce face acum, Joe nu mi-a spus.

— Ai mai fost în Scoţia, Liz?

— Nu, crezi că o să pot vedea destule din tren?

— Dacă vezi bine în întuneric, râse ea. Distracţie plăcută şi vino să ne vezi cât de repede.

Ţineam foarte mult la prietena mea şi eram bucuroasă că primise vestea atât de bine. Îl pusesem pe Joe pe primul plan dintr-un motiv pe care nu prea puteam să i-l explic, deoarece dintre toţi prietenii mei, era singurul care a înţeles cu adevărat cât de mult m-a afectat moartea bunicului meu. Era şi singurul prieten din St. Martha

căruia îi putusem povesti despre moartea părinţilor mei într-un accident aviatic, când aveam abia şapte ani. Eu eram în vizită la bunicul din partea tatălui, văduv şi singura rudă apropiată. Casa lui a devenit a mea până când a murit în somn. Pentru mine fusese mamă, tată şi întreaga lume. Lumea lui Joe s-a clătinat la moartea mamei lui. Am recunoscut unul în celălalt suferinţa ascunsă şi am găsit sprijin în durerea noastră. De atunci, cu toate că ne-am mai făcut şi alţi prieteni, am avut iubiţi, dacă aveam nevoie de sprijin ne duceam unul la altul. Ţineam foarte mult la relaţia noastră şi eram amuzaţi de analizele şi diagnosticele puse de ceilalţi privind sentimentele noastre. Joe spunea că restul cunoştinţelor noastre erau uluite de faptul că rămăsesem atât de buni prieteni, fără să avem o relaţie amoroasă.

— Oare suntem bolnavi, Liz? Sau suntem fosile din epoca victoriană? mă întreba el adeseori, dar nu găsisem încă răspunsul.

Oricum, nici nu ne preocupa prea mult.

Dimineaţa fu atât de ocupată, încât nici nu ne puturăm vedea, dar să stăm de vorbă. La pauza de prânz, în sertarul pentru corespondenţă găsii un plic mare, care conţinea bilete de tren, precum şi un bileţel, scris pe spatele unei fişe medicale:

„Am schimbat rezervările pe numele tău şi am dat telefon acasă. Doamna Evans, menajera tatii, va fi la Euston, plus copiii, la unsprezece noaptea. Unchiul D. E la Spitalul Central Glasgow. Copiii îi cunosc maşina. Sper că nu vor profita de tinepoţi să foloseşti lupta corp la corp, dacă e nevoie. Transmite toate salutările mele unchiului D., iar dacă vrei să-l faci fericit, întreabă-l despre medicina tropicală. Nu vorbeşte prea mult, dar e de treabănu cred c-a mai atins o femeie de ani de zile. Mulţumesc din nou. Cu dragoste, J”.

Pentru că aveam o după-amiază liberă, împinsă de curiozitate, mă dusei la biblioteca Facultăţii de Medicină.

Bibliotecarul fu şocat:

— Doctorul D. R. Grant din Edinburgh, soră? Dacă a publicat ceva despre medicina tropicală? Cred că glumiţi! Lucrările profesorului sunt lucrări de referinţă în acest domeniu, căutate în toate bibliotecile şi librăriile. Stiţi că, începând din toamnă, va fi şef de catedră la secţia „Boli tropicale” de la Oxford? Sau era Cambridge? Profesorul Mullen vorbea despre el zilele trecute.

Îmi cerui scuze pentru ignoranţa mea.

Cu o privire dezaprobatoare, bibliotecarul îmi puse în faţă un număr impresionant de cărţi şi reviste. Până la cinci după-amiază, numele profesorului îmi devenise foarte cunoscut, şi eram pusă în gardă cu privire la obiceiurile proaste ale muştei ţeţe.

În taxi, repetai în gând toate frazele inteligente şi bine documentate pe care voiam să i le spun doctorului.

Taxiul meu opri şi imediat după el opri un altul. Un băiat înalt, foarte blond, sări din el, începând să descarce bagaje. Era fratele lui Joe, nici nu putea fi altfel, iar acest gând mă făcu să zâmbesc. El îmi aruncă o privire aspră, văzându-şi de treabă. O femeie în vârstă, care coborî repede din maşină, veni spre mine.

— Domnişoara Elizabeth Wade? Mi-am dat seama că sunteţi dumneavoastră. Îmi pare foarte bine să vă cunosc. Eu sunt doamna Evans, iar aceştia sunt copiii: Robin, Judy, Johnnie. Dragilor, aceasta este amabila prietenă a fratelui vostru, domnişoara Wade.

Cei trei mă priviră în tăcere.

— Bună, ce faceţi? spusei eu.

Se pare că era secret, pentru că nu primii niciun răspuns.

— Din nefericire, suntem foarte timizi, interveni doamna Evans – cu toate că n-aţi fi crezut, dacă i-aţi fi văzut pe drum. Eu i-am înţeles întotdeauna foarte bine pe tineri, poate pentru că n-am fost binecuvântată cu urmaşi. Dar unii dintre noi sunt destul de dificili, adăugă el, ridicând un deget mustrător spre copii.

N-o prea ascultam, ci îi priveam cu atenţie pe cei trei

copii. Robin, băiatul cel mare, era mai înalt decât mine, avea acnee şi o expresie posomorâtă. Dar, pentru că semăna atât de mult cu Joe, eram dispusă să trec acest lucru cu vederea. Judy era la fel de blondă, subţire, mult mai înaltă decât fratele ei geamăn. Avea părul lung, o figură micuţă şi inteligentă. Era foarte palidă, dar nu aveam de unde să ştiu dacă de vină nu e oboseala călătoriei, sau este culoarea ei obişnuită. Abia dacă deschise o dată gura înainte de plecarea trenului.

Johnnie Fenton părea din altă familie. Era un băiat robust, cu păr şaten, ondulat, cu o faţă rotundă şi plină de voioşie, cu ochi mari, aproape negri, mărginiţi de gene lungi şi dese. Avea cei mai largi umeri şi cea mai directă privire pe care le-am întâlnit la un băiat de vârsta lui. Era la fel de tăcut ca fraţii lui, fără să pară posomorât şi, cu toate că-mi dădea impresia că nu i-ar fi păsat dacă aş fi căzut moartă în faţa lui, mă îndoiam c-ar fi participat la crimă.

Începusem să număr deja orele pe care trebuia să le petrec împreună cu ei până la Glasgow cu mult înainte de plecarea trenului. La un moment dat, Robin descoperi că lăsase una dintre valize de cealaltă parte a barierei. Doamna Evans spuse că nu era decât un semn care arăta câtă dreptate avusese tatăl lor, nelăsându-i să plece singuri, în grija lui, ca frate mai mare.

— Dragul de el, micul Robin! exclamă ea. E un tânăr atât de visător, nu-i aşa? Sunt sigură că, până la Glasgow, ar fi pierdut biletele, bagajele şi, până la urmă, pe cei doi gemeni.

„Micul Robin” îi aruncă o privire care spunea c-ar vrea s-o strângă de gât şi dispăru în interiorul trenului, împreună cu cei doi gemeni. Rămăsei la fereastră, în timp ce trenul se punea în mişcare. Deodată, pe peron apăru un bărbat, urmat de un hamal care-i ducea bagajele, alergând amândoi după tren. În ultima clipă, bărbatul se agăţă de uşă şi urcă, iar hamalul îi aruncă bagajele lângă el.

Noul venit îmi zâmbi, străduindu-se să-şi recapete

răsuflarea.

— Chiar c-am ajuns în ultima clipă!

— Nu mai contează, aţi ajuns.

— Şi ce e mai important, într-o singură bucată, răspunse el, verificându-şi bagajele. Cred că n-au păţit ceva undiţele. Sper să mă bucur de un pescuit pe cinste. E primul concediu pe care-l iau de ani buni. Sunteţi în vacanţă?

— Nu, am doar un weekend liber.

Îl privii cu atenţie, în timp ce şi el mă cântărea din priviri. În niciun caz nu era genul de privire pe care mi-o aruncaseră fraţii lui Joe.

Părea să aibă în jur de treizeci de ani, era înalt, cu păr de culoarea nisipului, ochi albaştri şi un zâmbet atrăgător, mai degrabă timid.

De noi se apropie un însoţitor, dornic să-l ajute.

— Am urcat unde trebuie? întrebă călătorul, întinzându-i biletul.

— În vagonul următor, domnule MacDonald. O să vă ajut cu bagajele. Doriţi să mă urmaţi?

— Imediat, răspunse americanul, întinzându-mi mâna. Îmi pare bine de cunoştinţă, zâmbi el. Vă urez o călătorie plăcută.

— Mulţumesc, răspunsei, la fel şi dumneavoastră.

Îmi părea rău să-l văd că pleacă, îmi făcuse plăcere să-mi aducă aminte că sunt femeie. Apoi îmi adusei aminte motivul pentru care eram în acest tren. Păcat, oftai.

Însoţitorul ne arătase deja care era cuşeta noastră. Cei doi băieţi aveau un compartiment separat, iar eu împărţeam unul cu Judy. Când ajunsei în patul meu, uşa despărţitoare era închisă.

Mă urcai în pat, întrebându-mă dacă cei trei erau pregătiţi pentru noapte şi dacă n-ar fi cazul să verific.

Auzii în acea clipă vocea lui Judy:

— Da, intraţi! E în patul ei.

Vocea lui Robin părea furioasă:

— De ce naiba trebuie să suportăm şi pacostea asta?

— Putea să fie şi mai rău, interveni Johnnie, nu arată la fel de nesuferită ca monstrul de doamna Evans.

— Da’ de unde, au acelaşi nume, mormăi Judy. Pun pariu că bombăne la fel ca ea, dacă nu-i convine ceva. Toate fac la fel. Cu Joe ar fi fost altfel, el e amuzant. Mi-ar fi plăcut să fi venit el.

— Cred că, dacă ar fi vrut, ar fi putut să vină, răsună din nou vocea lui Robin. E la fel ca restul, nu face ce promite. Toţi sunt la fel.

Judy începuse să suspine.

— Da, şi ne-a promis că ne va duce la unchiul Douglas…

— Oh, Ju, la naiba! protestă fratele ei mai mare. Ai început deja să suspini! Nu înţeleg de ce fetele trebuie să facă asta?

— Dar nu suspin! răspunse fata cu indignare. Ştii foarte bine că am răcit! Nu puteam să-i spun tatii, ar fi luat-o razna!

Johnnie spuse cu voce voit veselă:

— Unchiul Dougal te va face bine, Ju. Tata spune despre el că e foarte deştept, iar eu cred că e de treabă. Mă aştept să fie minunat în Gairlie. De Crăciun mi-a spus că se bucură foarte mult că şi-a recăpătat casă, după plecarea chiriaşilor, şi vrea să stăm cu el foarte mult. Mi-a mai spus că mama a fost o soră mai mare grozavă şi că i-a părut îngrozitor de rău când a murit.

Tăcerea se lăsă în compartiment, aducându-mi amintiri la care preferam să nu mă gândesc, nici măcar acum, după cincisprezece ani. Cu toate că acum ştiu că sunt şi lucruri mai rele decât să fii orfan de mamă, nici la vârsta lui Robin nu eram capabilă să gândesc aşa.

Coborâi din pat şi bătui la uşă.

— Pot să intru, Judy?

Erau cu toţii în patul lui Judy. Picioarele lungi ale lui Robin se sprijineau de chiuvetă, dar nu făcu nicio mişcare să le ia. Se încruntă la mine.

— Johnie şi cu mine ar fi trebuit să fim deja în pat, dacă asta vrei să spui.

— Nu, răspunsei, sprijinindu-mă de uşă. Nu ştiu la ce oră vă duceţi la culcare de obicei, dar sunteţi destul de mari ca să staţi, cel puţin într-o noapte, până mai târziu, fără să se întâmple nimic grav. Voiam să vă spun noapte bună.

— Noapte bună! răspunseră în cor.

— Mulţumesc, somn uşor şi vouă, zâmbii, aruncând o privire spre ceas. E aproape miezul nopţii. Sper că Joe se duce mai devreme la culcare în această noapte. Stiţi la ce oră s-a culcat ieri?

Nu mă aşteptam să primesc un răspuns la această întrebare, aşa că le povestit ce se întâmplase la spital ziua trecută şi cum primise Joe vestea operaţiei demonstrative.

— E o poveste neplăcută, mai ales că trebuia să fie liber. Numai că nu poate risca, pentru că şefii se vor răzbuna, cel mai probabil când ar trebui să fie avansat.

— Dar e nedrept! exclamă Johnnie.

— Asta spune şi ea, mormăi fratele lui.

— Da, e nedrept, repetai, dar aşa stau lucrurile. Astea fiind spuse, ne vedem mâine dimineaţă. Apropo, mă numesc Elizabeth şi sunt mai mică decât fratele vostru cu un an.

După ce închisei uşa, auzii murmurul lui Johnnie:

— Ce picioare lungi are!

Mă aşezai în pat zâmbind.

A doua zi, când mă dusei s-o văd pe Judy, încă dormea.

— Ajungem în patruzeci de minute la Glagow, Judy. Bună dimineaţa! Ai dormit bine?

Părea îmbujorată şi clipea des.

— Da, mulţumesc, răspunse, întorcându-se cu spatele.

Ezitai, pentru că vocea ei era răguşită.

— Te doare gâtul?

— Nu, mă simt bine.

N-o credeam, dar n-avea niciun rost s-o deranjez cu alte întrebări, aşa că mă îndreptai spre compartimentul băieţilor, să văd dacă s-au trezit. Johnnie venea pe culoar, deja îmbrăcat.

— Robin se îmbracă. Sunt mort de foame! Sper că unchiul Dougal nu va întârzia. Ne-a promis că vom lua micul dejun împreună.

Îi oferii o ciocolată.

— Dacă poţi să mănânci aşa ceva la această oră, chiar te rog!

— Oh, Doamne! Pot să mănânc dulciuri la orice oră. Tu nu poţi?

— Nu, trebuie să am dispoziţia necesară. Numai ideea de a mânca dulciuri înainte de masă mă face să vomit. Ia-o cu încredere. Dă-i şi lui Robin.

— O, Elizabeth, mulţumesc! E foarte frumos din partea ta să ne-o dai nouă pe toată, zâmbi el.

Îmi venea să-l iau în braţe.

— Sper să nu vă strice pofta de mâncare.

— O, nici pomeneală! Nimic nu-mi strică pofta de mâncare!

Robin apăru în cadrul uşii.

— Vino şi adună-ţi lucrurile, Johnnie. Nu vrem să întârziem la întâlnirea cu unchiul Dougal.

Din nefericire, profesorul Grant fu acela care întârzie. Aşteptarăm pe peron, iar copiii mă văzură schimbând saluturi şi fluturări de mâini cu americanul. Judy arăta de parcă ar fi avut şi o durere de cap. În gând, spusei câteva la adresa profesorilor nepunctuali, dar cu voce tare propusei să-l aşteptăm în bufetul gării.

— Dacă vom sta la fereastră, o să-l vedem apărând în timp ce mâncăm.

Robin murmură:

— Nu trebuie să-ţi faci probleme, o să luăm micul dejun cu unchiul.

Numai că aliatul meu era Johnnie.

— Cred că e o idee minunată, Elizabeth. Putem să mâncăm şi acum şi cu unchiul Dougal. Haideţi, ce mai aşteptaţi?

Eram încântată că reuşisem s-o iau pe Judy din frig, dar masa fu destul de posomorâtă. Numai Johnnie mâncă totul cu plăcere şi mă ajută în încercarea de a face conversaţie. Judy abia putea să bea ceaiul. Rămaserăm în bufet cât puturăm de mult, iar apoi ne aşezarăm pe o bancă la soare. Cu toate că în jurul nostru veneau şi plecau multe maşini, cea a profesorului nu se vedea nicăieri.

După o oră, eram în acelaşi loc. Judy devenise cenuşie, în afară de un cerc alb în jurul gurii. Eram de părere că purtarea profesorului era de neiertat.

Robin se întoarse de la un alt tur la biroul de informaţii, clătinând din cap. Judy îşi pusese capul pe umărul meu, acceptând să-i iau pulsul. Mă îngrijora.

Fratele cel mare se aşeză pe bancă.

— Dar dacă unchiul Dougal a uitat de noi?

— N-ar putea să facă una ca asta! protestai. Probabil a dormit mai mult după prelegerea pe care a ţinut-o aseară, iar acum e blocat undeva în trafic. Glasgow e un oraş mare. Îmi vine să-mi dau palme pentru că nu i-am cerut lui Joe numărul de telefon de la hotelul în care stă unchiul vostru. O, sau am putea să dăm un telefon la el acasă, cred că găsim pe cineva care să ne ofere vreo informaţie.

— Dacă e blocat în trafic, n-are niciun rost, suspină Judy. Dacă a avut un accident? Dacă nu poate să ajungă aici mai devreme de câteva ore? Tu va trebui să iei trenul spre Londra, Elizabeth!

— Nu, draga mea, zâmbii, simţind privirile tuturor aţintite asupra mea. Îmi pare rău, dar trebuie să te anunţ că nu scăpaţi de mine până când nu vă predau unchiului vostru. I-am promis lui Joeşi e mai puternic decât mine, n-am curaj să nu mă ţin de promisiune.

Gemenii erau vizibil uşuraţi.

Robin spuse, pe un ton supărat:

— Ştiu că suntem o povară, dar.

Deodată, se întrerupse, sărind de pe bancă, într-un elan de bucurie:

— Maşina unchiului Dougal! strigă el.

— Da, dar nu e el cel care o conduce, murmură Judy.

Băieţii se ridicaseră şi luaseră bagajele, în timp ce o maşină mare, cenuşie, întorcea în faţa noastră. Le lăsară jos, arătând nesiguri.

Mă ridicai.

— Sunteţi siguri că e maşina lui? Bine. Staţi aici, mă duc să văd despre ce e vorba.

Maşina era oprită la celălalt capăt al parcării. Soferul era un tânăr bronzat. Aruncă o privire nesigură de la mine la cei trei copii.

— Domnişoară, îl aşteptaţi cumva pe domnul profesor Grant?

Îi explicai ce se întâmplase. Încă nedumerit, îmi întinse o scrisoare adresată lui Joe.

— Cumnata mea, Mary Cameron, care e menajera domnului profesor, m-a rugat să dau această scrisoare domnului Fenton. Pentru că ajungeam azi la Glasgow, fiind ultima zi de permisie, înainte să mă întorc pe mare, am putut să aduc maşina. Cred că e mai bine să citiţi ce scrie profesorul. Puteţi să conduceţi o maşină, domnişoară Wade?

Cuvintele lui mă luară prin surprindere.

— Aşadar, domnul profesor nu e în Glasgow? N-ar fi trebuit să ţină o prelegere?

— Ba da, dar a fost anulată din cauza căutării.

— Căutare?

— Da, sus pe Ben. S-au rătăcit doi tineri pe culmea nordică, adăugă el, de parcă asta ar fi clarificat totul.

— Sus pe Vrei să spui pe munte? înţelesei în sfârşit.

El dădu din cap, făcând o plecăciune.

— Chiar aşa, pe Ben Gairlie. Sunt rătăciţi de două

zile, iar ceaţa groasă îngreunează căutarea.

— Probabil.

Respirai adânc şi deschisei scrisoarea.

Fusese scrisă de profesorul Grant înainte de plecarea de acasă, ieri dimineaţă. Explica în câteva rânduri că n-avusese timp să dea telefon la Londra să anunţe, dar că spera că va ajunge acasă în timp util.

„Evident, dacă ai această scrisoare în faţa ochilor, înseamnă că n-am reuşit să ajung. În acest caz, vrei să-i aduci tu pe copii la Gairlie? O s-o rog pe Mary Cameron să-ţi rezerve un bilet pentru

Londra de la Inverness, pentru duminică. Vino pe drumul principal, are suficiente indicatoare de circulaţie. Găseşti hărţi în maşină. Drumul are cam o sută patruzeci de mile. Nu te grăbi, poţi ajunge la orice oră, nu deranjezi. Îmi pare foarte rău că trebuie să te rog să faci asta, dar n-am altă soluţie”.

Citii scrisoarea de două ori, apoi aruncai o privire spre banca pe care stăteau cei trei copii. Erau foarte atenţi şi răbdători, ceea ce era ciudat. Îşi dăduseră seama că era ceva în neregulă, iar nişte copii mai siguri pe ei ne-ar fi copleşit pe amândoi cu o mulţime de întrebări. Numai că ei aşteptau în linişte. Copiii care se simt în siguranţă nu cred niciodată că li se poate întâmpla ceva rău. Ei ştiau că, dacă s-a întâmplat ceva rău o dată, se poate întâmpla şi-a doua oară. Sentimentul acesta îmi era foarte cunoscut.

Privii din nou scrisoarea.

— Profesorul Grant spune că până la Gairlie sunt o sută patruzeci de mile.

— Aşa e.

Aruncai o privire de profesionist spre Judy. Speram că n-are nimic prea grav, dar dacă are ceva infecţios, niciun spital nu va vrea s-o primească. Dacă n-avea decât o mică răceală, nici atât. Orice medic ar fi dat acelaşi sfat: „În pat şi ţinută sub observaţie”.

Aveam permis de conducere şi mă pricepeam să urmez o hartă. N-aveam pe nimeni acasă, care să-şi facă

probleme dacă întârziam. Îmi era clar că n-am ce face, aşa că-l întrebai pe domnul Cameron dacă poate să-mi arate cel mai potrivit drum pentru a ieşi din Glasgow. Ne îndreptarăm împreună spre bancă.

Capitolul 2

N-am avut nicio problemă, mai puţin în Gairlie, unde oprii o femeie pe bicicletă, cerându-i să ne ajute.

— Căutaţi Casa Achnagairl? O, e dincolo de apă. Nu sunt decât două case acolo, e a doua pe drumul pe care mergeţi.

Lacul Gairlie avea apă sărată, de un gri argintiu şi era înconjurat de dealuri. În lumina amurgului, dealurile păreau foarte aproape, iar un munte masiv, întunecat, cu vârful în nori, se înălţa deasupra lor, ca un adult într-o mare de copii.

Băieţii scoaseră capetele pe fereastră.

— Acela trebuie să fie Ben Gairlie. Oare unchiul Dougal e încă acolo?

Aruncai încă o privire la Judy, care dormea, lăsându-i să vorbească între ei, aşa cum făcuseră tot drumul. Judy dormise aproape tot timpul. Înainte de a pleca din Glasgow, cumpărasem un termometru, aspirină şi glucoză, precum şi ceva de mâncare pe drum, pentru toţi. În urmă cu o oră, fata nu avea temperatura mai mare decât era obişnuit pentru vârsta ei, dar asta putea să însemne şi că era doar debutul unei boli. După cum arăta acum, temperatura îi crescuse destul de mult. Privii spre munte, în timp ce întorceam maşina. Speram că unchiul lor era acasă şi că avea antibiotice. Speram şi că nu s-a întors cu reumatism, bronşită sau ceva asemănător de pe munte. Nu-i ştiam vârsta şi, deşi aveam câţiva profesori mai tineri la St. Martha, niciunul nu avea mai puţin de patruzeci de ani. Nu mi se părea prea bine ca, după atâţia ani petrecuţi în Africa, să cutreieri munţii. Dar, la urma urmei, era problema lui. Condusei pe drumul pe care venisem, îndreptându-mă în direcţia indicată de femeia binevoitoare.

Judy se trezi în clipa în care opream maşina în faţa casei. Aceasta era înaltă, îngustă, construită din granit. Mă întorsei spre fată:

— Judy, cred c-ar fi mai bine să stai în maşină până scoatem bagajele.

— Bine, răspunse ea, cu o voce îngrijorător de slabă.

Robin sărise repede din maşină. Privi spre casă, apoi se duse să citească plăcuţa de pe poartă.

— Am ajuns bine. Oare de ce nu e nicio lumină aprinsă?

Coborâi, încercând să-mi dezmorţesc membrele înţepenite.

— E încă zi şi poate că le place să stea pe întuneric, răspunsei, sunând la uşă. Să avem răbdare, menajera poate fi în spatele casei.

Johnnie stătea lângă mine.

— Nu cred că unchiul Dougal e acasă, spuse el.

— O să ne spună doamna Cameron, răspunsei, ţinând degetul pe sonerie. Oare e surdă?

Privind spre maşină, spre figura palidă a lui Judy, încercai uşa de la intrare. Era deschisă, aşa că intrarăm câţiva paşi. Strigarăm numele menajerei, fără să primim vreun răspuns.

Holul era lung, îngust, foarte bine întreţinut. Johnnie descoperi pe o măsuţă un plic adresat „Doctorului Fenton" şi mi-l aduse.

— Cred c-ar fi bine să citeşti asta, spuse el.

După ce citii, îi întinsei biletul lui Robin.

Aceasta era scris de doamna Cameron. Fiica ei avusese o criză de apendicită, ginerele ei era de serviciu, iar ea fusese nevoită să plece la Inverness, să aibă grijă de nepoţi. Mai lăsase un bilet în birou, adresat profesorului Grant. Adăugase: „Paturile sunt făcute, iar mâncarea este în cuptor. Am pus masa în sufragerie. În camere sunt aduse toate cele necesare pentru foc, nu trebuie decât aprins. Sper că profesorul va ajunge cu bine înapoi înainte

de sosirea dumneavoastră dar, dacă va întârzia, vă rog, în numele lui, să vă simţiţi ca acasă. Îmi pare foarte rău”.

— Oh, Dumnezeule! exclamă Robin. Ce încurcături!

Johnnie stătea în capul scărilor, privind în toate părţile cu mare interes.

— Hei, Elizabeth! Crezi că e vreo fantomă în casa asta? N-ar fi grozav!

— Sigur, amice, asta ne mai lipsea! Haideţi să aducem bagajele şi pe Judy, care ar trebui să ajungă direct în pat.

— Nu putem să mâncăm mai întâi? protestă Robin. Bagajele nu pot să mai aştepte?

— Tu poţi să faci ce vrei cu ale tale, dar cele ale lui Judy trebuie aduse, pentru că se va duce la culcare. Johnnie, vrei tu să-i aduci valiza, eu nu ştiu care e a ei. Între timp, voi urca la etaj să văd care e camera ei.

Băiatul fugi imediat. Robin mă urmă la etaj.

— N-ai de ce să te agiţi, Elizabeth. Judy are foarte des probleme cu gâtul.

Mă dureau umerii din cauza condusului, aşa că fusei nevoită să rezist ispitei de a-l pălmui.

— E bine de ştiut. Numai că rămân la ideea mea, că trebuie să stea în pat.

— Cred că-ţi dai importanţă. Nu eşti doctor.

— Nici tu, tinere, răspunsei, ştiind că se va simţi jignit. Unchiul tău e doctor, iar când se va întoarce ne va spune dacă am avut sau nu dreptate. Până atunci, voi face aşa cum cred că-i mai bine.

Descoperisem o cameră micuţă, cu vedere spre lac, care părea foarte atractivă.

— O s-o pun pe Judy aici.

Când fata era în pat, îi luai din nou temperatura. Aveam dreptate, crescuse. Pusei într-un pahar două aspirine.

— Poftim, Judy, faci gargară şi apoi înghiţi.

— Uh! Ce neplăcut!

— Ştiu, dar îţi va face bine.

După aspirine bău un pahar de lapte cald.

— Ai avut dreptate, acum nu mă mai doare atât de tare când înghit. Dar mă simt ciudat. Mă doare tot corpul.

N-avea nicio erupţie. Rămăsei câtva timp cu ea, chiar după ce adormise, dorindu-mi să am mai multă experienţă în bolile copilăriei. Pentru că lucrasem într-un spital, nu cunoşteam decât bolile grave. Prin urmare, tot felul de diagnostice alarmante îmi treceau acum prin minte: să fie febră reumatică? Sau meningită? Sau, Doamne fereşte, după câte văzusem la copii, chiar leucemie? Toate aceste simptome le întâlneam în aceste boli: dureri de gât, febră, dureri de cap, dureri generalizate. Dar, la fel de bine, sunt simptome pentru rujeolă, varicelă, amigdalită acută.

Sper că unchiul ei se va întoarce repede. Doar n-o să mai petreacă încă o noapte pe munte!

Dar dacă nu se întoarce? Pot s-o las pe Judy aşa, fără să cer sfatul unui medic, o noapte întreagă? Sunt sigură că pot afla de la serviciul de informaţii telefonice numărul medicului. Oare n-ar fi mai bine să telefonez chiar acum?

Atinsei fruntea feţei, care era mai rece. Dormea profund, respirând regulat. Dacă aş fi fost la St. Martha, ce-aş fi făcut?

Încercai să mă liniştesc. Ştiam că fata avea tot ce-i trebuia: căldură, odihnă, somn. Numai că afară ceaţa devenea din ce în ce mai deasă.

Judy dormea liniştită. Mâncai împreună cu băieţii. Din minut în minut, unul dintre ei alerga la fereastră, la auzul unui zgomot.

— Trebuie să fie unchiul Dougal.

Dar nu era. Johnnie îşi lipise nasul de geam.

— Nu văd nimic. Cum poate fi găsit cineva pe astfel de ceaţă, Elizabeth?

Mă gândisem şi eu la acelaşi lucru.

— Poate că pentru cineva născut şi crescut aici e mai uşor.

Robin interveni şi el.

— Cele două persoane pierdute nu sunt obişnuite. Mă întreb dacă mai sunt acolo.

— De ce? îl întrebă fratele lui. Crezi c-au căzut pe undeva? Cred c-ar fi morţi dacă s-ar întâmpla asta, nu-i aşa, Elizabeth?

Câteva minute mai târziu mă dusei să văd ce face Judy, lăsându-i pe băieţi scufundaţi într-o discuţie teribilă despre moarte. Cu toate că eram asistentă medicală, nu mă simţeam tocmai în largul meu.

Lăsasem o veioză aprinsă în camera feţei. Încă de la uşă, observai că nu se mişcase. Părea totuşi să-i fi crescut temperatura, iar pulsul era şi el prea mare.

Camera în care o pusesem pe Judy era în apropiere uşii de la intrare, aşa că auzii înaintea băieţilor paşii care se opriră în faţa uşii. Coborâi repede şi ajunsei în faţa uşii, chiar în clipa în care se deschidea.

— Domnul profesor Grant? îmi pare rău dacă v-am speriat, dar Joe n-a putut veni să-i aducă pe copii, aşa c-am venit eu. Sunt Elizabeth Wade.

Pentru câteva momente, bărbatul mă privi uimit. Apoi intră în hol şi închise uşa. Purta o haină deschisă la culoare, pătată şi umedă, iar părul întunecat era ud. Părea obosit şi era nebărbierit. Era mai tânăr decât crezusem, cu toate că-mi era imposibil să-i ghicesc vârsta.

— Da, sunt Dougal Grant. Bună seara, domnişoară Wade, spuse el, scoţându-şi mănuşile ca să-mi strângă mâna. Eşti bine venită în casa mea.

Îşi dădu jos haina, agăţând-o în cuierul de lângă uşă, iar statura lui îmi arătă de unde moştenise Johnnie umerii laţi.

— I-aţi condus pe nepoţii mei de la Glasgow? mă întrebă.

Înainte să pot răspunde, băieţii năvăliseră în hol, vorbind în acelaşi timp.

— Faceţi linişte, băieţi! Da, persoanele rătăcite pe munte sunt în siguranţăşi puteţi să-mi spuneţi ce s-a

întâmplat cu fiica doamnei Cameron mâine. Mai întâi, avem alte lucruri de rezolvat. Aşadar, Judy nu se simte bine, domnişoară Wade?

— Din nefericire, da. Pare să aibă febră. E în pat, a adormit deja.

— Foarte bine, zâmbi el, aruncând o privire spre băieţi. Eşti asistentă medicală? Minunat!

Îl trimise pe Robin să facă un ceai şi pe Johnnie să găsească scrisoarea de la doamna Cameron.

— Acum, că suntem singuri, poţi să-mi dai mai multe detalii despre Judy?

Îi povestit toate faptele, ca şi cum ar fi fost unul dintre medicii de la spitalul la care lucram. Pentru că asistentele nu sunt calificate să pună diagnosticul bolilor, mă abţinui să fac vreo presupunere.

— Pare să fie o problemă cu gâtul. Din fericire, am antibiotice în casă.

— Foarte bine.

Johnnie nu moştenise doar umerii, ci şi ochii lui, care mă priveau cu atenţie.

— Crezi că e vorba despre ceva mai grav? mă întrebă.

— Sinceră să fiu, nu ştiu. N-am prea multă experienţă în bolile copilăriei. Mi se pare că e ceva mai complicat, dar poate să fie doar impresia mea.

— Cea mai mare problemă cu practica în spitale e că-ţi dă impresia că orice boală poate fi una gravă. Uiţi toate bolile minore, care nu prea ajung la spital. Cred că ai avut o perioadă foarte agitată. O să o consult imediat.

— Să vin şi eu?

— Ai făcut deja foarte multe pentru mine, mulţumesc, spuse el, deschizându-mi uşa de la sufragerie. Aşteaptă-mă lângă foc, o să mă întorc repede, adăugă, punând câteva lemne pe foc. Când trebuie să te întorci la serviciu?

— Luni dimineaţă, la şapte şi jumătate.

— Nu va fi nicio problemă, pentru că te vei întoarce

cu avionul. Sper că n-ai nicio problemă cu zburatul. O să-ţi dau toate detaliile mai târziu. Te simţi bine?

— Foarte bine, mulţumesc. Dar nu pot să vă ajut cu ceva? Cred că sunteţi foarte obosit.

— Extenuat, desigur, cu toate că sunt obişnuit cu operaţiunile de salvare în munţi, răspunse, privindu-mă gânditor. Nu prea cred că eşti obişnuită să conduci atât de mult, mai ales când ai în grijă un copil bolnav. Chiar nu vreau să te întorci la Londra epuizată, după mica plimbare în Highlands.

Fu plecat cam un sfert de oră. La întoarcere se îmbrăcase într-un pulover negru, pe gât şi nişte pantaloni gri. Se pieptănase, dar barba nerasă îl făcea să arate destul de sălbatic.

— E posibil să n-aibă decât o durere de gât, cu toate că nu mă pronunţ până când n-o văd la lumina zilei, spuse el, aşezându-se.

Stăturăm de vorbă despre călătorie, despre Joe şi munca de la spital, ca şi despre clubul local de alpinism. Între timp, Robin apăruse cu ceaiul. Când refuzai a doua ceaşcă, fu sigur că sunt pregătită să mă duc la culcare.

— Vrei să foloseşti camera de lângă cea a lui Judy?

— Da, mulţumesc. Sunteţi sigur că nu pot să vă ajut?

— Foarte sigur, mulţumesc, răspunse el, făcând o plecăciune politicoasă. Sper că vei dormi bine. Noapte bună, domnişoară Wade.

— Noapte bună, profesore Grant.

Urcai scările, simţindu-mă ca şi cum mă întorsesem în timp în secolul trecut, dându-mi seama că sunt mai multe modalităţi de a scăpa de un oaspete nedorit. Dar eram obosită, iar el era mai mult decât capabil să aibă grijă de Judy. Mă aruncai în pat, mulţumită.

Din când în când mă trezii, auzindu-i paşii în camera alăturată. O dată îmi privii ceasul. Era cinci fără zece. Oare acest bărbat nu doarme niciodată?

Afară era încă întuneric, dar ceaţa dispăruse şi puteam să văd conturul munţilor. Ben Gairlie se profila ca

o umbră uriaşă pe cerul întunecat. Pentru că nu prea iubeam înălţimile, nu înţelegeam cum cineva poate să se urce pe munte de plăcere. Pentru că gazda noastră era membru al clubului local de alpinism, bănuiam că e un alpinist experimentat. Îmi adusei aminte de ideile mele despre doctorul în vârstă, bolnav de artrită şi bronşită, care şchiopăta coborând de pe cărările muntelui. Adormii din nou, zâmbind, iar când mă trezii, soarele strălucea sus pe cer.

Mi se părea că dormisem doar cinci minute şi, uitând pentru o clipă unde sunt, mă ridicai într-un cot, dorind să văd ceasul de pe peretele camerei de gardă. În locul lui zării lacul, gri cenuşiu, reflectând norii albi şi pufoşi. Un stol de păsări zbura deasupra apei, desenându-se pe conturul întunecat al munţilor. Le privii cu plăcere, dar ceva părea să nu fie în regulă. Soarele nu era acolo unde trebuie să fie dimineaţa devreme. Luai ceasul de pe noptieră. Era unsprezece.

Casa era tăcută. Sării din pat, îmbrăcându-mă repede. Aruncai o privire în camera lui Judy. Dormea şi, după respiraţia şi culoarea ei, ghicii că nu mai avea temperatură îngrijorătoare. Uşurarea mă făcu să mă simt mai bine, cu toate că eram deranjată că dormisem atât de mult. Pentru că mă ocupasem de fată, simţeam deja afecţiune pentru ea, aşa cum se întâmplă pentru cele mai multe asistente care au grijă de copii. Poate să dureze zile, dacă nu chiar săptămâni, până să te apropii de un adult pe care-l îngrijeşti, dar după o singură oră te poţi împrieteni cu un copil. Cu unii copii, te poţi împrieteni oricum, aşa cum era cazul lui Johnnie. Robin era cu totul altfel, dar trebuia să recunosc: era la o vârstă mult mai dificilă.

Îmi privii hainele. Mi-aş fi dorit să am şi altceva, în afara costumului albastru, hainei şi unui pulover. Hainele purtau amprenta drumului de ieri, iar aerul umed avusese un efect dezastruos asupra părului meu. Când mă pieptănai, se electriză. Mă privii nemulţumită în oglinda din cameră, dar nu aveam ce face.

Ieşii pe hol, apropiindu-mă de o fereastră pentru a

arunca o privire asupra grădinii din faţa casei. O maşină mare, străină, era parcată în faţa porţii. Un bărbat şi o femeie stăteau de vorbă lângă ea. Abia după câteva secunde îl recunoscui pe Dougal Grant şi nu numai pentru că se bărbierise.

În lumina zilei, părul şi ochii lui erau mai întunecaţi şi figura mai aspră. Părea aproape de treizeci de ani. Purta o jachetă de tweed şi un kilt, care-i venea foarte bine, dezvelindu-i picioarele bronzate şi musculoase. Cu toate că nu-mi părea foarte înalt, femeia de lângă el nu-i venea decât până la umăr. Era o brunetă cu trăsături regulate, de o frumuseţe remarcabilă. Costumul ei roz, din tweed, părea foarte scump. Arăta minunat, iar zâmbetul bărbatului spunea că e de aceeaşi părere. Îmi adusei aminte că Joe spunea că unchiul lui n-a mai atins o femeie de ani de zile. Ar fi trebuit să-l vadă acum! Coborâi scările.

Fusei întâmpinată de Johnnie:

— Ai dormit secole întregi! Eşti la fel de rea ca Judy, dar unchiul ne-a spus să nu venim la tine până ce nu coborî singură. Judy s-a trezit pentru micul dejun, apoi s-a culcat la loc, iar unchiul ne-a spus să nu facem zgomot şi s-o lăsăm să doarmă, pentru că somnul îi face mult mai bine decât un vagon de medicamente! spuse el repede, aproape fără să respire. Credeam că n-o să te mai trezeşti! Doamna Pringle spunea că te-ai îndrăgostit de patul tău. E foarte ocupată şi-ţi păstrează micul dejun cald de ore întregi!

— Doamna Pringle? Cine e?

— E sora doamnei Cameron. A fost doica unchiului Dougal şi a mamei noastre, când erau foarte mici. A venit foarte devreme, imediat după ce unchiul Dougal i-a trimis un mesaj şi o să stea până când se întoarce doamna Cameron, numai că nu s-a mutat încă, pentru că azi e sărbătoare. Unchiul Dougal ne-a pregătit un mic dejun grozav. Am mâncat, şi-am mâncat!

— Foarte bine, îmi pare rău că m-am fost şi eu de faţă. Sper că unchiul tău nu s-a supărat.

— A, nu, a spus că e bine pentru tine să te odihneşti,

iar pentru noi, bărbaţii, e mai amuzant să mâncăm în pace. A fost îngrozitor de ocupat, continuă băiatul, aproape fără să respire. I-a dat telefon lui Joe şi doamnei Evans, a, da şi doctorului care locuieşte în cealaltă casă din această parte a lacului. Numele lui e Sinclair şi va veni s-o vadă pe Judy după amiază pentru că Judy are un ştiu ce boală. Unchiul Dougal l-a întrebat pe Joe dacă noi am făcut boala asta, iar Joe i-a spus c-am avut-o de mult. A întrebat-o şi pe doamna Pringle dacă a făcut-o, iar ea a spus că da. Şi el a avut-o. Acum nu mai rămâne decât să te întrebe pe tine.

Avusesem dreptate, fata avea ceva. Orice ar fi fost, după cum arăta acum, însemna că nu e foarte grav.

— Johnnie, despre ce boală e vorba? Nu-ţi aduci aminte?

— Nu, îmi pare rău, răspunse el, după ce se încruntă, gânditor, câteva secunde. Unchiul ştie. Unchiule Dougal, strigă el, deschizând uşa de la intrare, Elizabeth s-a trezit şi vrea să ştie ce boală are Judy!

Dougal Grant se îndreptă spre noi.

— O să-i explic eu, Johnnie. Vrei să te duci la doamna Pringle şi s-o rogi să-i facă domnişoarei Wade un ceai?

Întorcându-se spre mine, îmi spuse „bună dimineaţa” cu politeţe, cât de mulţumit e că m-am odihnit atât de mult şi mi-o prezentă pe însoţitoarea lui. Era doamna Maureen Valentine. El îi spunea Maury.

Femeia se uită la mine şi zâmbi foarte dulce.

— Bunul samaritean despre care am auzit atât de multe! exclamă ea, cu voce mieroasă. Atât de bună! Atât de sensibilă şi de întreprinzătoare! Dar n-aveai de unde să ştii că Dougal în mod normal refuză să lase o femeie la volanul maşinii lui!

El interveni repede:

— În acest caz, Maury, sunt mai mult decât încântat că domnişoara Wade a hotărât să ia problema în mâini.

— Dragul meu, ştiu asta, zâmbi ea, punându-i o mână pe braţ. Sunt sigură că Joe Fenton va fi la fel de recunoscător. Iar tu ai spus întotdeauna că e un bărbat

atât de drăguţ, spuse ea, întorcându-se spre mine. Lasă-mă să ghicesc. Sunteţi logodiţi?

Zâmbii la fel de dulce.

— Nu.

— Vrei să spui că e încă un secret? Nu spune mai multe. Înţeleg foarte bine. Eram la fel când l-am întâlnit pentru prima oară pe iubitul meu Pete. Nu puteam să vorbesc despre el. Îţi aminteşti acea vară, Dougal, dragule? Când Pete a venit să-l vadă pe tata pentru ecranizarea unei dintre cărţile lui şi ne-am cunoscut, apoi ne-am căsătorit după numai trei luni?

— N-am uitat.

Aruncai o privire spre Dougal Grant. Puteam să mă înşel, dar aş fi jurat că nu-i făcea prea mare plăcere să-şi aducă aminte de acea perioadă. O privii pe femeie cu atenţie. După o mică pauză, ea continuă, ca şi cum n-ar fi observat neplăcerea lui:

— Locuiam în casa doctorului Sinclair. Tata era scriitor şi un pescar pasionatnu-i aşa, Dougal? – şi a venit să pescuiască aici într-un an. Eu aveam zece ani. De atunci, n-a mai părăsit Gairlie până în ziua morţii. Am locuit aici până când m-am căsătorit, zece ani mai târziu, apoi am plecat în Kenya. Ani întregi, mă asigură ea, am locuit în Achnagairl. Îţi imaginezi ce consolare a fost pentru mine, după ce mi-am pierdut soţul într-un accident de maşină, acum un an, să mă mut înapoi în Gairlie, să fiu din nou printre prieteni. Am o casă în vale. Mi-ar plăcea să vii s-o vezi – dar pleci atât de repede. Ce păcat! N-ai văzut nimic din Gairlie.

— După cum spuneam, Maury, întoarcerea domnişoarei Wade e o chestiune deschisă, interveni bărbatul, apoi se întoarse spre mine. Judy are scarlatină. Ai avut această boală?

O, nu, îmi spusei, nu se poate! N-o să-i placă nici lui, nici doamnei Valentine. Nici mie nu-mi plăcea, dar trebuia să fiu sinceră.

— Din câte ştiu, nu, dar am avut o epidemie la spital

în primul an. Nu m-am molipsit, aşa că nu pot să sper decât că fie am avut, fie am o imunitate naturală.

Privirea femeii devenise suspicioasă.

— De ce nu-i dai telefon mamei tale? Ea trebuie să ştie.

— Din nefericire, aşa ceva e imposibil, spuse Dougal, iar din rapiditatea reacţiei lui dedusei că Joe îi povestise despre familia mea.

Doctorul se întoarse spre mine, zâmbind destul de politicos.

— Cu toate că nu ştii sigur, nu putem să riscăm. Dacă porţi această boală, nu poţi folosi transportul de călători. Nu cred nici că vei fi primită la spital până când nu se ştie sigur. Sper că n-ai nimic împotrivă să stai aici cu noi? Eşti binevenită.

Mă simţeam slăbită.

— E foarte amabil din partea dumneavoastră, profesore Grant. Pot să-i dau telefon mai întâi surorii şefe?

— Desigur, voi vorbi şi eu cu ea. Mi-e teamă că ştiu deja ce va spune.

Din nefericire, şi eu ştiam. Îmi cerui scuze că provocam atâtea neplăceri. El răspunse că nu provocam nicio neplăcere şi că el trebuie să-şi ceară scuze.

— Pentru că perioada de incubaţie a acestei boli e atât de scurtă, nu trebuie să aştepţi prea mult, continuă el. Cunosc cazuri care au avut primele simptome în douăzeci şi patru de ore de la contact cu boala, cu toate că, în general, se întâmplă în a doua sau a treia zi şi niciodată, din câte ştiu, mai târziu de a şaptea zi. Ca să fim siguri, cred că putem să aşteptăm o săptămână. Eşti de acord?

Mă întreba din politeţe, pentru că nu puteam contrazice părerea unui profesor de medicină tropicală.

— Desigur, răspunsei. Vă mulţumesc.

— O, nu eşti foarte norocoasă? întrebă cu ironie doamna Valentine. Ai parte de o săptămână de vacanţă în Highlands!

Îmi venea să-i spun să nu-şi mai facă atâtea probleme. Credeam că profesorul arăta foarte bine în kilt, dar manierele lui începuseră să mă obosească. Era primul scoţian pe care-l cunoşteam, aşa că nu ştiam dacă aşa sunt toţi, sau e doar problema lui. Aveam impresia că facem parte din secole diferite, dacă nu chiar din rase diferite. O preferam pe a mea. Bărbaţii pe care îi cunoşteam la Londra s-ar putea să nu mă trateze ca şi cum aş fi făcută din sticlă, dar cel puţin mă tratează ca pe o femeie, nu ca pe femela unei specii. Până acum, nu mi se păruse c-ar exista vreo diferenţă. Pentru câteva clipe, mi se păru chiar amuzant, ceea ce nu puteam spune despre gândul la săptămâna care urma. Eram amuzată şi de încercarea femeii de a-mi da un avertisment.

Nu eram singura nemulţumită de această întâmplare. Uşa bucătăriei era închisă, dar Robin nu se obosi să coboare vocea.

— Suntem obligaţi s-o mai suportăm? Ce groaznic!

Doamna Pringle era mică şi slabă, cu păr cenuşiu, strâns într-un coc. Nu auzii răspunsul pe care i-l dădu lui Robin, dar de fiecare dată când mă privea arunca priviri dezaprobatoare spre fusta mea.

Judy spuse:

— Ce nenoroc pentru tine, Elizabeth!

Gazda noastră mă rugă să-i acord câteva minute în biroul lui. Dăduse telefon la St. Martha, aranjase să-mi fie trimise câteva haine şi-i spusese asistentei şefe că-i voi da un telefon după-amiază.

— Am crezut că-i mai bine să vorbesc eu întâi cu ea. Sper că nu te deranjează.

— Nu, mulţumesc.

Îmi făcu din nou una dintre plecăciunile lui politicoase.

— L-am rugat pe doctorul Sinclair să urmărească şi starea ta de sănătate, odată cu cea a lui Judy. Pot să te rog ceva?

Eram intrigată.

— Desigur, profesore.

Cu o politeţe desăvârşită, mă rugă să mă port în săptămâna următoare ca purtătoarea unei boli extrem de contagioase.

— Gairlie e un loc sălbatic, în care rareori pătrund boli infecţioase. Când se întâmplă acest lucru, datorită lipsei de imunitate, jumătate din populaţie se îmbolnăveşte. Această casă va fi în carantină până când Judy se va însănătoşi dar, în afară de voi două, noi ceilalţi am făcut deja această boală. Îţi aduci aminte că nu se poate răspândi decât prin contact direct?

— Da, voi avea grijă să evit sătenii şi restul populaţiei.

— Da, ar fi bine să eviţi mai ales copiii, s-ar putea să nu facă o formă atât de uşoară ca Judy. Vorbind despre ea, cred c-ar fi mai bine să nu intri în camera ei, cel puţin până când doctorul Sinclair nu-i dă voie să se dea jos din pat, zâmbi el slab. S-ar putea să fie deja prea târziu, dar n-are rost să te expui inutil.

Acest lucru mă deranja. Eram soră medicală şi-mi făcea plăcere să-i îngrijesc pe bolnavi. Judy n-avea nevoie de prea multă îngrijire, dar cred că simţea nevoia de a fi cu cineva care să aibă grijă de ea.

— Trebuie neapărat? Am avut destul de multe contacte cu această boală, fără să mă molipsesc. Nu neg că s-ar putea să se întâmple acum, dar nu văd de ce i-aş face vreun rău lui Judy, dacă am grijă de ea.

— Mă ierţi dacă spun că nimeni nu poate şti cu siguranţă acest lucru, răspunse el, vizibil nemulţumit. Ţi-aş fi recunoscător dacă ai vrea să mă asculţi în această problemă.

Trebuia să recunosc: era imposibil să-l fac să-şi schimbe părerea, aşa că n-avea rost să-mi pierd vremea încercând să-l conving.

— Desigur, profesore.

— Îţi mulţumesc. Sper că nu vei considera săptămâna următoare prea plictisitoare. Prezenţa ta va fi o plăcere

pentru noi şi, în ciuda restricţiilor impuse de această boală, sper, cu toată sinceritatea, că te vei simţi liberă să te simţi aici ca acasă.

Cu toată răceala lor, cuvintele erau frumoase, aşa că mă străduii să răspund în acelaşi mod. Nu mă pricepeam prea bine, dar părea încântat. Îmi propuse să ne spunem pe numele de botez, pentru că vom locui în aceeaşi casă. Îmi muşcai buzele, înghiţindu-mi gluma care îmi stătea pe limbă. Ştiam prea bine ce voia să spună. Ca oaspete al lui, eram liberă să mă simt ca acasăâân cazul în care făceam ce mi se spunea. Dădui din cap, acceptându-i propunerea, dorind să-l văd făcându-mi o altă plecăciune. Nu mă dezamăgi.

— Îmi pare bine, Elizabeth, spuse el, deschizându-mi uşa biroului. Mergem la masă?

— Mulţumesc, Dougal, răspunsei, abţinându-mă să nu fac, la rândul meu, o reverenţă.

Capitolul 3

După-amiază, doctorul Sinclair îmi examină gâtul, mă bătu uşor pe mână şi spuse că, dacă ar avea mai mulţi pacienţi ca mine, ar avea mai mult timp pentru grădina lui.

— Mi-ai văzut narcisele, drăguţă? O, trebuie să le vezi! Sunt primele care au înflorit în Gairlie.

Era deja străbunic şi era slab ca o scândură. Chiar dacă şchiopăta puţin, mişcările lui erau sigure, iar auzul şi vederea excelente. Venise în Gairlie după ce ieşise la pensie, după patruzeci de ani de profesat şi descoperise că era la fel de solicitat ca şi cum nu s-ar fi pensionat. Nu-l deranja, dar ar fi vrut să aibă mai mult timp pentru soţia lui şi pentru pasiunile de o viaţă: grădinăritul şi alpinismul.

Îmi făceau plăcere vizitele lui, pentru că era minunat să fii tratat ca o persoană matură şi raţională, chiar dacă nu dura decât câteva minute. Îi plăcea foarte mult să stea de vorbă.

— Vă mai aduceţi aminte de gemenii despre care v-am povestit, domnişoară Wade?

— Da, îmi aduc aminte. S-au născut, doctore?

— Nu încă. Pentru că mâine am zi liberă, parcă văd că nu aşteaptă decât asta! zâmbi el. Gairlie e un loc minunat pentru gemeni. Am văzut mai mulţi aici decât în toţi anii pe care i-am petrecut în Dundee. Poate că e din cauza apei.

— Ce teorie interesantă!

— Nu-i aşa? Sunt plin de teorii interesante, dar n-am avut niciodată destul timp să cântăresc meritele lor academice. Într-una dintre zilele astea trebuie să discut despre ele cu gazda ta foarte educată. Ştii că şi el face parte dintr-o pereche de gemeni?

— Nu, răspunsei eu, curioasă. Fraţi gemeni?

— Oh, nu. Aici este întotdeauna vorba despre gemeni de sexe diferite. A avut o soră geamănă, dar a murit la vârsta de douăzeci şi cinci de ani. Trei ani mai târziu şi-a pierdut ambii părinţi şi sora mai mare.

— Nu ştiam. Ce îngrozitor! S-a întâmplat când era în Africa?

El clătină din cap.

— Era plecat numai când a murit sora mai mare şi nu s-a putut întoarce la timp pentru înmormântare. A fost de faţă când au murit ceilalţi membri ai familiei. Omul e născut să sufere, adăugă el cu simplitate. La revedere!

În aceeaşi dimineaţă, Johnnie îmi spusese că Maury Valentine îi invitase după-amiază pe el şi pe Robin la un ceai.

— Robin a vorbit cu ea la telefon, îmi povestise băiatul. Unchiul spune că putem să ne ducem, pentru că ea a făcut deja boala, dar că n-ar fi bine să vină ea aici. L-a invitat şi pe el, dar i-a răspuns că trebuie să stea să aibă grijă de tine şi de Ju.

Nu mă deranja în niciun fel plecarea lor. Mă gândeam să mă retrag în dormitorul meu, dar nu era făcut foc. Aş fi fost mai mult decât fericită să mă acopăr cu o pătură, dar exista riscul ca, la vederea acestui lucru, gazda mea să tragă concluzia că nu sunt mulţumită de ospitalitatea lui. Doamna Pringle era deja supărată pe mine pentru că mă

oferisem s-o ajut la bucătărie. Mă simţeam inutilă. Dacă stăteam în sufragerie, lângă foc, Dougal se va simţi obligat să stea de vorbă cu mine, iar discuţia noastră nu va fi în niciun fel îmbunătăţită de neîncrederea crescândă a doamnei Pringle în intenţiile mele faţă de el. În foarte rarele ocazii în care fusesem singuri, ea intrase şi ieşise din cameră ca şi cum ar fi stat pe ace, sau aşteptase la uşă.

La prânz, întrebai dacă pot să fac o plimbare. Doamna Pringle aproape scăpă un platou de uşurare şi chiar Robin fu mulţumit. Johnnie voia să-şi schimbe planurile şi să meargă cu mine.

Dougal spuse:

— Îmi pare rău, băiete, şi cred că Elizabeth va înţelege: din moment ce ai acceptat o invitaţie, ar fi nepoliticos să renunţi.

— Dar Robin a acceptat, nu eu. Trebuie să mă duc?

— Cred că da. Te vei bucura de un ceai bun.

Figura lui Johnnie se lumină.

— Bine, zâmbi el, apoi se întoarse spre mine. Cu toate că nu mă deranjează să pierd o masă bună ca să vin cu tine.

Dougal mă privi, aproape zâmbind. Îmi venea să cred că începem în sfârşit să ne înţelegem, când începu o predică interminabilă şi pompoasă despre locurile pe care ar trebui să le vizitez şi pe unde să merg, ţinând cont de „starea” mea. Nu-mi spuse chiar „retardată” şi „purtătoare de microbi”, dar îmi era clar care e mesajul. Mai târziu mă conduse până la ieşire, cu obişnuita plecăciune. Mă antrenase atât de bine, încât îi răspunsei cu un gest identic şi pierdurăm cinci minute mulţumindu-ne unul altuia şi urându-ne numai bine.

Casa doctorului Sinclair era foarte aproape. Mă oprii să-i admir narcisele, apoi continuai plimbarea, gândindu-mă la minunata primăvară pe cre o lăsasem la Londra şi la cât de mult mi-aş dori să fiu din nou acolo. Dincolo de lac şi de rotunjimile dealurilor, Ben Gairlie nu mai era acoperit de nori. Sub pătura de nea, stâncile păreau întunecate şi

netede. Chiar dacă soarele strălucea, vântul era rece şi chiar dacă narcisele înfloriseră, primăvara nu părea să fi ajuns la Gairlie.

Râul pe care gazda mea îmi spusese să-l urmez era unul dintre cele două care se vărsau în lac. Apa strălucitoare aluneca peste pietrele multicolore, făcând mici cascade din loc în loc, în care spuma se ridica. Pe malul apei păştea o turmă de oi mari, cu coarne răsucite şi picioare lungi.

Mă plimbam deja de o oră, când ajunsei la un cot al râului. Părea un loc potrivit pentru a mă întoarce, dar mă răzgândii, păşind înainte. După câţiva paşi, ajunsei la o cascadă mai mare în care apa se învârtea cu repeziciune. Rupsei o rămurică pe care o aruncai în mijlocul ei. Se învârti de câteva ori, apoi dispăru. Voiam să arunc o a doua, când auzii o voce neaşteptată în spatele meu:

— Scuză-mă, dar rişti cam mult apropiindu-te atât de mult. Pietrele de pe margine sunt alunecoase, aşa cum am descoperit şi eu.

Vocea era bărbătească, cu accent american şi vag familiară. Când mă întorsei, descoperii despre cine era vorba.

Şi el mă recunoscuse.

— Oh, bună! Aşadar, nu stai doar în weekend. Şi tocmai în Gairlie!

Americanul cu părul de culoarea nisipului pe care-l întâlnisem în tren şi care avea acum braţul imobilizat îmi zâmbea cu căldură, de parcă aş fi fost Statuia Libertăţii pe care o vede după zece ani de exil. Dacă Dougal şi doamna Pringle erau cetăţeni reprezentativi din Gairlie, nu-l condamnam.

Îi zâmbii.

— Da, lucrurile au luat-o puţin razna în zilele astea. Ce s-a întâmplat cu braţul tău?

— Am alunecat sâmbătă, prima zi în care ieşisem la pescuit. Doctorul spune că n-am voie să fac efort până când tendoanele nu-şi revin.

— Ce nenoroc! îmi pare rău. Cât vrei să stai aici?

— Două săptămâni, probabil. Tu?

— O săptămână.

— A, dar e minunat!

Nu credeam că e atât de entuziasmat, dar îmi plăcea.

Îmi întinse mâna dreaptă:

— Archibald A. MacDonald, cetăţean al Statelor Unite, nepot al unui locuitor din Gairlie.

— Elizabeth Wadeoh –, îmi amintii repede şi mă dădui înapoi. Ai avut cumva scarlatină?

— Desigur, mă privi el uimit. Şi pojar, şi rujeolă… tot ce poate fi. Acum sunt în regulă?

Începui să râd şi-i explicai.

— Nu e nicio problemă să stăm de vorbă, dar ar fi mai bine să nu ne atingem, în cazul în care sunt purtătoare a microbului. Dougal n-ar fi de acord.

Se sprijini de o stâncă, privindu-mă cu atenţie.

— Cine e acest Dougal?

— Profesorul Grant despre care îţi vorbeam, zâmbii, aşezându-mă pe o altă stâncă. Unde locuieşti?

— În New York, cea mai mare parte a timpului. Şi tu, Elizabeth? De unde vii?

— Din Londra, răspunsei, privind peste lac, spre culmile munţilor. Pare foarte departe de aici.

— Cu ce te ocupi când nu conduci copii la unchii lor?

— Sunt asistentă medicală, la spitalul St. Martha. Ai auzit de el?

— Sigur, cel de lângă râu, nu? E un spital bun.

— Tu cu ce te ocupi?

— Hm. Sunt vânzător de automobile, dar urăsc să conduc, făcu el o grimasă, aprinzându-şi o ţigară, după ce-mi oferise şi mie, dar refuzasem. Aşadar, n-ai văzut prea mare lucru din Gairlie?

— M-am plimbat pe lângă râu. Cum e? întrebai.

Rămase tăcut o clipă, aruncându-mi o privire lungă. Încă din tren ne privisem cu plăcere, iar acum mi se părea

că ne simţim foarte bine împreună. Din expresia lui, cred că era de aceeaşi părere.

— Mă întrebi cum îmi place Gairlie? oftă el. Păi e cam aşa: tot ce-am văzut îmi place foarte mult. Cred că voi ajunge să-mi placă şi oamenii.

— Doar crezi?

— Cum să-ţi spun. Chiar dacă bunicul meu vine din acest orăşel, aici nu prea contează câteva generaţii. Hotelul în care stau aparţine unui bărbat numit Davie MacDonald. Mi-a spus că de obicei nu primeşte persoane care n-au rezervare, dar c-a aflat că suntem veridestul de îndepărtaţi, dar veri. Cu toate acestea, nu sunt pentru el decât „domnul MacDonald”.

— Da, înţeleg foarte bine ce vrei să spui! exclamai, amintindu-mi de formalitatea exagerată a lui Dougal, pe care i-o descrisei în câteva cuvinte. Bunicul tău se numea tot Archie MacDonald?

Poate că era doar imaginaţia mea, dar mi se păru că ezită.

— Calum Angus se numea, răspunse el, aşezându-se lângă mine. Pot să te întreb ceva, Elizabeth?

— Sigur.

— Eşti căsătorită?

— Nu. Tu?

— Am fost, dar n-a mers.

— Îmi pare rău.

— Mulţumesc, spuse el, dar n-ai de ce. Nicio inimă n-a fost rănită. N-ar fi trebuit să ne căsătorim şi am fost amândoi uşuraţi când ne-am despărţit. Acum este căsătorită cu un foarte bun prieten de-al meu şi lucrurile rămân aşa.

Îl credeam. Am întâlnit destui bărbaţi care au fost căsătoriţi ca să-i recunosc pe cei care erau uşuraţi şi pe cei care încă sufereau. Ultimii erau periculoşi. Continuarăm să stăm de vorbă, până când îmi dădui seama cât era ceasul. Mă conduse spre casa profesorului Grant, întrebându-mă dacă nu vreau să ne mai plimbăm şi mâine.

— Sigur, dacă pot ieşi, ştii că nu sunt chiar propria mea stăpână.

— Pot să-ţi dau mai târziu un telefon, să aflu?

Dougal spusese să mă simt ca acasă, aşa că răspunsei cu un semn din cap.

Maşina lui Maury trecu pe lângă noi, iar Johnnie, care stătea în spate, îmi făcu semne vesele. Când ajunserăm la Achnagairl, maşina dispăruse. Ne despărţirăm acolo, pentru că Dougal n-ar fi fost de acord să-l aduc într-o casă în carantină.

Gazda mea mă întâmpină în hol.

— Ai avut o plimbare plăcută?

Biroul lui avea ferestre spre grădina din faţa casei, aşa că probabil că-l văzuse pe Archie MacDougal. Nu spuse nimic, iar eu începusem să-i povestesc, când doamna Pringle ieşi din bucătărie. Cu o voce mohorâtă, îl anunţă pe Dougal:

— Ceaiul domnişoarei Wade aşteaptă.

— Sper că n-am întârziat prea mult, spusei imediat.

— Deloc, răspunse el, sper că mă vei scuza, dar eu am luat deja ceaiul cu Judy.

Femeia nu mă pierdea din ochi, aruncând priviri dezaprobatoare spre genunchii mei dezveliţi.

Dougal avea nişte scrisori de scris.

— Mă scuzi? întrebă el.

— Desigur, Dougal, răspunsei. Îmi cunoşteam prea bine locul.

Bătrâna mă conduse în sufragerie, apoi închise uşa după ea, mulţumită să-l ştie departe de mine. Johnnie coborî scările ca o vijelie, se aruncă pe canapea lângă mine, luând o prăjitură. Pentru că eram singuri, îmi povesti că fusese cam plictisitor la Maudy acasă şi că lui Robin începuse să-i placă femeia.

— Are gusturi bune, răspunsei. E foarte frumoasă.

El făcu o grimasă:

— Da, poate. Elizabeth, tu crezi că e iubita unchiului

Dougal? Robin aşa crede. Eu cred că unchiul e prea bătrân – şi ea la fel. Îmbătrânită! Mult mai bătrână decât tine.

— Nu chiar atât de bătrână, dragul meu, doar cu câţiva ani.

— Domnul MacDonald e iubitul tău? Cel cu care erai la plimbare?

Îmi pusei repede ceaşca pe măsuţă.

— Nu! De unde ştii cum îl cheamă?

— Ne-a spus doamna Valentine. Spunea c-a venit aici pentru pescuit şi i-a spus unchiului Dougal asta. El a spus că Gairlie e un loc potrivit pentru turişti şi au râs amândoi. Robin spunea că domnul MacDonald e cel cu care te-ai întâlnuit în tren la Glasgow, dar eu nu sunt sigur. El era?

— Da, el era.

— Ştiai că vine aici?

Clătinai din cap.

— Robin crede că ştiai şi că de asta ai venit cu noi. Le-a spus şi unchiului şi doamnei Valentine, iar ea credea că e foarte amuzant. Numai că unchiul i-a spus să termine. Te rog, pot să mai iau nişte prăjituri cu fructe?

Îi oferii platoul. Ce drăguţ, îmi spusei.

Mai târziu, la masa de seară, îi povestit lui Dougal cum îl întâlnisem pe Archie.

— Ce coincidenţă plăcută pentru tine, nu-i aşa, Elizabeth?

Speram că mă crezuse, deşi părea destul de puţin probabil.

A doua zi plouă. Sub picăturile de apă care cădeau pe suprafaţa lacului se formau mici valuri. Singurul lucru plăcut fu telefonul lui Archie. Doctorul Sinclair nu mai veni, Robin era supărat că Maury nu-l invitase la ceai decât a doua zi, Judy se simţea destul de bine ca să se plângă de plictiseală şi avea nevoie de compania lui Johnnie, iar Dougal era mai rece decât vântul de afară.

Ploaia nu se opri decât a doua zi pe seară. Cerui voie să merg la plimbare chiar următoarea zi.

Archie mă aştepta în faţa casei doctorului Sinclair, aşa cum stabilisem. Ne plimbarăm pe lângă zid, fără să vorbim despre ceva anume, dar râzând la aceleaşi glume. Începusem să-l plac destul de mult ca să aştept cu nerăbdare să-mi ceară o altă întâlnire.

Când mă întorsei, Dougal nu era acasă. Plecase să-l aducă pe Robin, care plecase singur la Maury. Johnnie refuzase a doua invitaţie. Băiatul îşi petrecuse toată dimineaţa cu un ceas vechi, pe care încerca să-l repare. Îi arăta rezultatele de până acum doamnei Pringle chiar în clipa în care intram pe uşă.

— Cuţitul meu nu e destul de subţire, spunea el. Am nevoie de ceva care să aibă loc aici.

Femeia îi aduse un cuţit de bucătărie, care arăta periculos de ascuţit.

— Ăsta ar fi bun, băiete? Oh, semeni atât de mult cu profesorul, când era de vârsta ta!

— Chiar aşa? Fugi de aici! glumi băiatul.

Văzându-mă, bătrâna se îndreptă, cu vădită neplăcere.

— Doriţi ceaiul acum, domnişoară, sau vreţi să-l aşteptaţi pe profesor?

Îi spusei că nu mă deranjează să aştept, iar ei se îndreptară spre camera lui Judy, ca să-i arate ceasul. Eram destul de îngrijorată din cauza cuţitului, dar mă gândeam că doamna Pringle ştie ce face, iar Johnnie era un băiat priceput şi grijuliu. Aşa că-mi spusei că n-are rost să mă agit degeaba şi să mă concentrez asupra ziarului pe care-l citeam. De sus auzeam râsete şi vocea lui Judy care spunea:

— Mai povestiţi-mi o dată, doamnă Pringle. A căzut unchiul Dougal în lac în hainele de sărbătoare şi a ieşit de acolo acoperit cu nămol? Mai spuneţi-ne o dată!

Citeam despre problemele de trafic din Edinburgh, aducându-mi aminte că Archie îl considera cel mai frumos oraş din lume, când un ţipăt mă făcu să mă ridic imediat. Era un ţipăt îngrozit, al unui copil.

Eram deja pe scări, când Judy ţipă din nou.

— Opriţi-l, doamnă Pringle! Oh, Johnnie! Faceţi ceva!

Alergai spre camera ei, dar în cele câteva secunde care trecuseră, sângele din artera pe care Johnnie o secţionase ajunsese pe tavan, pe faţa lui şi pe halatul doamnei Pringle.

— Lasă-mă să văd ce s-a întâmplat, şoptea ea, tremurând, în timp ce încerca, fără să reuşească, să oprească sângele cu halatul ei.

— Dă-mi voie, doamnă Pringle, spusei, prinzându-l pe băiat de încheietura mâinii stângi, apăsând cu putere pe arteră. Stai jos, dragule, o să se oprească imediat.

Îi ridicai braţul deasupra capului.

— Pare grav, dar nu e chiar aşa. În cazul sângelui, totul pare mai rău decât e. Poţi să-mi dai prosopul acela mic de lângă tine, Judy? Mulţumesc.

Îl legai în jurul încheieturii băiatului, dându-i un capăt să-l ţină.

— Ţine de acest capăt, Johnnie. S-ar putea să doară un pic, pentru că trebuie să leg strâns. Foarte bine, s-a oprit. Poţi să-mi dai un creion, Judy?

Cu ajutorul creionului, improvizai un garou strâns.

— Stai jos, Johnnie, vreau să te curăţ puţin.

Se aşeză, privindu-mă cu ochii lui căprui. Era speriat, dar nu voia să recunoască. Când îi îndepărtai sângele de pe faţă cu un şerveţel, îmi mulţumi cu o voce gravă.

Judy se oprise din plâns.

— Ai oprit sângerarea, Elizabeth, spuse ea. Parcă ai închis un robinet. Ştiai că poţi s-o faci?

— Da, îi zâmbii.

În acea clipă, observai că doamna Pringle era palidă ca o fantomă.

— Staţi jos, doamnă Pringle. Haideţi, adăugai, văzând că nu voia să mă asculte şi era pe punctul de a leşina. Aţi avut un şoc, dar o să treacă.

Îi luai pulsul cu o mână, în timp ce le întindeam

tuturor bomboane dintr-o cutie de pe noptieră.

— Luaţi câte o bomboană, copii. Şi dumneavoastră. O să vă ajute.

Femeia mă privi neîncrezătoare.

— Chiar aşa? mă întrebă ea.

— Da, glucoza face minuni. Încercaţi, vă rog. Nu vă ridicaţi acum, dar când vreţi să vă ridicaţi, faceţi-o încet.

Îşi mâncară dulciurile, în timp ce mă uitam în jur după ceva cu care să imobilizez braţul lui Johnnie. Judy îmi dădu eşarfa ei.

— Crezi că Johnnie are nevoie de copci, Elizabeth?

— Nu sunt medic, draga mea, şi nu pot să spun sigur. Dar cred că da.

Johnnie mă întrebă:

— O să-i dai telefon doctorului Sinclair? Dacă nu e acasă?

— Dacă nu e acasă şi nici unchiul vostru nu se întoarce, voi da un telefon la spital şi-i voi cere sfatul medicului de gardă.

— Nu-mi aduc aminte numărul de telefon, murmură doamna Pringle.

— Nu vă faceţi griji, o să-l găsesc. Mai luaţi bomboane, mă întorc repede.

Închisei uşa după mine, apoi mă îndreptai spre scări, chiar în clipa în care Dougal apăruse pe hol.

Mă privi cu uimire.

— Chiar mă întrebam unde sunteţi cu toţii.

— Cu Judy. Dougal, mă bucur că te-ai întors.

— Se pare că m-am întors la timp. Ai uitat cererea mea să stai departe de Judy?

Eram destul de zguduită de cele întâmplate ca să fiu prea răbdătoare.

— Nu sunt atât de proastă! Johnnie şi-a secţionat o arteră.

Cinci minute mai târziu, îl conduse pe băiat la spital. Doamna

Pringle era destul de palidă, aşa că făcui un ceai pentru toate trei. Nu avu nicio obiecţie asupra faptului că-i foloseam bucătăria. Mai mult decât atât, în clipa în care adusei o scară, o găleată şi un burete ca să curăţ sângele de pe tavan, îmi ţinu scara.

— Nu folosiţi apă caldă, domnişoară?

— Nu pentru sânge. Dacă e proaspăt, iese mai bine cu apă rece.

Judy mă urmărea cu atenţie.

— Cred că eşti obişnuită cu băile de sânge, nu-i aşa, Elizabeth? mă întrebă ea.

— Nu e chiar aşa, dar am avut destul sânge ca să ştiu cum să mă descurc, zâmbii, coborând de pe scară. Cred că nu se va mai vedea nimic.

Doamna Pringle studie pata în tăcere. Mă urmă la parter când dusei găleata şi scoase halatul din ligheanul cu apă caldă în care îl înmuiase, începând să-l clătească în chiuvetă, cu apă rece.

— Aveţi dreptate, spuse ea, fără să se întoarcă. Se spală foarte bine cu apă rece.

Se întoarse încet spre mine.

— A fost un mare noroc că eraţi în casă cu noi. Aveţi într-adevăr capul pe umeri. Eu mă străduiesc, dar nu mă pricep şi sunt prea bătrână. Nu mai rezist la şocuri cum făceam când eram tânără. Şi dacă-mi aduc aminte că eu i-am dat cuţitul lui Johnnie! Putea să piardă prea mult sânge!

Începu să plângă pe umărul meu. O bătui uşor pe spate, spunându-i că băieţii s-au tăiat de când există cuţite, iar înainte de apariţia lor, probabil se răneau cu pietre ascuţite.

— Profesorul nu s-a tăiat niciodată?

— Ba cred că da.

După ce se calmă, intrai în sufragerie căutând sticla de whisky a lui Dougal.

— Oh, nu! Nu pot să iau din sticla profesorului fără

permisiunea lui!

— Prostii! Sunt sigură că e de acord. Dacă nu, putem să dăm vina pe mine.

— N-aş face aşa ceva!

— Doamnă Pringle, glumeam, spusei cu blândeţe. Haideţi, beţi.

Îmi întinse paharul gol.

— Sunteţi o tânără ciudată, domnişoară Elizabeth, dar cu judecată şi amabilă.

Capitolul 4

Din acea seară, doamna Pringle nu-mi mai spuse „domnişoara Wade”, ci „domnişoara Elizabeth”.

— Nu ştiam că n-aţi mai vizitat-o pe Judy la cererea profesorului, îmi spuse ea.

Îi povestit despre ce era vorba:

— E foarte neliniştit că boala s-ar putea răspândi în Gairlie.

— S-a gândit întotdeauna la ceilalţi, dar n-a fost niciodată prea comunicativ, nu-şi comunica gândurile nici când era copil.

Eram de acord cu ea, pentru că nu reuşisem să stabilesc nicio legătură cu acest bărbat. În seara în care se întoarse cu băieţii, încercai din nou. Descriam calmul admirabil al lui Johnnie, când doamna Pringle intră cu tava cu cafea.

— Da, fu ea de acord, un băiat curajos! Şi foarte legat de sora lui cea isteaţă.

Era prima oară când se alătura unei discuţii în timpul mesei, în prezenţa mea. El aruncă o privire spre ea, apoi mă privi.

— Judy mi se pare o fată foarte inteligentă, spusei.

— Tatăl ei îmi spune că la şcoală sunt cu toţii impresionaţi de coeficientul ei de inteligenţă.

Femeia, care se îndrepta spre uşă, se opri.

— Da, cu aceeaşi dragoste pentru cărţi ca biata domnişoară Catriona.

— Chiar aşa, Rose, spuse Dougal, apoi se întoarse spre mine. Catriona era sora mea geamănă. A murit acum trei ani. A făcut o formă foarte virulentă de pneumonie B.

— Îmi pare foarte rău.

— A fost un şoc pentru toţi, spuse el, apoi schimbă subiectul.

Ştiu foarte bine că suferinţa are obiceiul ciudat de a se accentua când este împărtăşită, mai ales unor străini, aşa că înţelesei reticenţa lui. Din acelaşi motiv, nu-i povestit nici că, în urmă cu doi ani, speriasem tot spitalul St. Martha, diagnosticată fiind cu aceeaşi boală. Într-o seară, ieşisem din tură cu dureri în piept şi greutate la respiraţie, iar doctorii spuseseră că am bronşită. În două ore, făcusem dublă pneumonie. Pentru o scurtă perioadă, toată lumea din departamentul pneumologie era în jurul meu, dar diagnosticul de dovedise greşit. Atunci aflasem destul de mult despre boală ca să fiu foarte înspăimântată. Speram doar că Dougal îşi dă seama că înţeleg despre ce e vorba.

Dacă înţelegea, nu dădu niciun semn. Vorbea despre Robin:

— Pentru că e atât de dornic să facă alpinism, trebuie să înveţe aşa cum trebuie. O să urmeze cursurile de alpinism ale şcolii lui Charlie Urquhart. Ştii ceva despre el?

— Nu cred. Ar trebui?

— Nu, deoarece asta înseamnă că nu te interesează deloc alpinismul.

Fără să-mi dea ocazia să-i explic motivul pentru care nu ştiam nimic, începu să vorbească despre o conversaţie pe care o avusese cu doctorul Sinclair.

— Crede că Judy va fi vindecată până sâmbătă, iar tu vei fi în siguranţă de duminică.

— În acest caz, pot să mă întorc la Londra duminică seara? întrebai, dorindu-mi să nu par prea nerăbdătoare.

Nu era cazul să-mi fac probleme, pentru că adăugă:

— Am dat telefon la gara din Glasgow, dar nu mai

erau bilete pentru duminică, dar ţi-am rezervat unul pentru luni seara. O să te conduc la gară.

— E foarte amabil din partea ta, dar nu e prea obositoare o călătorie dus-întors?

— Îmi place să conduc şi trebuie să fiu în Glasgow luni. Mă gândeam să-i iau şi pe gemeni. Cred că le va face bine o plimbare.

— E un drum frumos dar, ca să fiu sinceră, când am venit n-am văzut prea mare lucru.

— Aşa se întâmplă când conduci pe un drum necunoscut, mai ales când e atât de dificil. Vorbind despre lucruri pe care nu le-ai văzut, adăugă el, umplând din nou ceştile, ar fi păcat să pleci din Gairlie fără să vezi dealurile. Am vorbit cu Maury Valentine în această după-amiază, iar ea a propus, cu amabilitate, să mergem cu toţii la un picnic, sâmbătă. E un loc minunat pe unul dintre dealuri. Ne gândeam să urcăm cu toţii. Ţi-ar plăcea?

N-aveam destul curaj să recunosc că nu mă înţeleg cu înălţimile, dar nu voiam nici să risc.

— Trebuie să te avertizez că nu m-am căţărat pe nimic altceva mai înalt decât o scară.

— E de înţeles, din moment ce aceasta este prima ta excursie în Highlands, răspunse el. Ai fost cumva în Alpi?

— Nu, Ben Gairlie e primul munte de care m-am apropiat.

— Într-adevăr? în acest caz, e păcat că nu te poţi apropia mai mult.

— Da, e mare păcat, dădui din cap.

Continuă să vorbească, destul de animat, despre Scoţia şi în special despre Highlands. Părea să fie mai puţin rezervat, dar numai în această privinţă. Când mă conduse spre dormitorul meu, pentru că voia să ia ceva din camera lui, era la fel ca întotdeauna. Îmi ură noapte bună şi îmi mulţumi pentru primul ajutor acordat nepotului lui, fără să uite mica plecăciune. Reuşise să mă convingă deja că nu sunt doar neatrăgătoare, ci de-a dreptul inexistentă.

Văzându-l cum stă, netulburat, în uşa dormitorului

meu, îi mulţumii în gând lui Archie, fără de care moralul meu ar fi scăzut periculos de mult.

A doua zi, ploua din nou. Jucam cărţi cu Johnnie în sufragerie, când Dougal intră, spunând:

— Eşti chemată la telefon de la Londra, Elizabeth. Dacă te duci în biroul meu să vorbeşti, voi juca această mână în locul tău.

— Mulţumesc, spusei, întinzându-i cărţile. Oare cine mă sună la această oră? Să fi făcut rost de bani vreunul dintre prietenii mei?

El se încruntă, privind cărţile.

— Îmi cer scuze că nu pot să te luminez în această privinţă.

Mă obişnuisem deja cu modul lui pompos de a vorbi, dar, dintr-un motiv necunoscut, această frază mi se păru deranjantă.

— Iar eu îmi cer scuze că nu pot să-ţi prezint o mână mai bună de cărţi, Dougal. Din nefericire, n-am talent la cărţi.

Mă privi fără să clipească, ţinând uşa deschisă.

— Cine urmează, Johnnie? îl auzii, în clipa în care începusem să urc scările.

Chiar dacă nu m-ar fi crezut, în acel moment Maury Valentine avea toată simpatia mea pentru că avea curajul se să lege de un astfel de bărbat.

Ajunsă în birou, ridicai receptorul.

— Bună, Elizabeth! Eşti surprinsă?

— Archie! Ce faci la Londra?

— A trebuit să zbor de la Inverness pentru o afacere, dar mă întorc sâmbătă. Putem să ne vedem atunci? Oh, duminică scapi de carantină? Grozav! mai bine ne întâlnim atunci. Vin să te iau sau ne vedem la hotelul meu?

— Nu vrei să vii să-i cunoşti pe Dougal şi pe copii?

— Aş fi foarte fericit să fac astacred că şi lui Dougal Grant îi va plăcea să mă vadă!

Eram curioasă.

— De ce spui asta?

— Aseară am băut un pahar cu Davie MacDonald, râse el, care mi-a povestit că Dougal Grant a făcut o verificare foarte amănunţită a mea. Dar cine îl condamnă, ştiind că are cea mai drăguţă englezoaică în vizită?

— A, e un lucru de aşteptat la el, dar nu cred că ai de ce să-ţi faci probleme.

— Aşa crezi tu?

— Da, ameţitule! râsei, înveselită de tonul lui afectat.

— Nu te supăra prea tare pe bietul de el, ce dacă e aşa de afectat? Cui îi pasă?

— Archie, ai mare dreptate, iar eu mă port prosteşte. Dar nu-mi place să fiu o „femeie ascultătoare”. Mă înnebuneşte, pentru că nu sunt aşa.

— Draga mea, ştii ce mă înnebuneşte pe mine? Deja mi-e dor de tine. O să-ţi dau telefon sâmbătă să-ţi spun că m-am întors, iar duminică ne vedem.

Când mă întorsei în salon, Dougal era singur, pentru că Johnnie se dusese la Judy. Îi povestit că Archie era la Londra.

— Într-adevăr? Cred că-ţi lipsesc plimbările împreună.

— Da, e amuzant, adăugai, povestindu-i că urmează să vină duminică în vizită. Speră să te cunoască.

— Voi fi încântat să-ţi cunosc prietenul american.

— Poate că bunicul tău l-a cunoscut pe bunicul de care e atât de mândru.

— Cred că da, răspunse el cu răceală. Calum MacDonald a fost un bărbat de care nepotul lui poate fi mândru. Mă vei scuza dacă mă întorc în birou? Johnnie va veni în curând.

Pentru că băiatul întârzia, încercai să-mi dau seama ce-l deranjase pe Dougal la familia lui Archie. Acesta nu vorbea prea mult despre bunicul lui, dar înţelesesem că fusese unul dintre scoţienii care a reuşit să-şi creeze o nouă viaţă în America. Sau poate că-mi imaginasem că e

deranjat, din cauză că eram destul de tristă la gândul că de duminică nu ştiu dacă-l voi mai vedea pe Archie.

Mă întrebam cât de mult îmi place acest bărbat, dacă-l voi mai vedea la Londra, sau dacă nu-i decât una dintre scurtele relaţii de vacanţă. Îmi doream să nu fie aşa, dar încercai să nu mă mai gândesc, din obişnuinţă. Dacă nu speri prea multe, nu rişti să fii dezamăgit. De ani întregi gândeam aşa. Ştiu prea bine de ce am evitat întotdeauna relaţiile de durată, la fel cum făcea şi Joe Fenton. Bănuiam că şi Archie face la fel, de fapt speram că aşa stau lucrurile, pentru că nu voiam să fiu rănită.

Ploaia nu se opri până vineri. Mă simţeam vinovată că mă bucuram la vederea ploii, mai ales când auzeam mormăielile gemenilor, îngrijoraţi că picnicul se va contramanda. Strigătul de bucurie al lui Johnnie mă trezi sâmbătă dimineaţă. Era o dimineaţă minunată.

Doamnei Pringle îi fusese oferită o zi liberă, dar alesese să gătească. Soţul ei era plecat, copiii căsătoriţi şi, cu toate că prin soţ se înrudea cu jumătate din Gairlie, îmi mărturisese că-i era mai uşor să menţină o relaţie bună cu rudele lui, când le vedea mai rar.

— Nu sunteţi din Gairlie, doamnă Pringle?

— O, nu, sunt din Oban, spuse ea, aruncând o privire spre fusta mea, fără să se încrunte ca de obicei. Nu spun că nu aveţi picioare frumoase, dar cred că veţi îngheţa sus pe deal.

Dispăru, întorcându-se cu o pereche de ciorapi lucraţi de mână.

— V-ar plăcea să-i purtaţi?

— Cum nu? Sunt grozavi!

Urma să călătorim în două maşini: eu şi Judy cu Dougal, iar băieţii cu Maury. Dougal propusese acest lucru „din raţiuni medicale”. Din expresia de pe figura lui înţelesei că acest lucru nu-i plăcea mai mult decât îi va plăcea femeii.

Aceasta întârziase, iar Robin, care făcea drumuri din salon la uşă, se întoarse strigând, cu o voce răguşită:

— Văd maşina ei!

Judy mă trase deoparte.

— Aşa vorbeşte când îi place o femeie, zâmbi ea. Toată dimineaţa încercat să vorbească la fel ca unchiul Dougal.

— Bietul Robin! I se întâmplă des?

— O, da, e nebun după fete! Băieţii sunt atât de previzibili! Johnnie începe şi el. Lui îi place de tine, dar nu e atât de înnebunit ca Robin. Desigur, el e mai mic.

— Da, vârsta contează.

Dougal ieşise s-o întâmpine pe Maury. Fata îl privea prin uşa deschisă.

— Crezi că se vor căsători, Elizabeth? mă întrebă ea.

— Nu ştiu, Judy. Tu ce crezi?

— N-o cunosc prea bine, dar Johnnie spune că e jalnică. E foarte deştept, pentru un băiat.

Maury Valentine arăta minunat în costumul ei albastru. Înaintă spre mine cu mâna întinsă.

— Sunt foarte bucuroasă că Dougal te-a convins să vii cu noi, Elizabeth. Ce norocoasă ai fost! Niciun semn de boală. Arată de parcă ai fi făcut-o deja, cu mult timp în urmă.

— Nu neapărat, răspunse bărbatul în locul meu. Elizabeth poate avea o imunitate naturală, dar să nu riscăm până mâine.

Îmi petrecusem toată dimineaţa încercând să mă conving că trebuie să-mi placă Maudy. Îmi spusesem că antipatia ei nu era decât o impresie de-a mea. Numai că nu era aşa. Dougal mă putea păcăli, dar ştiam foarte bine cum funcţionează mintea unei femei. Aşteptam să văd cum va reacţiona când va afla aranjamentele de călătorie.

— Dougal, dragule, trebuie să mergem în două maşini? Credeam că vom merge împreună! exclamă femeia, privindu-l cu ochii ei frumoşi.

— Cred că trebuie să mai avem grijă încă o zi.

— Dacă aşa crezi tu, aşa vom face, spuse repede,

aproape torcând, ca să se dovedească o „pisicuţă ascultătoare”. Tu ştii cel mai bine. Porneşti tu primul?

— Dacă n-ai nimic împotrivă.

— Dougal, doar mă cunoşti, sunt tradiţionalistă, zâmbi ea, privindu-mă printre genele lungi. Cred că Elizabeth găseşte acest lucru foarte amuzant. Englezoaicele tinere sunt atât de hotărâte şi de Moderne.

Mi se pare mai degrabă că e isterică, îmi spusei. Arăta foarte bine, dar dacă asta voia Dougal de la o soţie, atunci o merita.

Profesorul credea că e timpul se plecăm şi, pentru că stăpânul vorbise, cu toţii ascultarăm, ca nişte sclavi bine antrenaţi.

Părăsirăm oraşul pe un drum necunoscut mie şi începurăm imediat să urcăm. După destul de puţin timp, eram destul de sus ca să vedem dincolo de culmile dealurilor, umbrele albastre ale munţilor şi departe, în stânga, lucirea mării.

Judy stătea în faţă. Capul lui Dougal se întoarse de câteva ori în direcţia apei.

— Sper că vântul nu se va schimba, să aducă acei nori peste zona de ţărm.

— Dar ce contează, unchiule? Sunt atât de mici.

— Arată mici pentru că sunt foarte departe. Dacă vântul îi aduce peste uscat şi apoi încetează, se vor lăsa peste dealuri ca o pătură groasă. În acest caz, va trebui să ne întoarcem.

— Ar fi îngrozitor! Au, unchiule, au început să-mi pocnească urechile!

— Deja? Nu suntem prea sus. Încearcă să înghiţi, se va rezolva. Te simţi bine în spate, Elizabeth?

— Da, mulţumesc.

La o curbă mai strânsă, ajunsei să privesc în jos. Închisei repede ochii.

— Ţi-e somn, Elizabeth? mă întrebă Dougal.

Uitasem de oglinda retrovizoare.

— Nu tocmai, sunt doar un pic somnoroasă. Cred că nu sunt obişnuită cu altitudinea.

— Da, poate avea acest efect, răspunse el, scoţând nişte ciocolată dintr-un buzunar. Luaţi amândouă. O să vă reechilibreze nivelul de zahăr din sânge.

— A, de aceea ne-a dat Elizabeth dulciuri după ce s-a tăiat Johnnie, interveni fata. Doamna Pringle a spus că s-a simţit mult mai bine, aşa cum spusese Elizabeth. Nu-i aşa că e foarte deşteaptă, unchiule?

— Da, chiar este, răspunse el cu răceală.

Numai Judy credea că-mi făcuse un compliment.

Capitolul 5

Dougal strânse mai bine curelele rucsacului lui Robin.

— Mergem pe drumul principal, Maudy, apoi folosim cărarea oilor.

Luă coşul pentru picnic, apoi dădu ultimele indicaţii:

— Gemenii vin cu mine. Robin, tu ai grijă de Elizabeth.

Băiatul făcu o grimasă.

— Şi doamna Valentine?

— Dragul Robin, cât e de galant, râse Maudy. Dar nu trebuie să-ţi faci griji pentru mine. Unchiul tău ştie că mă simt aici ca acasă, iar biata Elizabeth cred că se simte foarte ciudatneobişnuită cu dealurile.

Privirea pe care i-o aruncă Dougal fu suficientă pentru ca Robin să nu mai spună nimic, mai mult chiar, mă ajută din când în când. Îi urmam pe ceilalţi, fără să rămânem prea mult în urmă.

Maury rămase în urmă, aplecându-se spre prăpastie.

— Ai văzut vreodată o astfel de privelişte? mă întrebă ea.

Aruncai o privire în spate.

— Niciodată!

— La naiba, murmură Robin, dacă te mai opreşti la fiecare pas, nu mai ajungem niciodată în vârf.

Continuarăm să urcăm. Mâna întinsă a lui Dougal mă ridică peste ultimele stânci, în vârful dealului.

— Cum ajung oile aici? întrebai, cu respiraţia tăiată.

— Au patru picioare, nu două, răspunse el, apoi mă privi cu atenţie. Respiri foarte greu, dar nu te-ai învineţit. Ai avut vreodată probleme cu inima?

— Niciodată. Cred că e din cauza altitudinii.

— Vrei să vezi cât suntem de sus? întrebă el. Întoarce-te.

Eram destul de departe de margine, aşa că îndrăznii să privesc.

— O, e ca şi cum am sta pe marginea cerului.

Dealul pe care urcasem era cel mai înalt din zonă. În jur, restul dealurilor păreau valuri uriaşe pietrificate, care se întindeau spre giganticul munte. Din loc în loc, lacurile apăreau ca pete albastre de culoare. Frumuseţea peisajului era copleşitoare.

— O privelişte care merită osteneala, spuse Dougal.

Maudy se apropie, luându-l de mână.

— Totuşi, nu poate fi la fel ca aceea din vârful lui Ben, nu-i aşa, dragule? întrebă ea.

— Poate că nu, dacă ai putea vedea totul atât de clar. De fiecare dată când am ajuns în vârf, erau nori în jur.

— De fiecare dată? mă întorsei spre el. Dougal, căţăratul în vârful lui Ben Gairlie a devenit un obicei pentru tine?

El zâmbi.

— Fiecare are vechile lui obiceiuri.

Maury nu era foarte amuzată.

— Elizabeth, înainte să mai faci vreo gafă, vreau să te anunţ că stai de vorbă cu unul dintre cei mai buni alpinişti din Scoţia! Nu, Dougal, nu mă poţi contrazice, adăugă ea, văzând că voia s-o întrerupă. Charlie Urquhart aşa spune. Sunt sigură c-ai auzit de el, nu-i aşa, Elizabeth?

— Numai când mi-a spus Dougal cine e.

Mă privi uluită.

— Numai atunci?

Dougal interveni, spunând că n-are de ce să fie surprinsă, pentru că Londra e foarte departe de Gairlie.

Figura ei se lumină imediat.

— Câteodată uit că e altă lume.

Eu nu uitasem, iar gândul că nu mai sunt decât trei zile până la plecare mă făcu să le zâmbesc amândurora, înainte să mă îndrept spre gemeni.

Căutarăm un loc potrivit pentru picnic, undeva la adăpost de vântul care se înteţise.

Maury pregătise un picnic excelent, dar tot timpul mesei un vorbi decât cu Robin şi cu Dougal. Profesorul se strădui să mă păstreze în conversaţie dar, de câte ori alegea un subiect la care să particip şi eu, ea intervenea cu unul care nu avea nicio legătură cu mine. Acest lucru nu reuşi să mă facă să mă simt un oaspete nedorit. După un timp, rămăsei la fel de tăcută ca gemenii.

Robin voia să deseneze, aşa că îi ceru voie lui Dougal să coboare până la un prag care oferea o imagine panoramică asupra văii.

— Bine, dar promite-mi că stai pe prag. E destul de larg. Merg să te duc eu.

Sub pretextul că vrea să se plimbe, Maury îl rugă s-o ia şi pe ea.

— Cu plăcere, zâmbi bărbatul, întorcându-se. Vântul îi răvăşise părul şi-i adusese culoare în obraji. Arăta mai tânăr şi mai plin de viaţă decât de obicei. Puteam înţelege foarte bine de ce era femeia atât de legată de el, cu toate că nu era genul meu.

— Mergi şi tu, Elizabeth? mă întrebă el.

Pretextai că sunt obosită şi rămăsei pe pătură. Imediat mi se alăturară cei doi gemeni. Judy se aşeză lângă mine, iar Johnnie începu să dea târcoale coşului.

— Hei, nu trebuia să luăm şi ceaiul aici? întrebă el.

— Ba da, se întoarse fata spre el. L-am auzit pe unchiul când îi spunea doamnei Pringle că vom lua şi

ceaiul. De ce?

— Păi nu mai e nimic de mâncare.

— Poate că mai e un coş pe care doamna Valentine l-a lăsat în maşină, intervenii.

Băiatul părea îngrijorat.

— N-am văzut decât un coş.

În clipa în care cei doi se întorceau, Johnnie întrebă repede:

— Celălalt coş e în maşină? Pot să mă duc să-l iau?

— Ceaiul! Oh, Doamne! exclamă Maury, şocată de neatenţia proprie.

La fel era şi băiatul, pentru că nu mai era nimic în maşină, iar coşul era în holul casei ei.

— Mă duc să-l iau, spuse femeia. Ce prostie din partea mea!

— Nu, spuse Dougal, privind întâi la gemeni, apoi la cer. Nu-mi place să vă las singure, dar vremea nu se va schimba pentru cel puţin încă o oră. O să mă duc să iau eu coşul. Ce spuneţi, dragilor? Mergeţi cu mine?

— Dumnezeule, da! Un picnic fără ceai e… murmură Johnnie, supărat.

— Îngrozitor, îl completă Judy. Chiar teribil.

După ce-i strigă lui Robin câteva instrucţiuni, Dougal se întoarse la noi, amintindu-i femeii cât de repede se schimbă vremea pe deal.

— La primul semn de schimbare a vremii, coborâţi imediat. Nu aşteptaţi. Nu vă abateţi de la drum şi nu vă veţi rătăci.

Maury îi conduse până la drum, apoi se întoarse la mine, învelindu-se într-o pătură.

— Mă simt atât de vinovată că i-am dat bietului Dougal această corvoadă, dar trebuie să recunosc: e mult mai bine fără gălăgia celor mici. Nu eşti epuizată după o săptămână cu ei? Bietul meu Dougal arată îngrozitor de obosit! Sau tu crezi, coborî ea vocea, că, una peste alta, merită osteneala?

O privii cu atenţie înainte să-i răspund.

— Nu sunt foarte sigură ce vrei să spui. Că merită osteneala dacă vrei să-i cunoşti pe gemeni? Dacă da, ai dreptate. Sunt nişte copii drăguţi, îmi plac foarte mult.

— Ce emoţionant! Şi isteţ. Dougal mi-a spus că eşti foarte isteaţă, spuse ea, zâmbind ironic. Cu toate astea, nu pot să nu-l compătimesc pe Joe Fenton.

— Pe Joe? îmi pare rău, Maury, dar n-am nici cea mai mică idee ce vrei să spui.

— Draga mea, scuteşte-mă de figura asta de inocentă, te rog. Sunt femeie, ai uitat? Replicile astea dulcege poate ţin la unii bărbaţi, dar nu mă vor păcăli. De altfel, nici pe Dougal. Ştii foarte bine că e vorba despre el.

— Aşa crezi?

— Chiar crezi că vei prinde un bărbat atât de inteligent ca el? continuă ea, ca şi cum n-ap fi spus nimic. Desigur că e prea politicos să-ţi spună. Dar, pentru că nu-mi plac tinerele care vor să profite de prietenii mei, cred că e cazul să fac lucrurile în locul lui.

— Cred că eşti în stare.

Roşi, înfuriată.

— Nu vorbi aşa cu mine, fetiţo! N-am să suport aşa ceva!

— În acest caz, îţi propun să schimbi subiectul.

— Oh, nu! N-o să te las să scapi atât de uşor. Cineva trebuie să-ţi spună ce cred toţi prietenii lui Dougal despre tine, înainte să pleci din Gairlie. Crezi că nimeni n-a observat cum l-ai manipulat, ca să-ţi atingi scopurile tale murdare?

— L-am manipulat? întrebai uluită, nevenindu-mi să cred că aud bine.

— Nu te preface că n-ai profitat de ospitalitatea lui. E atât de evident! Stiai că nimeni nu poate dovedi c-ai avut scarlatină şi că Dougal va fi nevoit să-ţi ceară să stai la el. Chiar el mi-a spus: avea mâinile legate. Da, foarte inteligent şi de înţeles! Ce e un tânăr doctor ca Joe Fenton pe lângă bărbatul care a moştenit cea mai mare corporaţie

de automobile din Statele Unite?

— Archie MacDonald? întrebai, neîncrezătoare.

— Nu mai juca teatru! Dar ar fi cazul să te avertizez să nu speri prea mult. Dougal mi-a spus că, dacă îşi conduce afacerile atât de bine cum o face, înseamnă că Archie MacDonald a moştenit bunul simţ scoţian. N-o să fie atât de uşor de prins pe cât crezânu mă miră c-a plecat la Londra. Nici n-o să mă mir dacă nu se va mai întoarce. Aşa că n-ai de ce să te bucuri.

Eram atât de supărată, încât spusei primul lucru care-mi trecu prin minte:

— Ai uitat coşul intenţionat!

Mânia ei crescândă îmi arătă că avusesem dreptate.

— Doar nu crezi că, pentru că ţi-ai făcut toate planurile, cu toţii trebuie să facă aşa cum vrei tu! Nu mă miră că Dougal e atât de nerăbdător să te vadă plecată, astfel încât te va duce chiar el la Glasgow! Mi-a spus că ţi-a dat impresia că are ceva de făcut, dar nu are. Vrea doar să fie sigur că te urci în tren, adăugă ea, ridicându-se în picioare şi aruncând pătura. Mă duc să văd ce face Robin. Presupun că nu vrei să vii?

— Nu vreau.

După ce dispăru din vedere, dincolo de marginea stâncii, îmi dădui seama că mă simţeam destul de rău. Nu mi se mai întâmplase aşa ceva vreodată. Mă întinsei pe pătură, închizând ochii. Dacă se întorcea, sper că va crede că dorm. Mă săturasem de Maury Valentine şi de ospitalitatea scoţiană. Numai că nu voiam să vadă cât de mult mă afectaseră cuvintele ei, mai ales din cauză că nu voiam să-i îngrijorez pe gemeni.

Încetul cu încetul, reuşii să mă calmez. Pentru că femeia părea să mă deteste, nu puteam decât să-mi imaginez că, în mare parte, cele spuse izvorau din răutate. Dar numai o parte.

Îmi amintii reticenţa lui Archie şi ce-mi spusese despre slujba lui şi cât de puţine îmi spusese despre Calum MacDonald. Reacţia lui Dougal când îi vorbisem despre cât

de mândru e Archie de bunicul lui, deveni abia acum clară. Probabil credea că americanul se lăudase cu milioanele bunicului lui.

De undeva auzii zgomotul unei pietre care se rostogolea, dar nu mişcai. Era mai convenabil să par adormită.

Hm, îmi plăcuse Archie. Crezusem ce spusese, că se va întoarce mâine. Dar, pentru că n-avusese destulă încredere în mine să-mi spună cine e, oare puteam să-l mai cred? Şi Dougal? Gazda mea fermecătoare, care-mi spusese de atâtea ori cât de îndatorat îmi e pentru ajutorul dat lui Judy şi lui Johnnie! Oare îşi imaginase că o infectasem intenţionat pe Judy şi-l tăiasem pe Johnnie, ca să-mi dovedesc valoarea ca oaspete şi să-l cuceresc pe Archie? Sau numai femeia bolnavă de gelozie gândea aşa? Mai întâlnisem cazuri de gelozie patologică şi ştiam că pentru ea nu contează că n-are niciun motiv să fie geloasă. Cu toate că arăta mai bine decât mine, eu eram mai tânără.

Oh, Doamne, îmi spusei, cum voi reuşi să trec de restul zilei de azi, de mâine şi de poimâine? Nu ştiam, dar soarele părea mai cald şi mai plăcut. Mă lăsai cuprinsă de căldura lui. Câteva minute de somn n-aveau ce să-mi strice.

Mă trezii îngheţată. Eram singură şi, după ce clipii de câteva ori, îmi privii ceasul. Nu era decât două fără zece, iar ceaţa pe care o pusesem pe seama ochilor mei încă adormiţi era foarte reală. Soarele părea îndepărtat şi mult mai mic.

Era o ceaţă subţire şi, neştiind prea multe despre vremea pe munte, nu-mi făcui probleme. Nu uitasem ce sfat îi dăduse Dougal lui Maury la plecare, iar geanta ei era încă pe pătură. Bănuiam că era cu Robin. Aerul devenea din ce în ce mai rece şi, cu toate că vântul era mai slab, încă bătea. Probabil Maury ştie că această ceaţă se va risipi în curând, altfel ne-ar fi spus să coborâm. Poate că mă urăşte, dar cuvântul lui Dougal e literă de lege pentru

eacel puţin până când va fi sigură c-a pus mâna pe el.

Mai aşteptai câteva minute, apoi mă ridicai să văd despre ce e vorba. După câţiva paşi descoperii că vântul îşi schimbase direcţia, bătând dinspre vest şi aducând o mulţime de nori albi deasupra dealurilor.

Ce se întâmplă? Maury nu vede norii?

În cele câteva secunde în care analizai vremea, soarele dispăru şi norii transformară vârful dealului într-o insulă. În ciuda cuvintelor lui Dougal, repeziciunea schimbării mă luă prin surprindere. Bine, dar dacă norii au ajuns atât de repede aici, ar trebui să treacă la fel de repede. Cu excepţia cazului în care vântul se opreşte.

Era timpul să reacţionez. Mă îndreptai spre locul în care dispăruse femeia şi privii cu grijă peste margine. Nu era nici urmă de Maury, dar zăream umerii lui Robin. Numai Dumnezeu ştie unde poate fi femeia, dar băiatul pare adormit. Mi se părea foarte periculos să doarmă acolo, atât de aproape de margine. Îl strigai, fără să ridic prea tare vocea, să nu se sperie. Era destul de greu să mă întorc la poalele dealului, dar îl aveam pe Robin care să mă ajute. Strigai din nou, dar degeaba. Cu mare grijă, fără să privesc în jos, coborâi până la pragul pe care stătea. Norul care mă înconjurase era atât de dens, încât numai când eram lângă locul în care trebuia să stea băiatul, observai că nu era decât jacheta lui, aşezată pe un bolovan. Lângă acesta erau carnetul pe care desenase şi creioanele.

Mă simţii cuprinsă de panică. Îmi amintii de zgomotul de cădere pe care-l auzisem. Dacă fusese el? Mă lăsai pe burtă, încercând să privesc în jos, la marginea pragului. Nu vedeam nimic. Dealul părea înconjurat într-o pătură albă, iar vântul nu mai bătea deloc. Strigai, dar nu-mi răspunse nimeni.

Nu-mi rămânea decât să mă întorc pe platoul din vârf. Voi fi în siguranţă acolo şi, dacă Robin e cu Maury, aveam mai multe şanse să ne întâlnim acolo. Dacă reuşesc să ajung sus.

Îmi era frig şi-mi era frică, fiind foarte conştientă de

îngustimea pragului. La un pas înainte, alunecam doi înapoi, iar de câteva ori era să-mi pierd echillibrul. După o jumătate de oră de încercări disperate, trebui să mă recunosc învinsă. Cel mai bine era să mă aşez, cu spatele la peretele dealului. Era destul de devreme. La un moment dat, vântul poate să înceapă să bată din nou, iar norii se vor risipi.

Luai jacheta lui Robin peste haina mea, ridicând ambele gulere. Abia putui să-mi zăresc ceasul, care era trei fără douăzeci. Robin nu putea să fie decât cu Maury. Era imposibil să-l lase singur, după ce spusese Dougal. Pe prag, aşezată, eram în siguranţă. N-aveam nevoie decât de răbdare. Îmi repetam că e devreme, dar minutele treceau repede, iar lumina începea să scadă. La început mi se păru doar că se întunecă, dar în câteva secunde eram înconjurată de un întuneric dens. Aerul era rece şi umed, iar fiecare respiraţie începuse să mă doară.

Amorţisem, dar n-aveam curaj să mă mişc mai mult decât să mă ridic, cu mâinile pe peretele dealului, încercând să-mi mişc picioarele. Cu toate că mă aflam pentru prima oară înconjurată de ceaţa de pe un deal, eram prea obişnuită cu viaţa în ceţurile Londrei, ca să ştiu cât e de uşor să-ţi pierzi simţul de orientare. Dacă mă îndepărtam de peretele dealului, riscam să mă îndrept într-o direcţie greşită.

În întuneric, ştiind cât de aproape sunt de margine, ajunsei de multe ori în pericolul să fiu copleşită de panică. Ca să nu cedez, recitai cu voce tare toate poeziile pe care mi le aminteam.

Timpul încetă să mai conteze. Ştiam că era imposibil să fiu găsită pe întuneric. Îmi aduceam aminte că auzisem despre acea misiune de salvare care fusese ţinută în loc de ceaţă.

Când eram aproape amorţită în întregime, auzii un sunet. Nu ştiam ce era, de undeva venea, dar strigai tare:

— E cineva acolo?

Spre mirarea mea, auzii răspunsul, care sosea la

mine ca prin vată.

— Elizabeth! Unde eşti?

Nu recunoscui vocea şi niciun puteam să spun dacă vine de deasupra sau de dedesubt. Rezistai impulsului de a mă repezi înainte.

— Sunt pe prag. Cine e?

— Dougal, răspunse vocea, pe care eram acum capabilă s-o recunosc. Sunt pe platoul de deasupra. Ascultă-mă cu atenţie şi fă ce-ţi spun. Vreau să stai acolo unde eşti. Înţelegi?

— Da.

— Eşti rănită? Ai căzut?

— Nu, dar l-am pierdut pe Robin!

— E în siguranţă, cu Maury. Cobor la tine, aşa că vorbeşte în continuare, ca să mă orientez după vocea ta. N-o să-mi vezi lanterna decât când voi fi foarte aproape, dar vorbeşte în continuare şi nu te mişca! Da?

— Da. Ai grijă.

— Voi avea.

Îl ghidai, până când o rază de lumină mă orbi şi Dougal mă prinse de umeri.

— De ce-ai coborât aici? Dacă n-ai căzut, de ce n-ai urcat imediat pe platou? De când eşti.

Vocea lui se opri brusc. Reuşise să-mi ia pulsul, în timp ce vorbea.

Capitolul 6

Simţeam ceaţa în creierul şi în oasele mele, dar vorbeam fără să mă opresc. Îi povestit despre jacheta lui Robin şi despre spaima prin care trecusem. Unele cuvinte erau dezarticulate. Observând, spusei:

— Dougal, nu sunt ameţită. N-am băut nimic.

— Ştiu, răspunse el, iar ceva îmi atinse buzele. Bea nişte lapte condensat.

— Uh, nesuferit gust. Chiar trebuie să beau?

— Da, sigur. Hai, Elizabeth, şopti el, obligându-mă să beau. Aşa, ce fată cuminte.

Chicotii, ca o fetişcană.

— Mulţumesc, doctore.

— Cu plăcere.

În lumina lanternei, văzui că zâmbea.

— Trebuie să stai jos, până scot cele necesare din rucsac. Apoi o să te încălzesc.

— Cum? Vrei să faci focul?

— Nu acum. Am câteva pături cu mine.

Mă înveli în două pături, apoi într-un sac de dormit. Îmi dădu ciocolată şi lapte. Nu eram foarte interesată de ce se întâmpla, pentru că mă simţeam plutind. Nu era o senzaţie neplăcută. Nu mai aveam memorie şi nici griji. Dacă Dougal mi-ar fi propus să mă arunce de pe stâncă, nu mi-aş fi făcut probleme, pentru că eram sigură că pot să plutesc. El se învârtea în jurul meu, până când se opri din nou lângă mine.

— Te voi muta mai aproape de perete, Elizabeth.

— De ce? întrebai, cu toate că nu-mi păsa, dar mi se părea politicos să întreb.

— Îţi va fi mai cald acolo, Nu, nu te mişca, o să te duc în braţe, aşa învelită.

— În braţe? Nu crezi că sunt cam mare?

— Nu atât de mare cât crezi, zâmbi el, ridicându-mă în braţe şi punându-mă lângă peretele de stâncă. Nu-ţi da capul pe spate, te poţi lovi. O să te simţi mai bine imediat.

Îmi susţinu capul, sprijinindu-l de umărul lui. Eram prinsă între corpul lui şi perete. Imediat, începui să mă încălzesc. Întinse mâna şi-mi atinse fruntea.

— Da, e mult mai bine. E timpul pentru o ceaşcă de ceai călduţ.

— Călduţ? Nu vreau să fiu nepoliticoasă, dar e o idee îngrozitoare.

— Da, nu-i aşa? zâmbi el. Nu, stai cuminte, mă descurc.

Îmi ridică bărbia şi mă ajută să beau din sticlă. Câteva picături de ceai mi se scurseră pe gât.

— Oh, îmi pare rău. Stai să te şterg cu batista. E mai bine?

— Da, mulţumesc. Dougal?

— Da?

— Ai fi o asistentă medicală minunată.

— Şi mi-aş inunda pacienţii cu ceai?

— Cu doar câteva picături? Eu am scăpat un lighean întreg peste o pacientă.

— Înţeleg, dădu el din cap. A făcut pneumonie?

— Nu, dar a rămas prietenă cu mine. Îmi trimite felicitări la fiecare sărbătoare. În schimb, asistenta pricipală de la secţia ginecologie îmi spune, de fiecare dată când mă vede: „Soră Wade, să nu scapi ce ţii în mână”. Desigur că imediat îmi scapă. A devenit un reflex. Ca bunele tale maniere.

— Crezi că sunt un reflex?

— Nu sunt o parte fundamentală a ta? Dacă, de exemplu, mă ridic şi-ţi dau o palmă, n-ai spune: „Îmi pare rău, Elizabeth” înainte să-mi dai şi tu o palmă?

— Eşti convinsă că te-aş pălmui?

— Nu acasă la tine. Aici, zâmbii eu. Aici eşti diferit.

— Chiar aşa?

— Da, aici eşti chiar uman.

— Da?

— Da. Nu spun că nu eşti o gazdă model, dar eşti mult mai drăguţ când îmi verşi ceai pe gât. Oh, Doamne! exclamai, dându-mi seama ce spun. N-ar trebui să spun toate astea. Te-ai supărat foarte tare?

— Îngrozitor de tare. Data viitoare când vrei ceai, să ţii singură sticla.

Creierul meu reîncepuse să funcţioneze, chiar dacă o făcea foarte încet.

— Dougal Grant, tu îmi faci pe plac. Mă întrebam de ce nu-mi dai ceai fierbinte, ci doar călduţ. Apoi mi-am amintit: cei expuşi la frig nu trebuie să fie trataţi cu alimente fierbinţi şi nici cu vorbe dure.

— Îţi pui diagnosticul singură? zâmbi el. E o reacţie tipică de asistentă medicală.

— Şi de doctor!

— Ai dreptate.

— Am dreptate şi în cazul diagosticului?

— Da, dar nu e vorba despre un caz grav, pentru că nu e o noapte foarte rece şi ai şi avantajul vârstei şi sexului.

— Avantajul biologic al grăsimii subcutanate?

— Nici acela nu e unul de neglijat. Dar nu mă refeream la asta. După cum cred că ştii deja, cu toate că femeile au masă musculară mai puţină, din punct de vedere fizic sunt de departe sexul cel mai puternic şi mai bine echipat mental pentru supravieţuire.

— Acum parcă eşti profesorul nostru de medicină. Dar nu mi-am dat seama că gândeşti aşa. Tot timpul uit că eşti profesor. Presupun că ţii cursuri. Eşti bun?

— Din nefericire, nu, răspunse el, amuzat. Sunt prea agitat, iar când sunt agitat devin pompos şi plictisitor. Dacă subiectul mă interesează, pot să-mi uit starea de agitaţie, dar vorbesc prea repede. De asemenea, n-am deloc răbdare cu proştii, ceea ce e un mare dezavantaj.

— Nu te-aş fi crezut nerăbdător, dar te înţeleg. Am văzut şi la St. Martha astfel de persoane. De aceea ai ales un domeniu atât de diferit pentru specializare?

— S-ar putea să fi fost un motiv subconştient. Conştient, am ales această specializare în bolile tropicale pentru că mă fascinează. Îmi place munca de cercetare.

— Şi să scrii manuale? intervenii eu, povestindu-i despre studiile pe care le citisem. Foarte impresionant, profesore.

— Mă bucur că eşti de această părere.

— Dar ar trebui să ai barbă şi câteva excentricităţi. N-ai niciuna?

— Câteva. Numai că, pentru că sunt un scoţian sălbatic, le ţin în întuneric. Hai să mai mâncăm nişte

ciocolată.

— Ţi-e frig? îl întrebai, ridicând bărbia. Părul meu îi atinse faţa. Dougal, ce îngrozitor din partea mea! Abia acum îmi dau seama că eşti un paravan pentru mine, împotriva vântului, dar că n-ai un sac de dormit. Cred c-ai îngheţat.

— Nu. Uite, simţi mâna mea pe faţă? Aceste haine sunt pentru alpinişti, izolate termic.

După ce mâncarăm ciocolată, mă ajută să mă aşez mai bine şi, folosind rucsacul ca o pernă, mă ridică destul de mult ca să stau confortabil în braţele lui. Pentru că mă obişnuisem cu situaţia, nu mi se părea ciudat că mă ţinea în braţe. Părea atât de natural şi raţional să nu irosim căldura corpurilor noastre.

Îmi adusei aminte de ceilalţi.

— Spuneai că Robin şi Maudy sunt în siguranţă?

— Da.

— Ce li s-a întâmplat?

— Maury şi-a terminat ţigările şi a crezut că mai are în maşină. Robin s-a dus cu ea să le ia. Se pare că te-au lăsat adormită şi credeau că vremea n-o să se schimbe.

— Da, am adormit. Mi se făcuse cald.

— Era din cauza schimbării direcţiei vântului. Din nefericire, ea n-a observat decât prea târziu. Hotărâse să se plimbe cu Robin pe drumul pe care veneam, ca să ne întâmpine. Erau pe drum când s-a schimbat vântul. Cu toate că nu s-a născut în Highlands, Maudy ştie destule despre deal ca să-şi dea seama că, dacă s-ar fi întors să te caute, însoţită de un băiat neexperimentat, n-ar fi făcut decât să adauge doi pe lista de rătăciţi. A făcut singurul lucru posibil: a continuat să coboare. Erau la jumătatea dealului când i-am găsit. În Gairlie era puţină ceaţă, dar sunt sigur c-au ajuns acasă în siguranţă.

— Dougal, când ţi-ai luat echipamentul de alpinism?

— Când am ajuns acasă şi-am văzut că vântul se schimbă. Din nefericire, drumul a fost îngreunat de ceaţă. Când am ajuns prima oară pe platou, era deja întuneric.

Apoi am înconjurat dealul şi m-am întors pe cealaltă parte. Nu mă aşteptam să te găsesc aici. De aceea a durat atât de mult. Mi-ai auzit strigătele?

— Nu, dar nici nu ascultam. Nu credeam că voi fi căutată într-o noapte atât de ceţoasă. N-aţi contramandat căutarea pe Ben din cauza ceţii?

— Ba da, dar acesta nu e Ben.

— Din punctul meu de vedere, ar putea să fie…

— De ce nu mi-ai spus că ţi-e teamă de înălţime?

— Cred c-am fost laşă.

— A fost greu pentru tine să urci în această dimineaţă?

— Unele părţi. Merită, pentru că e grozav de frumos, dar aş fi vrut să nu fi dus la blocarea noastră aici.

— Dacă n-ai fi coborât aici, ar fi trebuit să rămânem pe platou. De fapt, acest prag, fiind mai adăpostit, e mai bun din mai multe puncte de vedere.

— E drăguţ din partea ta că spui asta, dar.

— Nu e drăguţ, e adevărul.

— Dar de ce nu ne puteam întoarce? Tu ai urcat pe întuneric.

— Cunosc aceste dealuri la lumina zilei, dar pe timpul nopţii am un respect sănătos pentru ele. Îmi asum din când în când riscuri calculate, dar să încercăm aşa ceva în această noapte ar fi prea periculos. În alpinism, sunt momente în care trebuie să acţionezi şi momente în care trebuie să aştepţi. Acesta face parte din a doua categorie. Te deranjează?

— Nu acum, dar nu-mi surâdea perspectiva de a aştepta singură, răspunsei. N-am mai fost atât de înspăimântată în viaţa mea.

— Te înţeleg.

După câteva clipe de tăcere, îl întrebai de ce face alpinism. Când îmi răspunse, vocea lui era blândă şi muzicală.

— Dealurile sunt marea mea plăceresau ar trebui să

spun dragoste. În liniştea lor pot să gândesc. Alpiniştii nu vorbesc prea mult, unii nu vorbesc deloc. Cred că fac alpinism pentru că iubesc liniştea şi fiecare frumuseţe a dealurilor: cerul, păsările, vremea schimbătoare. N-aş spune că sunt în căutarea pericolului, dar aş minţi dacă n-aş recunoaşte că starea de permanetă alertă se adaugă la frumuseţea peisajului. Am început cu escalada, adăugă el, după o clipă de tăcere.

— Acum nu mai faci escaladă?

— Ba da, dar am depăşit dorinţa de-a ajunge în locuri periculoase şi inaccesibile. Mă bucur de orice ascensiune.

— Erai foarte tânăr când ai început?

— Mai mic decât Johnnie. Aveam vârsta lui Robin când tata şi Charlie Urquhart m-au luat pentru prima oară pe Ben, după multă pregătire.

Vocea lui era plină de afecţiune.

— Ţii foarte mult la acest munte, nu-i aşa?

— Cred că da. A fost primul munte pe care am urcat, iar alpiniştii simt pentru primul munte cam acelaşi lucru ca pentru prima prietenă. Alţii pot fi la fel de buni, sau mai buni, dar nu-l poţi uita pe primul.

— Deci nu doreşti doar să cucereşti cât mai mulţi munţi.

— Nu, deşi cunosc alpinişti care fac asta. Din punctul meu de vedere e foarte periculos. Cred că alpinismul trebuie făcut de plăcere. Charlie Urquhart e atât de convins de acest lucru încât, dacă descoperă printre membrii şcolii lui genul acesta de alpinişti, îi refuză. El ştie foarte bine despre ce e vorba. Cred că e cel mai bun din Scoţia şi printre primii trei din lume, adăugă el. Îmi pare rău că nu l-ai cunoscut, e un om minunat.

Îmi înăbuşii un căscat.

— N-ar fi trebuit să te ţin trează cu poveştile mele, spuse Dougal repede. Ar fi trebuit să mă opreşti. Nu e nimic mai plictisitor decât să fii forţat să asculţi pe cineva vorbind despre pasiunea lui.

— Mi-a făcut plăcere, recunoscui. Numai că mă simt

atât de binee cald şi confortabil, adăugai, căscând din nou. Dougal, îmi pare rău.

— Nu spune prostii, mai bine dormi.

Aş fi vrut să-i spun să continue, dar eram prea adormită.

Când mă trezii, era deja lumină. Ceaţa era arginitie şi-i umezise părul, genele şi barba lui Dougal. Mă ţinea încă în braţe şi zâmbea.

— Ai avut un somn bun.

Clipii des.

— Tu ai dormit vreun pic?

— Destul, mulţumesc.

Se ridică, aruncând o privire prin ceaţă.

— Răsăritul soarelui va împrăştia ceaţa. O să bem nişte ceai, să mâncăm nişte ciocolată şi apoi să ne gândim să plecăm. Cum te simţi?

— Foarte bine, mulţumesc!

Era o minciună, dar speram că îmi voi reveni. Îmi simţeam pieptul prea strâmt, iar fiecare respiraţie îmi provoca o durere ascuţită. Dacă n-aş fi fost bolnavă în urmă cu doi ani, aş fi dat vina pe altitudine, pe crampe musculare, sau pe ambele. I-aş fi povestit lui Dougal, dacă nu mi-aş fi adus aminte ce aflasem cu o zi înainte. Chiar dacă urma să ajung la Londra cu dublă pneumonie, tot voiam să plec din Gairlie la data stabilită.

Soarele răsări în câteva minute, împrăştiind ceaţa în multe curcubee multicolore. Dealurile apărură, scăldate de razele soarelui, strălucind ca nişte bijuterii. Îmi ţinui respiraţia, copleşită de frumuseţea peisajului. Dougal observă reacţia mea.

— Da, e o privelişte care merită să ţi-o aminteşti, nu-i aşa, Elizabeth?

— E de necrezut!

— Da, zâmbi el, ridicându-şi braţele deasupra capului, ca şi cum ar fi vrut să întâmpine răsăritul soarelui.

Era un gest primitiv şi, cu toate că era neras, cu

părul răvăşit şi cu hainele boţite, îmi păru minunat. Mă gândii la noaptea trecută şi la cum se purta cu mine acasă. Da, de necrezut, dar nu ştiu dacă merită să-mi amintesc. Respirai adânc, încercând să-mi dau seama ce simt pentru el, dar durerea ascuţită mă împiedică să mă mai gândesc la orice altceva.

Dougal făcea bagajele.

— Trebuie să plecăm, pentru c-am rugat-o pe Roşie să-l anunţe pe sergentul Cameron la secţia de poliţie dacă nu ne întoarcem. Dacă nu suntem jos în scurt timp, Alec Cameron îl va lua pe Charlie din pat, să vină să adune bucăţile care-au mai rămas din noi, adăugă el, privindu-mă. Mai ai probleme cu respiraţia?

Ştiam că nu pot să-l mint, aşa că alesei să-i spun jumătate de adevăr.

— Dumnezeule, da! Frica mă sufocă, aşa că fii amabil să te uiţi în altă parte. Mi-e teamă de stânca aceea, spusei, arătând spre locul pe unde încercasem să urc.

— Chiar aşa? întrebă el, îngenunchind lângă mine. Dă-mi încheietura, te rog.

— Ar trebui să am un puls ridicat, e de vină adrenalina. Privirea lui era calmă, profesională. Îmi puse mâna pe frunte, apoi mă rugă să stau liniştită până când fixează frânghia.

— Rămâi acoperită cu pătura. E destul de răcoare.

Urcă pe peretele abrupt cu uşurinţă şi agilitate şi fixă frânghia. La întoarcere, nu se folosi de ea.

— Ar fi bine să te dezmorţeşti puţin, spuse el, ajutându-mă să mă ridic.

Îmi simţeam picioarele moi, de vată şi mă bucuram de mâinile lui, care mă sprijineau. Mă străduii să glumesc, spunându-i că o să fiu în regulă când circulaţia mea va primi mesajul.

— Sunt sigur, zâmbi el, legând un capăt al frânghiei în jurul taliei mele. Vezi această coardă? E nouă şi poate suporta fără probleme mai mult de trei ori greutatea ta. N-ai cum să cazi, înţelegi?

— Da. Mulţumesc.

După ce verifică din nou nodurile, continuă să-mi explice:

— Mai adaug o legătură de siguranţă. Nu trebuie decât să mergi în sus, în timp ce eu te trag. Nu te uita în jos şi nu-ţi face probleme dacă simţi că-ţi alunecă picioarele, pentru că n-o să te las să cazi.

Îmi puse mâinile pe umeri, într-un gest liniştitor.

— Eşti gata? mă întrebă. Dădui din cap.

— Nu va dura mult, zâmbi el, ajungând foarte repede în vârf. Într-adevăr, nu dură mult, chiar dacă mie îmi părură ore întregi.

Când ajunsei pe iarba de pe platou, desfăcu legătura de siguranţă, apoi se dădu un pas înapoi, privindu-mă cu atenţie.

— Stai unde eşti, Elizabeth şi recapătă-ţi respiraţia. După ce-ţi revii, te rog să-mi spui ce e cu durerea din piept.

— Dougal, nu te mai agita, nu-i decât altitudinea de vină.

— Când ai urcat nu era la fel. Unde simţi durerea? De când o ai? Ai mai simţit-o vreodată? încearcă să inspiri adânc. Poţi?

— Oh, Dumnezeule, încetează! strigai, supărată. Ce dacă mi-am pierdut un pic suflul? Şi tu ai fi la fel dacă ai fi fost agăţat de capătul unei frânghii. Nu sunt obişnuită, nu sunt un „highlander”, dar nu trebuie să-mi aminteşti asta tot timpul. Cu toate că-ţi sunt recunoscătoare pentru că m-ai salvat, aş vrea să încetezi să mă baţi la cap. Ştiu că-mi vrei binele, dar nu mai suport.

Mă privea fără vreo urmă de emoţie.

— Îmi pare rău că simţi acest lucru.

— Mai scuteşte-mă! Mă simt destul de prost fără să mă faci să mă simt şi mai prost cerându-ţi scuze pentru lipsa mea de maniere.

— Nu trebuie să-mi spui că te simţi rău. Nu vreau

decât să ştiu de ce.

Eram prea nervoasă ca să mai fiu precautǎ.

— Probabil că e de vină sensibilitatea mea. Mi se mai întâmplă.

Mă privi cu atenţie.

— Sensibilitate? De la ce?

Ajunsesem prea departe ca să mai dau înapoi, aşa că-i spusei adevărul.

— Doamne Dumnezeule! De ce nu mi-ai spus asta mai de mult? Eşti asistentă. Nu ţi-ai dat seama. Se întrerupse brusc, respiră adânc şi continuă pe un ton calm, profesional. Nu mai contează. Probabil că n-ai vrut să strici picnicul. Nu-ţi face griji, după câteva zile în pat şi un tratament cu antibiotice, vei fi ca nouă.

Mânia mea ajunsese la apogeu.

— Nu vreau să stau câteva zile în pat! Nu vreau decât să mă întorc la Londra. O să mă simt mai bine când vom ajunge jos şi. Mă întrerupsei, auzind un strigăt.

Patru bărbaţi alergau spre noi. Nu i-am recunoscut pe trei dintre ei, dar primul era Archie. Uitând de frânghia din jurul taliei, alergai în braţele lui larg deschise.

— Archie, ce mult mă bucur să te văd!

— Şi eu mă bucur să te văd, iubito! Draga mea, m-ai speriat. Acum te simţi bine?

Deschisei gura să spun că mă simt bine, dar nu reuşii decât să încep o serie epuizantă de tuse. Archie mă bătu pe umăr şi încercă să desfacă nodul frânghiei care se târa după mine. Cu toate eforturile lui, nu reuşi.

Dougal se apropie.

— O să mă ocup eu, domnule MacDonald.

Desfăcu repede nodul, apoi începu să strângă frânghia. Era din nou rigid şi se prezentă lui Archie cu răceală, apoi se întoarse spre mine.

— Îmi pare rău, Elizabeth, dar cred că şi domnul MacDonald e de acord că trebuie să ajungi la spital. Sunt sigur că ai deja temperatură, adăugă el, apoi aruncă o

privire spre ceilalţi bărbaţi. Bună dimineaţa, Charlie, Andrew, Tam. V-aţi trezit devreme.

Charlie Urquhart era un bărbat solid, scund, cu o figură arsă de soare şi umeri largi.

— Da, Dougal, e o dimineaţă minunată pentru o plimbare pe munte.

— Da, chiar aşa, murmură profesorul. Văd c-aţi adus o targă. Multe mulţumiri.

— Cu plăcere, răspunse bărbatul, care mă îmi aruncă o privire de expert. Maşina aşteaptă jos.

Ceilalţi bărbaţi desfăcură targa pe care o aduseseră cu ei.

— Luaţi loc, domnişoară.

— Mulţumesc, dar n-am nevoie să fiu cărată. Pot să merg.

— Nu, spuse Dougal cu hotărâre. Stai jos, Elizabeth.

Bărbaţii îşi priviră picioarele în tăcere.

Archie îmi aruncă o privire rugătoare.

— Profesorul Grant e medic, draga mea. Cred că ştie ce e mai bine pentru tine.

Coborâi dealul pe targă. O oră mai târziu, eram în spitalul din Gairlie, într-un cort cu oxigen, sub supravegherea medicilor.

Capitolul 7

Găseam viaţa în acel cort foarte liniştită. Pe de o parte pentru că mai fusesem într-unul, pe de alta datorită meseriei mele. Nu aveam rude apropiate şi, din această cauză, nu mă simţeam izolată, aşa cum se întâmpla cu acei pacienţi care îi priveau pe cei dragi urmărindu-i cu nelinişte prin pereţii transparenţi.

În mometele de luciditate, îmi dădeam seama că sunt cât de poate de bolnavă, dar gândul că sunt în pericol de moarte nu mă obseda. Nu era prima oară când mă simţeam aşa, iar cei din jurul meu îşi cunoşteau meseria. Aşa că mă lăsai pe mâinile lor. Feţe necunoscute mă urmăreau zilnic prin pereţii transparenţi şi voci pe care nu

le auzisem niciodată îmi dădeau indicaţii pe care le urmam fără să protestez.

În acele zile, nu era decât o figură familiară care mă urmărea: Dougal. Câteodată eram conştientă că sunt în spitalul din Gairlie, altă dată eram sigură că sunt la Londra. O dată i-am făcut semn lui Dougal să se apropie şi l-am întrebat dacă venise la Londra să-i facă o vizită lui Joe. El se apropiase ca să-i aud răspunsul:

— Am vorbit cu el, îţi trimite cele mai bune urări. Cum te simţi?

— Cam adormită, dar mi-e bine.

Arăta ciudat, părea mai bătrân şi era nebărbierit. Prezenţa lui era aproape permanentă, ca a asistenţilor care aveau grijă de mine: Wee Gordon, un tânăr roşcat şi vesel, care zâmbea de fiecare dată când mă vedea şi domnul Cameron, un bărbat înalt, foarte slab şi cu o figură severă. Asistenta şefă era doamna Kilsyth, o femeie solidă, cu păr alb şi foarte conştiincioasă. Avea mâini puternice şi grele şi mânuia seringa ca pe un harpon, dar nu-ţi puteai face griji că va administra medicamentul greşit sau într-o doză nepotrivită. Dacă voia să-i facă unui pacient o baie, reuşea să-l spele chiar cu riscul pierderii unui strat de piele. De când devenise şefa departamentului, rata recuperării pacienţilor era excepţională. Ştiam şi de ce: niciun bolnav n-ar fi îndrăznit să moară în saloanele ei.

Când îmi revenii suficient ca să stau de vorbă cu ea, aflai că avea o părere foarte bună despre asistentele pregătite de St. Martha.

Ca bolnavă, eram foarte ascultătoare şi dormeam aproape tot timpul. Medicul care avea grijă de mine, Macălistair, mă lăuda că sunt cea mai mare somnoroasă din spital.

Deseori când mă trezeam, îl găseam stând pe scaunul de lângă mine.

— Nu te agita, draga mea. Mă odihnesc un pic. Vrei să te ridici puţin din pat? Foarte bine, n-o să le deranjăm pe surori. Stai să te ajut.

Mă ridica uşor, de parcă aş fi fost o păpuşă.

— Credeai că eşti grea? Nici măcar n-ai greutate, domnişoară Wade, în curând trebuie să începem să te hrănim, dacă nu vrem să dispari. Îmi aduci aminte de una dintre fiicele mele, Isobel. Şi ea e la fel e slabă. E la şcoală, la Edinburgh. O să-ţi arăt într-o zi o fotografie cu ea.

— Mi-ar plăcea foarte mult, doctore.

— Ai grijă ce spui, domnişoară Wade, sau mă voi întoarce cu un vagon de fotografii ale copiilor. Soţia mea spune că sunt îngrozitor de plictisitor când vine vorba despre cei patru copii ai noştri. Ce doctor aş fi să te vindec de o boală şi să te omor de plictiseală!

Era un medic foarte priceput şi un om bun. Îmi plăcea foarte mult şi mă bucuram când îi auzeam vocea puternică şi accentul scoţian.

Într-una din zile, după ce mă asigurase că mă voi vindeca foarte repede, se întoarse spre uşa care se deschisese.

— Oh, nu mai aduce flori, soră! Ce pacient avem: o asistentă medicală sau o vedetă pop?

Sora Craig intrase cu un buchet de narcise.

— Şi Wee Gordon m-a întrebat acelaşi lucru, doctore. Se gândeşte să-i ceară domnişoarei Wade un autograf, răspunse ea, adăugând încă un plic la cele de pe noptiera mea. Sunt de la domnul MacDonald. Din nou.

Archie era încă în Gairlie şi, când nu-mi trimitea flori şi bomboane, îmi scria bilete. După cum spunea sora, în fiecare zi îl bătea la cap pe doctorul Macălistair ca să-i dea voie să mă viziteze. Numai că medicul rămânea ferm pe poziţie. Eram mulţumită de decizia lui de a nu lăsa vizitatori la mine, mai ales în ziua în care încercase să mă vadă Maury. Îmi era dor de Archie, dar nu voiam să înfrunt încă lumea.

Dougal rămăsese singurul meu vizitator, care-mi aducea flori şi dulciuri de casă, pregătite de doamna Pringle. Abia după ce cortul fusese îndepărtat, o întrebai pe sora Craig de ce el fusese lăsat să mă viziteze. Mă

împrietenisem cu ea, aşa că nu mă sfii s-o întreb.

Mă privi câteva clipe, părând jenată.

— Ai uitat cu ce se ocupă profesorul, Elizabeth?

— Nu văd ce legătură are, doar nu sufăr de o boală tropicală, răspunsei uimită, dar îmi dădui brusc seama despre ce era vorba. Desigur! Pentru că n-am nicio rudă apropiată în viaţă, asistenta şefă din St. Martha a jucat rolul acesta pentru mine, iar acum i-a cerut lui Dougal s-o facă, din moment ce eram oaspetele lui. Bietul Dougal! Ce povară trebuie să fiu pentru el!

— Mie nu mi se pare că are această părere, spuse asistenta.

— Haide, draga mea! Cu toate că e mult prea politicos să recunoască asta, cred că găseşte această veghe la căpătâiul meu extrem de plictisitoare. Ai întâlnit vreodată un doctor care să nu fie înspăimântat de inactivitate? Eu nu.

— Elisabeth, te rog să nu uiţi că nu erai doar oaspetele lui, dar ai venit în Gairlie să-i faci o favoare. Nu pretind că profesorul s-a bucurat să stea lângă tine, dar cred că se simte responsabil pentru tine. Doar erai în grija lui!

— Da, împreună până când moartea ne va despărţi! mormăii.

Ea începu să râdă.

— Eşti răutăcioasă, Elizabeth!

Se auzi o bătaie în uşă.

— Uite, m-ai ţinut de vorbă! strigă asistenta. Cred că e profesorul şi patul tău arată tare boţit!

— Relaxează-te, îl facem împreună. Dar ce contează, m-a mai văzut în pat.

— Te-a mai văzut? O, vrei să spui aici, la spital, zâmbi ea, îndreptându-se spre uşă. Îmi pare rău că v-am făcut să aşteptaţi, dumneavoastră sunteţi, domnule MacDonald! V-a dat voie domnul doctor?

— Da, răsună vocea doctorului Macălistair de pe

culoar. Dar numai zece minute, niciunul în plus!

Archie intră ezitând, apoi mă luă în braţe, sărutându-mă cu afecţiune.

— Draga mea, cum te simţi? Spune-mi doar atât.

— Mult mai bine, mulţumesc. Mulţumesc şi pentru flori şi pentru dulciuri. Tu ce faci?

Asistenta trăsese un fotoliu aproape de pat înainte de a ieşi, dar el se aşeză lângă mine.

— Bine, zâmbi Archie, luându-mi mâinile în ale lui. Elizabeth, am atât de multe să-ţi spun, dar am promis doctorului să nu întârzii prea mult, aşa că trebuie să mai aştept. Eşti de acord?

Răsuflai uşurată. Pe moment, nu trebuia să înfrunt nicio situaţie complicată.

— Da, cred că-mi place să fiu tratată ca o floare fragilă. Tu ce-ai mai făcut?

— M-am plimbat. Am pescuit.

— Nu mi-ai spus dacă ai rezolvat acea problemă sau dacă ai fost nevoit să te duci din nou la Londra.

— Am stat aici, răspunse el, ezitând. Ai idee cât mai trebuie să stai în spital?

— Nici cea mai mică idee. Uite de ce e rău să fii pacient: nimeni nu-ţi spune nimic.

Folosisem acest clişeu intenţionat, iar replica îşi atinse ţinta. Archie se îmbujoră.

— Eşti supărată pe mine?

— Am fost.

— Nu mai eşti?

— Doamne, spusei obosită, nu mai ştiu nici eu. Acum nu ştiu decât că mă bucur să te văd. Chiar eşti milionar?

— Da, putred de bogat.

— Bravo ţie.

Rămase tăcut, jucându-se cu degetele mele.

— Nu mă întrebi de ce ţi-am ascuns acest lucru? întrebă într-un târziu.

— De ce să mă mai obosesc? E evident.

— Aşa crezi?

— Nu-i aşa?

— N-aş putea spune asta, Elizabeth, ridică el privirea. Draga mea, n-ar trebui să vorbim despre asta. Te-ai făcut atât de palidă, iar eu i-am promis medicului că n-o să te obosesc. Îmi pare rău, adăugă el, ridicându-se. Să chem pe cineva?

— Archie, nu fi prost! E normal să fiu palidă, am stat atât de mult într-un spital. Stai jos şi nu te mai purta ca şi cum aş muri sub ochii tăi.

— Eşti supărată pe mine, spuse el cu tristeţe. Crezi că n-am încredere în tine.

Eram prea obosită să mai cred ceva. Nu-i spusei, pentru că eram sigură că va striga medicul.

— E în regulă, Archie. Să nu mai vorbim despre asta.

Când sora Craig veni să-l dea afară, încă îşi cerea scuze.

Dougal îmi făcu vizita de dimineaţă când încă dormeam, aşa că-mi lăsă un bilet în care-mi spunea că-i duce pe gemeni la o plimbare prin Inverness şi că va veni pe seară să mă vadă.

Sora din tura de noapte, care-mi spusese deja că nu suportă asistentele ca paciente, veni să mă anunţe că profesorul Grant vrea să mă vadă. Mă întrebă:

— Cred că nu vrei să-ţi îndrept pernele, nu-i aşa?

— Nu, mulţumesc.

— În acest caz voi lăsa. Făcu o pauză, deliberat. Chiar voiam să te întreb, Wade. Profesorul Grant e rudă cu tine?

— Nu.

— Păi nu e cea mai apropiată rudă?

— Ţine locul ei.

— De ce?

Nu fusese în spital când fusesem adusă, aşa că-i explicai cum stau lucrurile.

— Ce interesant!

Nu mai cunoscusem pe nimeni care să reacţioneze aşa şi, în mod ciudat, mă amuză.

— Da, cred că poţi spune şi aşa.

Femeia ridică din umeri.

— În acest caz, o să-i spun să intre.

— Mulţumesc.

După ce intră, Dougal aruncă o privire în urma ei.

— Am supărat-o cumva venind atât de târziu?

Îi spusei că sora Smith suferă de o boală specifică asistentelor din tura de noapte, un fel de demenţă şi-l întrebai cum a fost plimbarea prin Inverness.

Înţelese că vreau să schimb subiectul şi în următoarele minute îmi povesti despre copii şi cât e de mândru Robin că a început cursurile de alpinism.

Se ridicase să plece, când îi mulţumii pentru că ţinea locul rudei mele apropiate.

— A fost ideea ta sau a şefei mele din Londra?

— A mea, cu toate că m-am consultat cu şefa ta. Sper că nu te deranjează.

— Nu, dar aş fi vrut să nu te împovărez cu aceste responsabilităţi.

— Aş fi fost la fel de preocupat de starea ta, chiar dacă nu mi-aş fi luat această responsabilitate. Speri că ştii asta, nu-i aşa?

— Da, dar în acest caz, fiind prea departe de Londra ca una dintre cunoştinţele mele să vină aici, chiar n-aveai de ales. Ba nu, mă întrerupsei, văzându-i expresia. Aveai. Dacă stau să mă gândesc, cunosc persoane care ar fi găsit o cale de ieşire. Dar nu un cetăţean responsabil, aşa cum eşti tu.

Îmi mişcai umerii, pentru că pernele care alunecaseră păreau nişte saci de nisip.

Dougal se apropie de pat şi mă privi, cu braţele încrucişate.

— Cu toate că sunt recunoscător pentru cuvintele tale frumoase, trebuie să-ţi amintesc un fapt: cetăţenii

responsabili sunt aşa pentru că le place să fie responsabili. Sau, cu alte cuvinte, puternici.

— Ai un complex al puterii, Dougal?

— Prefer să-mi spui „cetăţean responsabil”, zâmbi el cu autoironie. Oricum, înseamnă că urmăresc şi propriile scopuri, nu doar pe ale tale. Iar acum, pentru că am aprobarea ta a statutului meu temporar de „rudă apropiată” şi pentru că mi se pare că nu stai confortabil, o să-ţi aranjez pernele. Nu cred că vrei s-o chemi pe acea tânără nesuferită.

— Nu trebuie, Dougal, stau bine. De ce spui că e nesuferită?

— Uiţi că am mult mai multă experienţă în spitale decât tine? Oricum, am făcut destule paturi, mai ales în Africa, acolo unde nu aveam ca asistent decât pe verişorul vraciului. Haide, nu încerca să contrazici doctorul, drăguţă, adăugă el, strecurând un braţ sub braţul meu şi ridicându-mă cu grijă.

Mă sprijini de pieptul lui în timp ce aranja pernele, apoi mă lăsă uşor pe spate.

— Gata. E mai bine?

— Grozav, mulţumesc. Am dreptate, ai fi o asistentă pricepută. Nu ţi-am mai spus asta sus, pe deal?

— Ba da, zâmbi el. Sunt un bărbat plin de talente.

Îmi adusei aminte de zilele petrecute în casa lui, de noaptea pe deal şi de răsăritul soarelui. Avea multe talente, dar era păcat că trebuia să trec prin momente atât de neplăcute ca să descopăr. Dar, oricât de mult se schimbase, un lucru rămăsese acelaşi: mă făcea în continuare să mă simt neatrăgătoare. Acest lucru mă deranja, deşi nu la fel de mult ca înainte, pentru că eram prea obosită. Preferam să-l văd pe Archie, care mă făcea să mă simt femeie. Vizitele lui Dougal erau chiar plăcute, dar nu m-ar fi deranjat dacă n-ar mai fi venit. Ştiam că eram egoistă şi nerecunoscătoare, dar bolnavii îşi permit acest lucru.

După plecarea lui, adormisem destul de repede, dar

sora Smith mă trezi pentru laptele cald şi pastilele de seară. Rămăsei câteva minute trează, privind în gol şi gândindu-mă la Dougal şi la Maury, ca şi la cuvintele ei.

Capitolul 8

Semnul „Vizitele interzise” de pe uşa rezervei mele dispăru şi restul pacientelor de pe culoar şi unele dintre asistente veniră să mă viziteze, făcându-mi urări de sănătate şi compătimindu-mă că trebuia să stau singură într-o rezervă. Le asigurai că n-aveam nimic împotriva rezervei şi le servii cu dulciuri. Stăturăm de vorbă despre boli şi descoperii că ştiau mai multe despre boala mea decât mine. Mă sfătuiră să nu mă obosesc degeaba să-l conving pe doctorul Macălistair să mă lase să cobor din pat.

— Până nu e sigur, nu te va lăsa să stai în altă parte decât în pat numai când se schimbă lenjeria. Dar te recuperezi bine. Poate că, într-o săptămână, vei fi pregătită pentru o plimbare până la capătul culoarului.

Avuseseră dreptate.

Dimineţile deveniseră pline de viaţă. Rezerva mea era loc de întâlnire când se făcea coadă la baie, când se mai dorea o ceaşcă de ceai sau când voiau să se ascundă de sora Smith. Pacientele erau mai înţelegătoare cu ea decât eram eu.

— Nu neg că munceşte foarte mult, spuse domnişoara Ferguson, din salonul doi.

Îşi cunoaşte meseria, cu toate că nu-şi face timp pentru cineva care nu e pe moarte. N-are nevoie decât de un bărbat.

— Aşa e, aprobară celelalte. Ai mare dreptate.

— Nu sunt destui bărbaţi în Gairlie? întrebai.

— Ba da.

Eram în mijlocul unei bârfe amuzante, când domnişoara Donald bătu uşor la uşa întredeschisă.

— Mai e loc pentru o persoană, doamnelor?

Întotdeauna, prezenţa celorlalte mă bucura. Domnişoara Donald avea şaizeci şi opt de ani şi fusese

învăţătoare. Din acest motiv, pentru ea toată lumea avea între şapte şi unsprezece ani. Era o femeie subţire, tăcută, mai degrabă timidă, iar sosirea ei transforma întotdeauna conversaţia într-una decentă, cu toate că suferea de curiozitatea celor singuri.

Intră zâmbind.

— Ce mai face mica noastră englezoaică? Ai dormit bine?

I se făcu loc şi acceptă o prăjitură. O întrebai cum se simte.

— Mă cam înţeapă operaţia, dar mă aşteptam să fie aşa.

Fusese operată de ceea ce ea numea „o mică ocluzie intestinală”, dar, din descrierea ei, înţelesesem că era vorba despre un cancer în fază avansată. Nu-i spusesem ce cred pentru că eram sigură că ştia deja. Locuia singură, pentru că prietena de aceeaşi vârstă cu care împărţise locuinţa murise în urmă cu două luni.

Îmi admiră florile.

— Ai admiratori generoşipe bună dreptate! L-am văzut pe domnul MacDonald ieri pe hol. E un tânăr fermecător, cu toate că Ei, bine, e atât de american!

Aş fi vrut să-i spun cuiva cât mă amuza pasiunea scoţienilor pentru tot ce e scoţian, dar nu prea aveam cui. Singura persoană posibilă era Dougal. Cu toate că aveam o relaţie nouă, mult îmbunătăţită, mă îndoiam că va fi la fel de amuzat ca mine. Oricum, Archie era persoana pe care Dougal n-o amintea niciodată. Dacă stăteam să mă gândesc, nici despre Robin şi Maury nu spunea nimic.

În această dimineaţă, avusei o vizită neaşteptată. Doamna Pringle sosi în hainele ei cele mai bune, cu o prăjitură cu fructe şi tot felul de dulciuri. Intră încet, cu timiditate, mă privi şi izbucni în plâns.

— Oh, draga mea! Cât eşti de palidă şi de slabă! Nu cred că te hrănesc bine!

Îmi luă câteva minute s-o calmez şi s-o asigur că nu sunt nici ţinută să flămânzesc, nici pe patul de moarte.

— Ce se mai întâmplă la Achnagairl? Spune-mi tot!

Îşi şterse lacrimile cu dosul palmei.

— Robin e încă la şcoala lui Charlie Urquhart, îi place foarte mult. Gemenii sunt cu profesorul la plimbare. El are ceva de făcut pentru doamna Valentine, pentru că e plecată la Inverness şi a fost o prietenă atât de bună a bietei domnişoare Catriona. Oh, exclamă ea, reîncepând să plângă, îmi aduci aminte atât de mult de ea! Profesorul spune că eşti în afara oricărui pericolte simţi într-adevăr mai bine?

— Mult mai bine! Sunt încântată că lui Robin îi place la şcoala de alpinism.

— E mult mai mult decât merita nesocotitul de el, după ce a neglijat cuvintele unchiului lui şi a cauzat această teribilă tristeţe care s-a abătut asupra casei noastre! Gemenii au fost atât de îngrijoraţi! Johnnie era mai tăcut decât un şoricel, iar Judy nu s-a atins de niciun măr. Nici măcar de unul!

Cuvintele ei mă făcură să lăcrimez.

— Bieţii de ei! îmi pare atât de rău.

— Nu e vina ta, domnişoară Elizabeth, ştiu foarte bine! Nu e locul potrivit, c-aş avea destule de spus! exclamă ea, indignată. Unui oaspete de-al casei să-i fie pusă în pericol viaţa – aşa cum spune profesorule de neimaginat, chiar dacă n-a fost cu intenţie! Hm, doamna Valentine! Aş avea destule de spus despre ea, dar mă abţin.

Aşadar, nici ea n-o plăcea pe Maury mai mult decât mine. Interesant.

— Doamnă Pringle, poate că n-ar trebui să te întreb asta, dar chiar crezi că se vor căsători? Sau e numai imaginaţia mea?

Mă privi gânditoare.

— Oh, profesorul nu-mi spune astfel de lucruri. Nu spun că n-ai dreptate sau că sunt surprinsă. Când un bărbat deştept îşi pierde capul după o faţă frumoasă, poate să se comporte la fel de nebuneşte ca un băiat îndrăgostit

pentru prima oară. Atracţia fizică e de vină!

O privii uimită.

— Aşa să fie?

— Da, sunt sigură. Pe mine nu m-a afectat niciodată, dar am văzut câte necazuri poate aduce.

Plecă după câteva minute, promiţând să se întoarcă şi străduindu-se să nu adauge: „dacă vei fi încă printre noi”. Sora Craig o conduse, apoi se întoarse.

— Ce faci, Elizabeth? întrebă ea.

Mă întinsesem în pat, punându-mi mâinile pe piept, cu ochii închişi. Deschisei un ochi, întrebând:

— Ce crezi, de stejar sau de ulm?

— Ţi-a făcu deja măsurătorile?

— Săraca, sunt sigură că se duce să comande coroana. A, e foarte supărată de relaţiile intime. Spune că sunt la baza tuturor relelor.

— Da? Aminteşte-mi să-i spun şi iubitului meu, n-o să-i placă deloc. Ce vrei ca desert? Orez cu lapte sau salată de fructe?

Sora Smith avea liber, iar înlocuitoarea din tura de noapte era opusul ei în toate privinţele. Era o femeie solidă, amabilă, care credea în calităţile terapeutice ale ceaiului tare şi fierbinte. Îşi făcea tura încălţată într-o pereche de papuci de casă de culoare roz, pe care de multe ori uita să-i schimbe dimineaţa. Pentru că asistenta şefă, doamna Kilsyth, era împotriva acestui lucru, pacienţii se înţeleseseră să-i amintească doamnei Lewis să-şi ia pantofii. Cu toţii ţineam la ea, chiar dacă vorbea uneori foarte tare şi trântea diverse lucruri, zgomotele trezindu-te în toiul nopţii. Cu toate că sora Smith era mult mai atentă, pacienţii dormeau mai bine ştiindu-se supravegheaţi de sora Lewis.

Să fiu pacientă într-un spital străin era o experienţă cu totul nouă pentru mine. Chiar dacă fusesem bolnavă în St. Martha, făceam parte dintre asistente. Acum eram o pacientă, chiar dacă ştiau cu toţii cu ce mă ocup. Înţelegeam cum se simt pacienţii, cât de strânsă e legătura

dintre ei şi de ce consideră amabilitatea ca fiind cea mai importantă calitate a unei asistente. N-aş fi schimbat-o pe sora Lewis cu niciuna dintre asistentele super-calificate din St. Martha. De altfel, chiar dacă ştiam cât e de bun specialistul de acolo, preferam ca Hamish Macălistair să aibă grijă de mine.

Dougal îmi dădu multe amănunte despre personalul spitalului într-una dintre vizitele lui. Era tura surorii Lewis şi amândoi beam ceai.

— Ceaiul nu te ţine trează? mă întrebă el.

— Niciodată.

— Avantajul de a fi asistentă?

— Nu, n-are nicio legătură. Nu mă întreba de ce, ştiu foarte bine că dintotdeauna ceaiul a fost considerat un stimulent, dar sora Lewis te poate face să dormi, chiar dacă ai băut doi litri. E cea mai bună asistentă pe care am cunoscut-o.

— Sunt de acord, răspunse Dougal, şi Hamish are aceeaşi părere. Era de gardă când ai fost adusă în spital. Îţi aminteşti?

— Nu prea, totul era înceţoşat.

Dornică să schimb subiectul, îl întrebai despre spital, iar el îmi dădu multe amănunte despre personal, clădire şi pacienţi. Îmi vorbi şi despre elicopterele care erau folosite ca ambulanţe, întrebându-mă dacă le-am auzit aterizând.

— Uneori, când bate vântul. Sora Craig spune despre ele că sunt foarte „trendy”.

— Da, „trendy”, „cool”, „ca lumea”, ca să nu mai spun „super”.

Începui să râd.

— Văd că Judy te-a educat bine.

— Nu numai Judy, îmi zâmbi el. Sunt recunoscător, e întotdeauna folositor să-ţi lărgeşti vocabularul. Se poate dovedi foarte util când voi ajunge în Anglia.

— Ţi-e teamă că vei avea probleme să înţelegi „localnicii”?

— Sunt convins. N-aveam nicio idee cât de departe de lume sunt, după anii petrecuţi în străinătate, până când n-aţi venit tu şi copiii. Băieţii, mai ales Robin, îmi păreau destul de schimbaţi, dar nu-mi dădeau impresia că sunt foarte diferiţi de cum eram la vârsta lor. Poate un pic mai deschişi. Dar tu şi Judy, clătină el din cap, zâmbind în continuare, dacă sunteţi tipice pentru generaţia voastră, nu sunteţi doar o nouă generaţie, ci aproape o nouă specie.

— Hei, Dougal! Nu sunt de vârsta lui Judy, iar tu nu eşti chiar atât de bătrân.

În timp ce vorbeam, îmi adusei aminte că gândisem acelaşi lucru. Într-un fel, eram surprinsă să aflu că avea aceeaşi părere.

— Acum pari cu doi ani mai mare decât Judy, iar eu simt că am o sută de ani. Ştii ce m-au pus să fac monştrii aceia gemeni toată după-amiaza?

Încă râdeam de descrierea unei după-amieze plăcute la pescuit cu cei doi gemeni, când sora Lewis sosi să-l conducă afară, zâmbind aprobator.

— Profesorul e un vizitator bun pentru un bolnav, spuse ea mai târziu, când îmi aduse medicamentele. Când pleacă te lasă arătând mai bine, aşa cum trebuie să facă un bun vizitator.

Da, avea dreptate, după plecarea lui mă simţeam întotdeauna mai bine, pentru că nu mă împovăra cu nicio problemă şi nu spunea nimic deranjant. Era plăcut fără să exagereze şi nu stătea mai mult decât era cazul. Un vizitator model, îmi spusei, făcând o grimasă. Mă ataşasem destul de mult de el, dar mi-ar fi plăcut să nu-mi facă tot timpul pe plac.

Îmi adusei aminte discuţia cu Maury, zâmbind cu ironie. Neglijenţa de care dăduse dovadă se întorsese împotriva ei.

Doamna Pringle n-o suporta, iar simţul datoriei de care dădea dovadă Dougal îl forţase să devină sprijinul meu oficial. Archie, în loc să mă evite, mă inunda cu flori, bomboane şi cuvinte frumoase.

Dar toate acestea nu mă atingeau prea mult. Eram mai interesată de soarta pacientelor, prietenelor mele: starea domnişoarei Donald, biopsia doamnei Ferguson, sau cum se simţea Christine, pacienta de treisprezece ani din rezerva patru, pe care n-o văzusem încă, dar despre care aflasem de la restul pacientelor.

În această dimineaţă, vizitatoarele mele erau paciente: doamna Bums şi doamna Mackenzie, care mă ţineau la curent cu starea fetiţei.

— Biata de ea, arată atât de rău. Şi părinţii ei sunt atât de nefericiţi, e singurul lor copil.

Sora Lewis intră, deschizând uşa cu obişnuita energie.

— Ce e cu feţele astea lungi?

— Ne gândeam la biata Christine, spuse doamna Mackenzie. Mă întristează să văd un copil bolnav.

— Aşa e, răspunse sora Lewis, e destul de bolnavă, dar se simte mai bine.

— Da? exclamarăm cu toatele.

— Nu se simte mai rău decât ieri, iar acesta e un semn bun. În cazul copiilor, când încep să se recupereze, o fac foarte repede. Domnişoară Wade, stai jos şi lasă-mă să fac eu patul! Poate să mă ajute doamna Mackenzie, iar dumneata, doamnă Bums, ar fi bine să-ţi faci baia. Nu uita că astăzi pleci acasă şi vei avea o zi obositoare. Sunt sigură că nu vei sta departe de bucătărie. Odihneşte-te cât mai poţi, altfel vei fi înapoi cu o criză de ulcer şi nu pot să-ţi promit că va fi la fel de uşoară ca asta.

La prânz, doamna Bums se întoarse să-şi ia la revedere şi ne strânserăm mâinile, urându-ne sănătate.

După-amiază, primii vizita lui Archie. Părea gânditor şi-mi era teamă că va spune lucruri pe care să nu-mi doresc să le aud.

— Elizabeth, vreau să-ţi spun ceva.

— De bine sau de rău? întrebai, încercând să mă pregătesc.

El zâmbi cu tristeţe.

— Nu e chiar atât de rău, dar nu e nici de bine. Trebuie să te părăsesc din nou. Voi zbura la Londra astăzi. Nu vreau să plec, dar n-am de ales.

Arăta atât de trist, încât îmi părea rău că mă simţeam uşurată.

— Probleme în industria automobilelor?

Aprobă cu un semn din cap.

— Îmi pare rău că trebuie să te las singură, spuse el, apropiindu-se de mine. Îţi aduci aminte acea discuţie pe care am avut-o mai de mult şi pe care a trebuit s-o întrerupem?

— Da, dar trebuie să continuăm? Are rost?

— Cred că da, răspunse el, mângâindu-mi mâna. Aş spune că-ţi datorez acest lucru. Vrei să mă asculţi?

— Eşti sigur că asta vrei?

Răspunsul lui fu simplu:

— Te vreau pe tine. Nu-ţi face griji, nu trebuie să-mi spui că nu-i tocmai ce vrei acum, îmi dau seama de fiecare dată când te ating. Trebuie să am răbdare până când îţi vei reveni.

— Mulţumesc pentru înţelegere. Sper că simţi la fel ca mine.

— Simt că trebuie să-ţi explic de ce voiam să te cunosc. Şi de ce nu ţi-am spus de la început despre situaţia mea materială. Cred că Ezită el, cred că mi-a fost teamă.

— Teamă că nu voi dori decât banii tăi?

Mă privi în ochi.

— N-ar fi fost prima oară. Speram să nu se întâmple în cazul tău, dar mi-era teamă dintr-un motiv care ţi se va părea nebunesc.

— Lasă-mă să judec singură.

— Ei, bine, îţi aminteşti că ţi-am spus că ultima oară când am fost în Scoţia m-am oprit la Edinburgh?

— Da.

— Acolo, am întâlnit o fată. Semeni atât de mult cu ea, de parcă aţi fi surori. Chiar ai acelaşi accent. Şi ea era

asistentă. Ce coincidenţă, nu-i aşa?

— Da, răspunsei, curioasă. Continuă.

— Eu aveam douăzeci de ani, iar ea avea douăzeci şi unu. N-a fost o pasiune trecătoare, Elizabeth, chiar o iubeam, adăugă el, apoi făcu o pauză. Pentru că eram răsfăţat şi toată lumea mă iubea, nu-mi puteam închipui că ea n-o va face.

— Nu te iubea?

— Nu-mi iubea decât banii.

— Oh, eşti sigur?

— Da, mi-a spus chiar ea. Într-o seară, am fost la o petrecere şi a băut cam mult. Eu nu mă simţeam foarte bine, aşa că n-am băut deloc. Petrecerea era undeva afară din oraş, iar la întoarcere ne-am oprit la un popas, să stăm de vorbă. Atunci mi-a spus. Eram atât de furios! Afară ploua foarte tare, iar eu conduceam prea repede, şopti el, străbătut de un fior. N-am văzut camionul decât când ne-am ciocnit. M-am trezit în spital. Nu mi-au spus decât a doua zi.

Asultam încremenită.

— A murit? şoptii.

— Da, şi-a fracturat gâtul când s-a lovit de parbriz.

— Îmi pare rău.

Dădu din cap cu un aer absent.

— Cu toţii s-au purtat frumos cu mine. Au spus că şoseaua era udă, că era întuneric şi poate că maşina mergea cam repede, dar, pentru că nu băusem şi niciun depăşisem viteza legală, am fost considerat nevinovat.

— A fost un proces?

— Doar o formalitate. Tatăl meu i-a vizitat pe părinţii ei, care s-au purtat foarte frumos.

— Cred că ştiau c-ai iubit-o.

— Chiar am iubit-o, Elizabeth.

Plecă după câteva minute. Sora Craig intră în salonul meu, mă privi cu asprime şi agăţă din nou la uşă semnul „vizitele interzise”. Eram recunoscătoare pentru acest

lucru, pentru că-mi luă foarte mult timp să nu mă mai simt ca fantoma unei fete al cărui nume nici măcar nu-l ştiam. Mă întrebai cât va dura până când Archie va înceta să mă vadă aşa. Dacă va înceta.

Capitolul 9

Problemele lui Archie îl ţinură la Londra mai mult decât crezuse iniţial. Îmi dădea telefon regulat, plângându-se că e departe, încât mă întrebam dacă nu protestează cam prea des.

Începusem să cred că acest timp departe de el era ceva foarte bun. Cu toate că nu-mi displăcea să-i ofer un umăr pe care să plângă, nu aveam energia s-o fac. Acum, că-şi deschisese porţile inimii, cred că-i era greu să le închidă. Speram că această pauză îl va ajuta s-o facă.

Îmi aduceam aminte de cursurile de psihiatrie care erau foarte importante la St. Martha. Profesorul, un mare adept al teroriilor lui Freud, te avertiza cât e de greu să nu te implici emoţional când îngrijeşti un bolnav. Desigur, toate colegele mele erau sătule de teoriile lui, dar trebuia să recunoaştem că era un profesor bun, chiar dacă găsea la baza tuturor problemelor un substrat sexual.

Doamna Pringle ar fi fost de acord cu ideile psihiatrului. Acum îmi doream să fi fost mai atentă la cursurile lui. Nu voiam să risc, considerând sentimentele pentru Archie mult mai puternice decât erau. Poate că el făcea această greşeală şi era sigur că vrea să mă ia de soţie. Numai că n-aveam de gând să mă căsătoresc, fără să fiu sigură că-l iubesc pe viitorul meu soţ, doar de dragul siguranţei materiale.

Mă hotărâsem că nu-l vreau pe Archie ca soţ şi eram mândră de decizia mea, când primii vizita domnişoarei Donald, care mă anunţa că urma să fie mutată în alt spital.

Stăturăm de vorbă până când Wee Gordon intră, aducându-mi telefonul şi punându-l în priză.

— A, dacă aştepţi telefonul tânărului tău admirator, mai bine plec.

— De obicei sună ceva mai târziu, interveni Gordon,

rânjind.

— Nu ştiu dacă va avea timp în această seară, n-am stabilit să-mi dea telefon.

— O să sune, ştiu eu, îmi făcu tânărul cu ochiul. Are destui bani pentru asta.

Domnişoara Donald mă întrebă dacă nu-mi era dor de Londra şi dacă nu eram nerăbdătoare să mă întorc.

— O să mă bucur să mă întorc la lucru. Sinceră să fiu, nu mă bucur prea tare de ce va urma după ce plec de aici. Voi fi dusă într-un hotel al spitalului, în care sunt îngrijiţi medicii şi surorile medicale în timpul convalescenţei. Pentru că sunt obişnuită, ca şi dumneavoastră, să fiu independentă, nu-mi prea convine acest lucru.

Ea zâmbi cu blândeţe.

— Avem multe în comun, aşa că sper că nu te va deranja un sfat: nu fi prea independentă. Anii trec atât de repede şi curajul tinereţii se duce. Dar ce spun eu? Te vei mărita curând. Pot să te întreb, spuse ea, cu ochii strălucind, e într-adevăr nepotul lui Calum MacDonald?

N-aveam inima s-o dezamăgesc. Avusese atât de puţine în viaţă şi nici n-avea prea mult de trăit.

— Da.

Suspină satisfăcută.

— E ca o poveste!

Rămase câteva clipe tăcută, apoi şopti:

— Draga mea, trebuie să-ţi mărturisesc că sunt plăcut surprinsă de viaţa în spital. Înainte de a veni, îmi era teamă, credeam că nu voi găsi decât tristeţe şi urâţenie. Dar lumea e atât de drăguţă. Îmi va părea rău când va trebui să plec de aici.

Telefonul de pe noptieră începu să sune.

— Dragul domn MacDonald! Te las să vorbeşti cu el în linişte. Ne vedem dimineaţă.

Archie era foarte prost dispus: afacerea nu mergea foarte bine, la Londra ploua, petrecuse o jumătate de oră într-un ambuteiaj şi era sigur că răcise. Îi sugerai să facă o

baie fierbinte, să ia două aspirine cu suc de portocale şi să se ducă devreme la culcare.

— Mulţumesc, dar nu sunt sigur că va avea efect. Când răcesc, mă simt foarte rău. Tu ce faci? Vreau să aud numai veşti bune!

Îi povestit ultimele bârfe din spital, fără să spun nimic despre mutarea mea în acel hotel din Londra. Gândul acesta mă întrista. Gordon veni să ia telefonul şi era însoţit de Dougal.

— Profesorul aşteaptă de mai mult de zece minute, domnişoară Wade.

Îi cerui scuze lui Dougal, iar el răspunse că profitase de aceste minute să stea de vorbă cu Hamish Macălistair şi cu prietena mea, domnişoara Donald.

— Cred că Macălistair ţi-a spus că zbori la Londra doar peste cadavrul lui?

Zâmbii uşor.

— Da. Şi, pentru că am nevoie de aprobarea lui pentru a-i linişti pe cei de la St. Martha, n-am decât să-l ascult.

— Cred că ştii că nu e foarte mulţumit că vrei să pleci imediat după ieşirea din spital într-o călătorie atât de lungă. De ce nu aştepţi câteva zile, în care să stai la mine? Eşti binevenită oricând, iar doamna Cameron şi doamna Pringle sunt acolo, încercând să îndepărteze urmele „dezastrului”. Ce părere ai?

Fusesem sigură că va face această propunere, încă din clipa în care doctorul îşi manifestase nemulţumirea că vreau să plec imediat. N-aveam de ales. Chiar dacă nu-mi crea niciodată probleme, fiecare vizită pe care mi-o făcea se adăuga la lista datoriilor. Repetasem în gând de câteva ori răspunsul pe care urma să i-l dau.

— E foarte amabil din partea ta, Dougal, dar cred că trebuie să mă duc direct la Londra. O să merg dintr-un spital în altul, pentru că sunt sigură că asistenta şefă va aranja să fiu consultată din clipa în care pun piciorul în St. Martha. Nu vreau să exagerez, la urma urmei trebuia să

fiu aici doar o săptămână.

Pentru prima oară, cedă fără să spună nimic.

— Înţeleg ce simţi dar, în cazul în care te răzgândeşti, oferta rămâne deschisă.

— Mulţumesc foarte mult.

— Cu plăcere.

Rămaserăm tăcuţi câteva clipe, apoi începurăm să vorbim despre copii. Era ultima lor zi de vacanţă, aşa că-l întrebai ce voia să facă.

— Dacă va fi vreme bună, vreau să-i duc să vadă concursurile care se ţin la şcoala de alpinism. Gemenii sunt foarte încântaţi, iar Robin speră să ia „Medalia începătorului”. După concurs se organizează o petrecere de rămas-bun. Pentru că acest concurs începe devreme şi durează toată ziua, mi-e teamă că nu voi ajunge să te văd decât destul de târziu.

— O, dar nu te mai obosi. Ai destule de făcut mâine, din câte se pare.

— Nu-i nicio oboseală, răspunse el cu politeţe. Voiam să ştii că voi întârzia.

Îl privii cu atenţie. Pentru prima oară de când mă internasem în spital, era încordat şi rigid.

— La ce oră se termină petrecerea?

— La nouă. A doua zi devreme, copiii vor face bagajele şi vom pleca. O să-i duc până la Londra, unde îi aşteaptă tatăl lor şi vin înapoi cât pot de repede, răspunse el, ridicându-se de pe scaunul pe care stătea. Cum merg afacerile lui Archie MacDonald la Londra?

Eram uimită.

— Era destul de supărat când m-a sunat, dar cred că merg destul de bine.

Nu puteam să nu-mi iau revanşa:

— Ce face Maury?

— Bine, mulţumesc.

— E tot la Inverness?

— Se întoarce mâine.

— Vrea să vadă concursul?

— Cred că da, ca jumătate din Gairlie.

— Sper că va fi vreme bună.

— Mulţumesc. Acum trebuie să plec. Sper că vei avea o noapte liniştită şi o zi bună.

— Sunt sigură că va fi aşa. Mulţumesc pentru vizită.

— A fost plăcerea mea.

Părea din nou bărbatul pe care-l cunoscusem la Achnagairl, făcând plecăciunea obişnuită.

Nu ştiam în ce zi voi fi externată, dar eram sigură că sunt vindecată. Din acest motiv, devenisem neliniştită. Aşa că gălăgia de pe culoar mă făcu să ies să văd despre ce e vorba. Sora Craig încărca un cărucior cu pături şi lenjerii curate. Le numărai.

— Trei bolnavi noi? Dar salonul tău e plin!

— Da, este, aşa c-am pus două paturi de urgenţă şi-am transferat-o pe doamna Spearn în rezerva doi.

Mă uitai la ceas.

— Ar fi trebuit să fi ieşit din tură de patruzeci de minute.

— Da, dar o ajut pe sora MacInnis să pună cele două paturi. Cât timp o mută ea pe doamna Spearn, eu fac paturile.

Ştiam cât de mult durează să faci patul singură, aşa că întrebai:

— Nu pot să te ajut? Mi-ar prinde bine mişcarea.

Mă privi cu severitate.

— Nu fără acordul doctorului Macălistair.

Aproape alergai spre cabinetul medicului. El scria ceva la birou.

— A, tu eşti. De ce eşti atât de departe de salonul tău?

— Vă rog, pot s-o ajut pe sora Craig să facă trei paturi?

Mă privi cu atenţie.

— Eşti neliniştită?

— Da.

— E un semn bun. Dar n-ai voie decât atât astăzi, ai înţeles?

— Mulţumesc.

Ajunsei în salonul în care era sora Craig, spunându-i că am permisiunea doctorului să ajut.

A doua zi, o ajutai pe sora Smith să facă paturile din salonul ei. Când mă întorsei în rezerva mea, deja câteva paciente mă aşteptau.

Domnişoara Donald refuză prăjitura pe care i-o oferii, pentru că nu se simţea foarte bine.

— Nişte înţepături, atâta tot. Cred că e gândul că trebuie să mă mut, spuse ea.

Doamna MacPherson, operată de apendicită, spuse că simte înţepături de câte ori se mişcă.

— Mă compătimeşte oare familia mea? Nu. Spun cu toţii: „nu-i decât o operaţie de apendicită”. Vă spun, doamnelor, data viitoare când aud pe cineva spunând „doar o operaţie de apendicită”, o să fie crimă! ne asigură ea, luând încă o bucată de prăjitură cu fructe. Ştiţi ce mi-a spus doctorul Stewart? „Doamnă MacPherson, nu-i chiar atât de grav, de ce nu vă îndreptaţi când mergeţi?” Ce ştie el? Are încă apendicele întreg. La urma urmei, cum poate cineva cu fizicul meu să se îndrepte mai mult, oricum arăt ca o scândură! Oare baia mea e gata? se întrebă ea, ridicându-se de pe scaun, ţinându-se de operaţie. Au, uite, iar mă înţeapă copcile drăguţului Stewart. Nu e un băiat rău, dar mi-ar plăcea să-mi încerc şi eu acul pe pielea lui!

Domnişoara Donald zâmbea, iar doamna Jamieson întrebă cu uimire dacă doamna MacPherson se opreşte vreodată din vorbit.

— Cred că nu s-a oprit decât sub anestezie, când dormea, răspunse domnişoara Donald. Ne-a făcut pe toate să râdem în salonul de chirurgie. Cu toatele suntem de acord că. Se opri brusc, ţinându-şi respiraţia.

Doamna Jamieson sări de pe pat.

— Domnişoară Donald, vă simţiţi bine? Sunteţi atât

de palidă!

Femeia era mai mult decât palidă. Alunecă de pe scăunelul pe care stătea, dar o prinsei la timp, întinzând mâna spre soneria da la capătul patului.

— Doamnă Jamieson, mă ajutaţi s-o pun în fotoliu?

Încercai să-i iau pulsul, când intră sora Smith, aproape alergând.

— Ce v-a apucat să sunaţi aşa? întrebă ea, apoi se opri, văzând femeia inconştientă. Se aplecă asupra ei, apoi ne privi pe rând. Aţi stat prea mult în picioare, doamnă Jamieson. Întoarceţi-vă în pat.

— Nu vă pot ajuta?

— Mă descurc. Dacă am nevoie, mă ajută Wade.

Scoase trusa de urgenţă, făcându-i domnişoarei Donald o injecţie.

— Trebuie să-l chemăm pe doctorul Macălistair. Ce s-a întâmplat?

— A făcut o criză. N-are puls.

— Ajută-mă s-o pun în pat. N-avem prea mult timp la dispoziţie, aşa că încerc s-a resuscitez aici. Nu arată deloc bine. Te rog, cheamă-l tu pe medic.

După ce-o urcarăm în pat, sora începu masajul cardiac, iar eu alergai să-l aduc pe medic.

Toate eforturile fură în zadar. Mult mai târziu, când de pe patul meu fuseseră luate lenjeria şi salteaua, doctorul se apropie de mine.

— Vino şi stai pe scaun. Vreau să-ţi vorbesc.

Mă apropiai, aşezându-mă în faţa lui.

— După cum ştii prea bine, Domnul s-a îndurat de o femeie singură şi bolnavă. Nu mai avea nicio speranţă, cancerul ajunsese în metastază. Nu voiam s-o mutăm decât pentru că aveam nevoie de pat pentru cazurile de urgenţă. Poate n-ar trebui să spun asta, dar cred c-a fost mai bine că n-am reuşit s-o resuscităm. O aştepta un adevărat iad.

— Cred că şi ea ar fi fost de aceeaşi părere. Nu voia să plece, a fost fericită aici.

— Da, şi ţinea foarte mult la tine. Prezenţa ta a fost un sprijin pentru o femeie singură, adăugă el, privind la patul gol. Ştii că nu sunt paturi libere în care să te mut, poate cel mult să fac schimb între tine şi alt pacient. Dacă simţi că nu poţi să mai stai aici, poate reuşesc să pun un pat în alt salon. Nu mi-ar plăcea acest lucru, pentru că ai nevoie de aer curat.

Primul meu impuls după moartea domnişoarei Donald fusese să ies din cameră şi să nu mă mai întorc. Dar ţinusem la ea şi văzusem moartea de prea multe ori ca să mă mai tem de ea.

— Voi rămâne aici, doctore.

— Eşti sigură că nu te deranjează?

— Bine, mă bucur să aud asta. După masă, vreau să te consult.

— Mă simt bine.

— Nu mă îndoiesc, dar vreau să mă asigur.

Toate pacientele erau abătute. Cu toate acestea, cu toate spuneau acelaşi lucru:

— E un şoc teribil, dar Domnul s-a îndurat de ea. Nu se ştie cât se mai putea întreţine singură. E o soartă tristă să fii singur şi bătrân.

Singura excepţie fu doamna MacPherson.

— E adevărat că a murit cu zâmbetul pe buze? mă întrebă ea.

— Da. Era amuzată de ce-ai spus.

— Într-adevăr? Va fi o amintire plăcută. Cred că a fost o îndurare divină, dar sufăr. Era o femeie bună şi nu mai sunt atât de multe ca să nu se observe dispariţia uneia.

Rămase tăcută. Domnişoara Donald ar fi fost emoţionată.

Capitolul 10

Priveam cu nerăbdare ceasul cu mult înainte de venirea lui Gordon, care-mi aducea telefonul. Eram atât de neliniştită în privinţa viitorului meu, încât, dacă m-ar fi

cerut de soţie Archie, Joe Fenton sau chiar Dougal, aş fi acceptat imediat. Pentru prima oară în viaţă, viitorul mă înspăimânta.

Telefonul sună la nouă şi jumătate.

— Nu e domnul MacDonald, e profesorul Grant, anunţă vocea lui Gordon cu tristeţe, sună de la şcoala domnului Urquhart.

La naiba, îmi spusei. Cu toate acestea, preferam conversaţia cu Dougal propriilor gânduri.

— Mulţumesc, Gordon, spusei pe un ton dezamăgit. Fă-mi legătura.

— E deja făcută, se auzi vocea lui Dougal. Bună seara, Elizabeth. Aştepţi încă teleofonul de la Londra?

— Da, dar.

— Scuză-mă o clipă. Gordon, mă auzi?

— Da, domnule.

— Nu ezita să mă întrerupi dacă soseşte telefonul de la Londra. Elizabeth?

— Da, Dougal?

— Cum te simţi astăzi? Mă scuzi, dar sunt nevoit să-ţi urmez sugestia pe care mi-ai făcut-o aseară şi să sar peste vizita din această seară. Petrecerea s-a prelungit cu încă o oră şi n-aş vrea să-i oblig pe copii să plece.

— Desigur că nu. Mulţumesc pentru telefon.

— Cum a fost ziua de azi?

Nu mă îndoiam că Gordon asculta, aşa că, deşi nu puteam să-i spun adevărul, hotărâi să nu mă îndepărtez prea tare de el.

— O zi obişnuită pentru un spital. Cum merge petrecerea?

— Foarte bine, dar cred că auzi zgomotul. Nu te aud prea bine. Te simţi bine?

— Da, mulţumesc. Ce-a făcut Robin?

— A luat Medalia începătorului. După cum îţi poţi imagina, e mare bucurie în clanul Fenton. Eu mă străduiesc să nu par prea scorţosdar nu prea tare. Oricum,

s-a descurcat foarte bine.

— E minunat. Transmite-i felicitările mele, dacă nu crezi că-i va strica buna dispoziţie.

— Mă îndoiesc. O să-i spun, adăugă el, făcând apoi o mică pauză. Te-a consultat Hamish azi?

— Da, nu mai am nicio problemă.

— Sunt veşti foarte bune.

— Da.

— Ai făcut prea multe în salon pentru a sărbători vestea cea bună? De asta ai o voce atât de obosită, sau e de vină legătura?

— S-ar putea să fie legătura de vină.

— În acest caz, te las să te odihneşti până la următorul telefon. O să te văd dimineaţă, înainte să plecăm. Noapte bună.

— Dougal, înainte să închizi, vrei să le spui gemenilor.

— Îmi pare rău, domnişoară, spuse Gordon. Profesorul a închis. Vreţi să-l sun din nou?

— Nu, mulţumesc. Nu era important. O să-i spun mâine. Pusei încet receptorul în furcă. Pentru un bărbat cu maniere impecabile, cum era Dougal, să-mi închidă telefonul era atât de neaşteptat, încât mă simţeam de parcă m-ar fi pălmuit. Când mă oprii din plâns, eram prea epuizată ca să mai pot face altceva decât să dorm.

A doua zi dimineaţă, mă simţeam foarte bine. O ajutai din nou pe sora Smith să facă paturile. De ieri, atitudinea uneia faţă de alta se schimbase. Descoperisem că ne puteam baza una pe cealaltă într-o situaţie de criză şi că lucram foarte bine împreună.

Mai târziu, îmi oferi o ceaşcă de ceai.

— Câtă practică ai în spital?

— Şase luni la ortopedie şi opt la chirurgie generală.

— Destul de mult. Credeam că St. Martha se mândreşte cu diversitatea practicii ei.

Îi povestit în ce circumstanţe speciale ajunsesem să

fac această practică, fără să ţin cont de ironia ei.

— Ai de gând se te măriţi cu Archie MacDonald? mă întrebă deodată.

— Nu ştiu. Tu ai o relaţie stabilă?

— Cu un scoţian? Glumeşti! Femeile sunt tratate aici la fel ca în epoca de piatră.

— Avem şi noi în Anglia unii la fel!

— Da, dar aceştia sunt obsedaţi de sex!

— Aşa crezi? întrebai, gândindu-mă la Dougal. Poate de aceea poartă kilt!

Mă privi de parcă ar fi fost lovită de o maşină.

— Nu fi dezgustătoare! Cred că bărbaţii care poartă kilt sunt de-a dreptul obsceni!

— Ei, haide, Smith! Mie îmi par atât de drăguţi! Pur şi simplu îi iubesc!

— Voi, cei din clasa de sus, nu vă gândiţi decât la dragoste! La urma urmei, ce-ţi mai rămâne de făcut, după această îmbolnăvire?

Golii restul de ceai în chiuvetă, apoi spălai ceaşca pentru a avea timp să-mi revin.

— E doar punctul tău de vedere, sau aşa crede toată lumea?

Îşi dădu seama că greşise, spunându-mi ceva ce era, în mod clar, un secret. Ca să-şi ascundă încurcătura, deveni răutăcioasă:

— Chiar îţi pasă? Dacă l-aş avea pe Archie MacDonald la degetul mic, nu m-aş mai gândi să fiu asistentă. Tot spitalul crede la fel.

— Vorbesc prostii cu toţii!

— Chiar dacă nu-l iubeşti, nu eşti atât de proastă să refuzi atâţi bani! Genul tău de fată se descurcă întotdeauna!

Îmi dădui seama că, în felul ei ciudat, încerca să mă consoleze.

— Sper că ai dreptate. Mulţumesc pentru ceai.

Mă întorsei în rezerva mea şi mă aşezai la fereastră,

privind lacul şi casa lui Dougal, care se zărea mică şi cenuşie. Rămăsei gânditoare, aducându-mi aminte că n-avusesem nicio stare de nelinişte când acceptasem rugămintea lui Joe.

Smith putea să se înşele. Căutai scrisorile pe care le aveam de la St. Martha. Cu toate că se interesau cu îngrijorare de starea sănătăţii mele, niciuna dintre surorile care-mi scrisese nu spusese: „abia aştept să te întorci la noi”. Ar fi trebuit să fi observat mai de mult acest lucru.

Trebuia să am confirmarea oficială. Aşteptai ca asistenta şefă să-şi termine vizitele, apoi mă dusei la ea.

— Tocmai mi-am dat seama că începui.

Ea mă întrerupse:

— Poţi să te relaxezi, draga mea. Sora Smith a recunoscut că i-a scăpat. Îţi dai seama că urma să afli.

Îmi explică despre ce era vorba:

— Oricine poate face pleurezie o dată. După a doua oară, numai un nebun ar risca să mai facă şi a treia oară. Trebuie să ai mare grijă, cel puţin pentru trei ani. Viaţa într-un spital mare nu e pentru tine. După o perioadă de odihnă, trebuie să te orientezi spre o slujbă liniştită, într-un orăşel. N-o să fie greu, în toată ţara e mare nevoie de asistente medicale. De exemplu, chiar aici pleacă una dintre surori, ai fi binevenită. Poate ai alte planuri?

Nu-mi mai era teamă de viaţă.

— Nu.

— Da? mă întrebă ea, privindu-mă cu atenţie. În acest caz, e bine să stai prin preajmă. Nu te grăbi şi vei lua cea mai bună hotărâre.

— Da, mulţumesc, soră.

— Nu trebuie să-mi mulţumeşti pentru că-mi fac slujba.

Mai târziu, când eram în camera mea, sora de gardă veni să mă anunţe:

— Ai un vizitator, cu permisiunea doctorului Macălistair, spuse ea, ţinând uşa deschisă. Poţi să intri,

băiete.

Cartea pe care o aveam în mână îmi scăpă pe pat, apoi alunecă pe podea.

— Robin! Cât mă bucur să te văd!

Se aplecă şi luă cartea, ascunzându-şi pentru o clipă faţa roşie. Era bronzat, părul lui era mai deschis la culoare şi semăna foarte mult cu Joe.

— Am venit să-mi iau la revedere. Am vorbit cu George Macălistair, el i-a cerut voie tatălui meu pentru mine.

— Ce drăguţ din partea amândurora! Al câtelea copil al doctorului e George?

— Mijlociul, are paisprezece ani, ca şi mine. Ne-am cunoscut la şcoala de alpinism. E foarte bun.

Îl invitai să stea lângă mine şi-l felicitai pentru medalia câştigată.

Arăta încurcat şi fixa podeaua.

— George trebuie să renunţe la alpinism, pentru că ameţeşte. Domnul Urquhart spune că n-are de ce să-i fie ruşine. El e cam încăpăţânat.

— Da?

— Da, a fost cam ruşinat. Dar n-are de ce să fie, pentru că e foarte curajos şi are şi o medalie care dovedeşte asta.

— Impresionant. Ce-a făcut?

— A sărit în lac iarna trecută, murmură el şi l-a scos pe un călător englez care căzuse şi nu ştia să înoate. Unchiul Dougal spune că, dacă nu l-ar fi scos, ar fi fost purtat spre estuar. Ştii cât de puternici sunt curenţii? întrebă el, dar nu aşteptă să răspund. Îţi aduci aminte că unchiul a avut o soră, mătuşa Catriona, care a murit? Ştiai că doamna Valentine a salvat-o o dată din lac?

— Nu ştiam. Când?

— De mult, când erau mici. Mătuşa Catriona a avut crampe musculare. Unchiul Dougal spune că s-ar fi înecat cu siguranţă. Doamna Valentine n-a primit o medalie, ca

George, pentru că n-au spus nimănui. N-aveau voie să intre în lac. Mătuşa i-a scris o scrisoare unchiului în care i-a povestit. Ne-a spus în seara în care te-ai îmbolnăvit, adăugă el, roşind din nou. Mi-a spus şi de ce ai coborât pe pragul acela. Credeam că va fi furios că te-am lăsat acolo, dar n-a fost chiar aşa de rău. Mă simţeam îngrozitor. Dar nu voiam să te îmbolnăveşti, doar că nu mi-am dat seama.

Speram că-i spun cele mai potrivite cuvinte. După ceva timp, îmi arătă medalia, de care era foarte mândru. La plecarea lui, fusei sinceră:

— Sunt foarte încântată şi recunoscătoare pentru vizita ta, Robin. Sper să ne mai vedem.

Vacanţa petrecută în Highlands îşi pusese amprenta asupra lui, pentru că împrumutase plecăciunea unchiului lui.

— A fost plăcerea mea, spuse el.

Asistenta şefă intră în rezervă.

— Parcă am fi la circ dimineaţa asta! Poţi să pleci, băiete, să faci loc pentru alţi doi. Au primit consimţământul special al doctorului, pentru că sunt minori.

Gemenii intrară încet, apoi se aruncară spre mine, vorbind în acelaşi timp. Când Dougal veni să-i ia, mai târziu, stăteau amândoi pe patul meu, servindu-se de zor cu dulciuri de pe noptiera mea.

Profesorul purta un costum negru şi avea o expresie întunecată. Le spuse gemenilor să aştepte afară, cu Robin, apoi se întoarse spre mine:

— Am aflat că poţi să pleci sâmbătă. Ştiai?

— Nu.

— Pacientul află ultimul. Să nu-ţi faci probleme. O să-i vorbesc şefei tale de la St. Martha la telefon şi avem destul timp să aranjăm plecarea.

— Pot să fac şi eu asta.

— Desigur, dacă trebuie neapărat. Dar, pentru c-ai venit aici ca să-mi faci un serviciu, întoarcerea la Londra e responsabilitatea mea, zâmbi el. Ştii că am un complex al

puterii.

— Bine, dacă aşa vrei. Să sperăm că vom aveam mai mult noroc a treia oară.

— Da, să sperăm, spuse el, apropiindu-se de patul meu. Am aflat despre domnişoara Donald. Cred că eşti sătulă să ţi se spună c-a fost o îndurare.

Intuiţia lui era o uşurare.

— Da, cam aşa.

— Pot să-mi imaginez. Nu înseamnă că nu e adevărat, sau că e mai puţin dureros pentru tine. Te mai gândeşti încă la moartea ei?

— Dougal, ar fi trebuit să faci psihiatrie!

— N-ai nevoie de cunoştinţe speciale pentru asta. Aş fi vrut să fi ştiut de aseară.

— Nu era un subiect potrivit pentru o petrecere…

— Mi-am dat seama de acest lucru. Am aflat că sora Kilsyth ţi-a vorbit despre viitorul tău profesional. Speram să aştepte până la întoarcerea mea şi până când ţi-ai fi revenit.

— Sunt mulţumită c-am aflat acum. De când ştii? De la început?

Mă privi cu îngrijorare.

— Da. Îmi pare atât de rău, mai ales c-ai înfruntat această veste azi, după ce s-a întâmplat ieri. Pot să fac la Londra ceva pentru tine?

Nu ştiam dacă voia să stea de vorbă cu Archie despre ce s-a întâmplat, sau dacă voia s-o facă pe şefa mea să-mi găsească o slujbă bună.

— Ce anume? Să tragi ceva sfori?

— Poate, am mulţi prieteni care s-ar bucura să-mi facă un serviciu.

— Mulţumesc, răspunsei, privind în pământ. Cred că s-ar putea să fi găsit răspunsul la această problemă, dar vreau să mă gândesc bine. E foarte frumos din partea ta să te oferi.

— Frumos? murmură el. Elizabeth, nu-ţi dai seama

cât de responsabil mă simt pentru aceste întâmplări.

— Responsabil? îl întrerupsei. Dougal, doar nu vrei să sugerezi că tu eşti de vină pentru că sunt sensibilă la răceală?

— Nu pentru acest lucru. Sunt alte probleme pentru care mă simt foarte responsabil.

Îi privii figura hotărâtă. Dacă aş fi crezut că realizez ceva, l-aş fi scuturat. Nu puteam să-l las să se simtă responsabil toată viaţa, îi datoram prea mult şi constatasem că ţin prea mult la el ca să-l las să sufere degeaba.

— Dacă mă gândesc, ai făcut bine c-ai ales medicina tropicală, n-ai fi fost potrivit pentru psihiatrie, spusei.

Ridică o sprânceană:

— Aşa crezi?

— Da, niciun psihiatru nu şi-ar baza argumentele pe fapte superficiale. Ar căuta în profunzime. Haide să încercăm! Sigur, am venit să-i aduc pe copii, dar nu m-ai rugat tu. Joe a făcut-o. Dar nu era nici vina lui că şeful avea nevoie de el sâmbătă. Dar nici vina acestuia nu e, pentru că nu putea programa demonstraţia decât în weekend. Pot să spun că e vina mea pentru c-am spus „da”, aş fi putut să spun „nu”.

— Dacă-ţi aduci aminte, mi-ai spus chiar tu o dată.

— Nu încă, încerc să ajung la o concluzie. Unde eram? A, da. Mai e problema englezilor care s-au pierdut., continuai eu, oprindu-l să vorbească. Să vedem despre ce e vorba. Aşa cum spunea profesorul nostru de psihiatrie: „ce anume i-a împins să urce pe munte? Probabil că împlinirea unei nevoi de bază”. Vezi, Dougal? Habar n-aveai! Nu eşti responsabil. Nici eu nu sunt. Profesorul meu nu s-ar fi oprit aici. S-ar fi ocupat de părinţii băieţilor, de bunicii lor şi aşa mai departe. Zâmbii eu. Aşa că, profesore, mai bine rămâi la bolile tale tropicale!

Răspunsul lui veni sub forma unui gest. Întinse mâna şi-mi ciufuli părul, ca şi cum aş fi fost unul dintre gemeni. Pentru că nu eram, gestul lui avu un anumit efect, deloc

neplăcut, asupra mea.

— Acum trebuie să plec, spuse el. Ai grijă de tine cât sunt plecat.

— Voi avea. Drum bun.

După o oră de la plecarea lui, în camera mea intră Gordon, aducând telefonul.

— Un telefon de la domnul MacDonald, vă sună de pe aeroportul din Londra. Cred că e pe drum.

După nerăbdarea din seara trecută, reacţia mea de acum mă uimi. Speram că lipsa mea de entuziasm nu putea fi percepută prin telefon.

— Bună, Archie! Te întorci la Gairlie? Grozav!

Pentru o clipă, răspunsul fu tăcerea. Apoi, Archie spuse cu nelinişte:

— Îmi pare rău, draga mea, dar nu de asta te-am sunat. Trebuie să ajung neapărat în State. Avionul meu pleacă într-o jumătate de oră. Aş fi vrut să-ţi vorbesc aseară, dar am fost foarte ocupat. Poate mă întorc peste trei, patru săptămâni, dar nu pot să promit nimic, adăugă el, ezitând. Eşti supărată, Elizabeth?

Era momentul adevărului.

— Nu. Desigur, sunt puţin surprinsă, puţin tristă. Nu-mi place să-mi iau la revedere de la prieteni.

Suspinul lui de uşurare ajunse până la mine.

— Speram că vei reacţiona aşa. Tot nu-mi place să te las singură, Elizabeth. Sper să mă pot întoarce să-mi termin vacanţa. Pot să te văd atunci?

Îi răspunsei că mă poate vedea, iar el spuse că va lua legătura cu mine în clipa în care va ajunge în Anglia. Mai spuserăm câteva cuvinte fără importanţă, apoi închise. Mă gândeam că e posibil să ne mai vedem, dar că nu e probabil. Cine ar vrea să-i reaminteşti de singurul lucru pe care vrea să-l uite? Dar îmi plăcuse Archie şi, pentru un timp, mă simţii puţin tristă. Numai pentru un timp scurt.

Capitolul 11

Seara, mă ocupai de făcutul paturilor, apoi mă mai

învârtii prin saloane. Când mă întorceam spre camera mea, mă întâlnii cu doctorul Macălistair.

— Am dreptate dacă diagnostichez un atac acut de plictiseală, domnişoară Wade?

— Perfectă dreptate, doctore!

— E un semn bun, zâmbi el, deschizându-mi uşa. Voiam să vorbim despre ieşirea ta din spital. Mă gândeam că azi şi mâine ar fi bine să faci câteva plimbări, să te obişnuieşti cu aerul curat şi cu hainele tale. Eşti în continuare hotărâtă să faci acel drum lung imediat după ieşirea din spital?

— Da, aşa aş vrea, răspunsei. Credeţi că e o idee foarte proastă?

— Dacă aş crede asta, te-aş mai ţine încă o săptămână în spital. Aş fi preferat să capeţi puteri înainte de plecare, pentru că va fi foarte obositor pentru tine, dar, dacă eşti hotărâtă să pleci acum, nu vreau să te opresc. Neliniştea poate să-ţi facă rău. Am auzit că domnul MacDonald e foarte ocupat cu afacerile la Londra.

— Da, se pare că are ceva probleme. De fapt, acum trebuie să fi ajuns deja la Washington.

Doctorul mă privi surprins.

— Şi când se va întoarce?

— Nu ştie sigur. Poate în câteva săptămâni, poate nu.

— Se pare că aceşti tineri n-au nicio problemă să se plimbe dincolo şi dincoace de Atlantic. Cred că pentru ei, Gairlie e un locuşor foarte ciudat.

— Obositor de ciudat.

— Mie îmi place să stau într-un loc, să mă bucur de el şi să cunosc mulţi oameni. Poate că e din cauza vârstei. Oricum, două din fetele mele sunt la fel. Isobel are un temperament opus. Tot timpul vrea să vadă dincolo de următorul deal. Tu de ce părere eşti?

— Cred că la fel ca Isobel. Îmi place să văd locuri noi, să fac lucruri inedite. În general, mă hotărăsc repede ce cred despre anumite lucruri, dar nu despre oameni. În cazul lor, nu vreau să mă grăbesc. Nu reuşesc întotdeauna,

dar încerc să nu mă grăbesc, înainte să mă implic prea tare, pentru cazul în care îmi dau seama că nu vreau să mă implic.

— Cred că e o bună filosofie de viaţă, mai ales pentru o tânără care trebuie să se descurce singură, ca tine.

Cu aceste cuvinte de încurajare, mă lăsă singură.

Seara se scurse încet, la fel ca următoarea dimineaţă. În clipa în care ajunsei să mă îmbrac în haine obişnuite, care nu erau cu trei, patru numere mai mari, morala mea se mai îmbunătăţi. Sora Craig, care avea probleme cu greutatea, era încântată de silueta mea.

— Să vezi ce va spune Archie MacDonald când vei ajunge la Londra!

Mă privii în oglindă.

— Pentru că n-ai fost aici ieri, nu ştii ultimele veşti.

Reacţia ei mă amuză. Se făcu imediat palidă.

— Nesimţitul! A plecat tocmai când aveai mai multă nevoie de el!

— Nu da vina pe bietul de el! Afacerile sunt afaceri! Nu-mi datorează nimic.

— Elizabeth, nu eşti în toate minţile? După cât s-a agitat pentru tine, de când ai ajuns în spital, cred că nu mai există niciun băiat de şcoală care să nu fie sigur că sunteţi logodiţi. Ar fi fost timpul pentru aşa ceva!

— Oh, Doamne! exclamai. Parcă am fi acum două secole! Mă aşteptam la mai mult din partea ta. Şi cei trei iubiţi ai tăi: Ian, Tam şi Alec. Toţi sunt logodiţi cu tine?

— E altceva, pe ei îi ştiu de o viaţă. Apoi, niciunul dintre ei nu-şi permite încă o soţie, iar eu mai aştept până să vreau să mă mărit. Cu Archie MacDonald e altceva, el îşi permite un harem!

— Draga mea, din câte ştiu, afacerile îi lasă prea puţin timp pentru altceva. Chiar dacă se plânge, eu cred că e pasionat de ceea ce face.

— Poate, dar trebuie să aibă timp şi pentru viaţa lui.

— Nu vreau să te dezamăgesc, dar suntem amândoi

maturi şi ştim ce facem. N-am avut o relaţie adevărată, iar faptul că m-am îmbolnăvit l-a făcut sentimental. Recunosc, pentru un timp am crezut că simt ceva pentru el, dar mi-am dat seama de adevăr înainte de plecarea lui. Nu te nelinişti, mă simt foarte bine.

Asistenta şefă veni să se asigure că sunt bine îmbrăcată pentru plimbarea pe care mi-o recomandase medicul.

— Ai grijă, faci doar o tură în jurul spitalului şi te întorci, spuse ea.

Credeam că plimbarea pe culoarele spitalului fusese un exerciţiu suficient, dar mă simţeam ciudat în aer liber. Făcui o tură pe lângă spital şi, când mă întrebam dacă am destulă energie să traversez pista de aterizare pentru elicopter, sora Craig mă strigă.

— Doamna Valentine vrea să-ţi vorbească. Vrei să-i spun că nu te-am găsit?

— La naiba! exclamai, dar îmi adusei aminte de Dougal. Cred că trebuie să fiu politicoasă.

— De ce să te mai osteneşti? Nu-i datorezi nimic. O să scap de ea. E atât de nepoliticoasă, încât va fi o plăcere.

— Nu, sunt lucruri pe care vreau să le aflu înainte de a pleca.

— Nu prea înţeleg.

— E ceva ce-i datorez lui Dougal.

Maury mă aştepta în camera mea. Nu se schimbase deloc: dorise atât de mult să mă vadă, dar n-avusese niciun minuţel între plimbările la Inverness şi toate lucrurile plictisitoate pe care le presupunea vânzarea unei case. Numai că-i promisese dragul ei Dougal că va trece pe la mine, să se asigure că mă simt bine. N-avea de gând să stea liniştită până când nu se asigura de acest lucru.

Îi spusei că mă simt bine.

— Ce vrei să spui despre vânzarea casei?

— Dougal nu ţi-a spus? Draga mea, m-a sfătuit să-mi vând casa. Cum spune el, ce să fac acum cu două case?

— Ai dreptate, murmurai, surprinsă de cât de mult îmi displăcea gândul că se va muta în Achnagairl House. Sper că ţi s-a oferit un preţ bun.

— Dougal spune că e foarte bun. E vorba despre un prieten de-al lui care vrea s-o cumpere, aşa că se ocupă el. Sunt o femeie destul de neajutorată, iar prezenţa lui e un sprijin nepreţuit pentru mine.

— Sunt sigură.

Pentru o clipă, se lăsă tăcerea.

— Elizabeth, începu ea, trebuie să-ţi spun cât afectată am fost de boala ta. Nu m-am gândit. Voiam să mai iau ţigări şi nu voiam să te deranjez. N-aş fi crezut că vremea se va schimba. Sunt impulsivădin cauză că sunt o fire de artistăşi uneori nu mă gândesc la consecinţele actelor mele. Sper că vei reuşi să mă ierţi.

Mă întrebai cât de frică trebuie să-i fie de Dougal, ca să ajungă să-mi ceară iertare. Spusei că înţeleg, că avem cu toţii defectele noastre şi c-am uitat totul, că acum mă simt bine.

— Cât de fericită sunt că aud asta! exclamă ea. Când vrei să ieşi din spital? Ce mai face Archie MacDonald?

Răspunsei că e bine şi că plec sâmbătă. Pentru că nu mai suportam prezenţa ei, pretextai că trebuie să plec, pentru că urmează o vizită medicală.

— Aşa e în spitale! îmi dau fiori, se plânse ea. Dar m-am străduit să te vizitez şi mai de mult, dar o fată nesuferită mi-a spus că n-am voie. Dougal a spus că trebuia să mă refuze.

— Avea dreptate, dar mulţumesc pentru c-ai încercat.

— Dougal are întotdeauna dreptate. Ce m-aş face fără el?

— Din fericire, n-ai de ce să te întrebi.

— Ce drăguţ din partea ta să spui asta, draga mea!

Ziua se dovedi foarte aglomerată pentru spital. O femeie în vârstă fu internată cu hemoragie cerebrală, iar doamna Bums ajunse înapoi în spital, datorită unei crize de ulcer.

— O, doctore, se plângea aceasta, ştiu că mi-ai spus că n-am voie să beau alcool, dar n-a fost decât un picei, poate un pic mai multnumai că m-am certat cu bărbatul meu, afurisitul. Şi m-am săturat şi de regim!

— Nu mă îndoiesc, îi răspunse doctorul Macălistair. Acum stai liniştită. Dacă te tot agiţi, cum vrei să-ţi găsească cineva vena şi să-ţi pună la loc o parte din sângele pe care l-ai pierdut?

Asistenta şefă dădu la o parte trusa de transfuzii folosită, dar trebui s-o lase aşa, pentru că doamna Bums începuse să vomite din nou.

— Oare sora se va supăra dacă sterilizez trusa de transfuzii? o întrebai pe doamna Spearn, cu care beam un ceai.

— Poate, dar e atât de ocupată!

Luând o mască, împinsei căruciorul pe care se afla trusa în sala de sterilizare. Doctorul Macălistair, care trecea pe lângă mine, se opri.

— Avem o soră nouă? Vezi că, dacă te faci utilă, s-ar putea să mă răzgândesc şi să nu-ţi mai dau drumul mâine!

— Cum se simte doamna Bums, doctore?

— Cum s-ar simţi orice pacient cu ulcer cronic după un sfert de whisky. Nu-ţi face griji, e o femeie puternică.

Sora Craig mă rugă să-i fac o compresă caldă uneia dintre paciente. Mă dusei să iau compresele din camera de gardă. Asistenta şefă era la biroul ei.

— Poţi s-o ajuţi pe Craig, dar numai cu această compresă. Nu faci parte din angajatele spitalului şi nu vreau să te epuizezi.

— Dar nu sunt obosită, soră.

— Nu m-am născut ieri, copilă.

Craig mă căuta deja când îi dusei compresa.

— Profesorul te aşteaptă în camera ta.

Mă simţeam mai bine de când începusem să fac ceva util, iar gândul că Dougal se întorsese era unul plăcut. Nu-mi dădusem seama cât eram de nerăbdătoare să-l văd.

Alergai spre camera mea.

— Bună! îmi pare rău că te-am făcut să mă aştepţi. Cum a fost?

— Bine, mulţumesc. Nu l-am întâlnit pe Hamish Macălistair să-mi spună cum te simţi, dar pot să-mi dau seama şi singur. Parcă eşti alta.

— Chiar aşa mă simt. Bieţii de ei, sunt atât de ocupaţi! Sora Kilsyth nu e prea mulţumită că-i ajut, dar chiar au nevoie.

Mă aşezai jos, sperând că-mi va urma exemplul. Arăta foarte obosit.

— Ai ajuns la St. Martha?

— Da, am vorbit şi cu şefa ta şi cu Joe, răspunse el, întinzându-mi o scrisoare de la Joe Fenton. Ţi-am rezervat un bilet pentru mâine seară. O să vin să te iau pe la unu. Vom avea timp destul, pentru că vremea e destul de proastă. N-ai de ce să te nelinişteşti, chiar dacă va ninge, drumul spre Glasgow va rămâne deschis.

— Zăpadă primăvara?

— Nu e ceva neobişnuit pentru Highlands.

Aş fi vrut să-i vorbesc despre Archie, dar părea prea obosit, aşa că-i povestit despre Maury.

— A fost foarte drăguţ şi din partea ei şi din partea lui Robin să vină să mă vadă. Le sunt recunoscătoare. Dar cred că trebuie să-ţi mulţumesc şi ţie.

— Dacă ţii neapărat. Răspunse el, părând plictisit. Nu e nevoie, adăugă, îndreptându-se spre uşă. Doamna Pringle a adunat hainele tale pe care le-ai lăsat acasă, o să-ţi aduc valiza mâine. Cred că şi doamna Pringle va veni mâine să-şi ia la revedere.

— Mulţumesc.

Mă simţii dezamăgită după plecarea lui. Aş fi vrut să-l întreb atât de multe despre o eventuală slujbă în acest spital. Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât îmi plăcea mai mult gândul. Numai că nu puteam accepta fără să discut cu el. Pentru mine, Gairlie era sinonim cu Dougal.

Ca să nu mă mai gândesc la acest lucru, deschisei scrisoarea de la Joe.

„Mi-ar plăcea să fii aici, Elizabeth, ca să mă tratezi de şoc acut. Sunt la pământ cu nervii după ce mi-a făcut dragul meu unchi Dougal. Dumnezeu să mă ajute! Pentru informarea ta, sunt egoist, neglijent, fără minte. Să vedem de ce:

A. Am rugat o femeie să facă o muncă de bărbat. Oare n-a auzit de emanciparea feminină?

B. Am neglijat să-l informez că ai avut o pleurezie. Ce Dumnezeu voia să fac? Să-i trimit fişa ta medicală? de unde era să ştiu c-o să te ia cu el pe munte? Sau că eşti atât de ameţită să-ţi rişti gâtul pentru nebunul de Robin?

C. Nu i-ai spus că ţi-aş fi trimis măcar o vedere sau un buchet de flori. De ce nu?

Când i-am explicat de ce nu, au urmat D, E ŞI F, care sunt de nerepetat.

Liz, draga mea, nu-ţi mai risca gâtul, că-l pui şi pe al meu în primejdie. Nu l-am mai văzut pe Dougal atât de nervos! Cu toate astea, mulţumesc foarte mult, deşi sunt cam supărat de ce am aflat despre un anumit yankeu. Glumesc, întotdeauna mi-au plăcut americanii. Ţi-o mai aduci aminte pe Della-Lou din Texas? A, acum mă văd cu Daisy Dawson şi zice că am părul prea lung. Să-mi spui cum ţi se pare când treci pe la St. Martha în drum spre Hove.

Toată dragostea mea, Joe”

Închisei ochii, încercând să mă concentrez. Îmi doream să-i fi spus lui Dougal despre plecarea lui Archie şi despre relaţia noastră. N-aş fi vrut să-şi facă impresii greşite.

În această seară, de gardă era sora Lewis, care o conduse pe doamna Pringle, venită în vizită. Îmi adusese multe dulciuri de casă.

— Nu-mi mulţumi, draga mea. E o plăcere să mă ocup de ceva! Achnagairl House e goală, iar profesorul se închide în biroul lui.

— Nu mă îndoiesc, dar cred că vă bucuraţi să-l aveţi înapoi.

— A, dar pleacă din nou pentru restul weekendului.

— Da? Va sta în Glasgow?

— Cred că da, deşi nu ne-a spus nimic. Mary s-a întâlnit cu doamna Valentine dimineaţă, când ieşea la cumpărături, adăugă ea cu o grimasă. A întrebat la ce oră plecaţi mâine. Se pare că e invitată la o petrecere la Glasgow şi maşina ei a păţit ceva. Cred că va merge şi ea.

— Nu mă miră, dacă mă gândesc că Dougal ar fi singur cu mine.

— Tot ce se poate. Mary i-a spus profesorului şi el a plecat imediat s-o vadă, chiar după ce a venit de la Londra, înainte de a ajunge aici. Nu m-ar mira să spună că o ia şi pe ea.

Trebuia să recunosc: nici pe mine nu mă mira, cu toate că ideea era foarte deprimantă. Ca să mă mai înveselesc, spusei:

— E o seară atât de plăcută! Luna străluceşte şi cred că mâine va fi o zi frumoasă.

— Nu cred, suspină ea. Luna se va ascunde curând şi deja bate vântul.

După o oră, vântul adusese nori imenşi şi ridicase valuri pe suprafaţa întunecată a lacului. Privii de la fereastră casa lui Dougal, vizibilă datorită ferestrelor luminate. Abia acum îmi dădui seama că acesta devenise un obicei şi că nu mă duceam la culcare fără să arunc o privire la această casă.

La unsprezece şi jumătate, când sora Lewis îşi făcu obişnuitul rond, eram trează.

— Te deranjează vântul, Elizabeth?

— Se aude destul de tare, dar nu mă deranjează. Ce fac restul pacienţilor?

— Dorm cu toţii, răspunse ea, privind pe fereastră. Sper că se va opri.

— Te îngrijiorează zgomotul?

— Nu pentru mine, dar poate însemna o schimbare în rău a vremii, ceea ce nu e bine, cu spitalul atât de plin.

Mă ridicai, privind-o.

— De ce afectează vremea rea spitalul?

— Pentru că e weekend, draga mea, şi e perioada din an în care turiştii vin să facă alpinism. O dată ce au ajuns, sunt hotărâţi să urce pe munte, chiar dacă e vreme rea.

— Dar vacanţa s-a terminat, de ce sunt atât de mulţi turişti?

— Nu s-a terminat vacanţa universitară. Mai devreme, sora Kilsyth spunea c-a auzit de la soţul ei că un grup mare de studenţi a sosit ieri şi şi-au pus corturile aproape de Ben. Se pare că vor să urce pe munte. Toată lumea speră că şeful grupului cunoaşte bine vremea din Highlands. S-ar putea să avem viscol. Sora Kilsyth va fi neliniştită. Ştii că soţul ei lucrează cu domnul Urquhart?

— Nu ştiam.

— A fost unul dintre bărbaţii care au venit cu tine.

— Ce îngrozitor! Nu mi-am dat seama de acest lucru, ar fi trebuit să-i mulţumesc…

— Nu-ţi face griji, va înţelege, zâmbi ea, privindu-mă gânditoare. Şuierul vântului îmi aduce aminte de seara zilei în care ai venit aici. Era mai rău chiar. Profesorul spunea că vântul voia să-l mute pe Ben din locul lui.

— A fost aici atât de târziu?

— A stat cu tine în primele două nopţi, aici, pe scaun. Nu-ţi aduci aminte? Chiar dacă te simţeai foarte rău, era foarte îngrijorat şi nu deranja pe nimeni, aşa că doctorul l-a lăsat. Nu cunosc prea mulţi doctori care să se poarte la fel de bine. Ei sunt dificili şi ca bolnavi şi ca vizitatori. Dar profesorul este un om bun – şi un foarte bun prieten pentru tine.

— Da, răspunsei, privind scaunul. Foarte bun.

Capitolul 12

Mă trezii pentru o clipă la prima oră a dimineţii. Vântul se oprise, lacul părea plumb topit şi valurile mari se

liniştiseră. Cerul avea o culoare ciudată, un purpuriu şi, în ciuda încălzirii centrale, aerul din cameră era îngheţat.

Sora Lewis sosi cu o ceaşcă de ceai fierbinte.

— O să ningă.

Îi povestit ce spusese Dougal despre drumul spre Glasgow.

— Are dreptate, spuse ea. Va fi diferit pe drumurile mici de lângă dealuri, unde zăpada va rezista câteva zile.

— Cum va fi pe Ben?

— Pe Ben e zăpadă tot timpul anului, cu gheaţă pe drumuri. Zăpada de acum nu va face decât să se adauge la cea deja existentă, adăugă asistenta, încălzindu-şi mâinile la calorifer. Nu-mi place cum arată cerul.

— Dar e atât de senin, culoarea aceasta nu e semnul unei zile frumoase?

— S-ar putea ca în partea Angliei din care vii să fie un semn bun, dar nu aici. Vezi acele păsări care s-au oprit lângă malurile lacului?

Când e vreme bună, dispar în largul mării. Au venit aici pentru adăpost. Dar vântul s-a oprit, s-ar putea să rămână vreme bună.

Câteva ore mai târziu, vântul nu începuse încă, cerul devenise galben şi munţii albaştri care se vedeau în est deveniseră purpurii. Încă nu se vedea nicio urmă de nori. Soarele începuse să strălucească şi să topească stratul subţire de zăpadă.

Pentru că spitalul era foarte plin, camera mea era dorită pentru un pacient care urma să se interneze la prânz, aşa că-mi făcui bagajele.

Bătrâna era încă în comă, dar doamna Bums îşi revenise.

— Nu pot să mănânc ceva, soră? întrebă ea. Sunt moartă de foame!

— Nu mai auzi bine? replică asistenta şefă, supărată. Vrei să ţi se facă rău din nou?

După plecarea ei, doamna Bums îmi spuse:

— Ştiu de ce e sora atât de supărată, e îngrijorată pentru soţul ei. Ştii că lucrează cu domnul Urquhart. Nu pare o zi potrivită pentru alpinism.

Fusesem atât de preocupată de plecarea mea, încât uitasem de grupul de studenţi.

— Doamnă Bums, nu-i aşa că, dacă e vreun risc, domnul Urquhart nu va cere echipei să urce, nu-i aşa?

Toate femeile din salon mă asigurară că urcatul pe Ben era periculos şi pe vreme bună.

— Cred că studenţii sunt cei care-o îngrijorează pe sora şefă, interveni doamna Jamieson. N-aţi auzit c-au fost văzuţi pe versantul nordic la prima oră, începând escaladarea? Sunt mulţi. Să sperăm că au experienţă şi suficient bun-simţ să coboare dacă ninge din nou.

Într-adevăr, mai ninse puţin, dar zăpada începu să se topească repede. Mă dusei la fereastră, aruncând o privire spre Ben. Vârful lui era înconjurat de nori şi dinspre mare se ridicau alţii, apropiindu-se cu repeziciune.

Pacientele priviră şi ele.

— Poate c-ar fi mai bine să-ţi amâni plecarea, Elizabeth.

Simţeam că o întârziere ar fi trebuit să mă deranjeze dar, spre marea mea mirare, mi se părea chiar mai bine.

Puţin mai târziu, doctorul Macălistair mă opri pe culoar.

— Zăpada nu cade decât aici. Am vorbit cu sergentul Cameron, de la circulaţie. Mi-a spus că nu e nici urmă de zăpadă pe drumul spre sud, drumurile sunt libere, aşa că poţi înceta să mai arăţi atât de neliniştită.

— Nu asta mă preocupă, doctore.

— Da? Ce altceva?

— Mă întrebam dacă grupul de studenţi care a plecat dimineaţă s-a întors deja.

— Sergentul Cameron n-are nicio informaţie.

— E bine sau rău?

— Poate fi şi una şi alta.

— Dacă apare vreo problemă, aflaţi?

— Cred că te referi la o problemă care implică o operaţiune de salvare. Da, voi afla. În aceste cazuri, poliţia află prima. Apoi se ia legătura cu Charlie Urquhart, liderul echipei de salvamontişti, care ne anunţă cât pot de repede care este numărul probabil al victimelor, adăugă el, bătându-mă pe umăr. Nu-ţi mai face griji, domnişoară Wade. Cu puţin noroc, băieţii sunt undeva la adăpost.

— Şi fără noroc, doctore?

Dădu din umeri.

— În acest caz, primesc un telefon de la sergentul Cameron.

Ninsoarea se opri, dar vântul se înteţi. La prânz, era la fel de tare ca noaptea trecută. Îmi luai la revedere de la toţi, mai puţin de la sora Craig, foarte ocupată cu pacienta în comă. Fusei nevoită să-i fac doar un semn, la care îmi răspunse cu un zâmbet.

Asistenta şefă mă însoţi în hol, unde îl aşteptam pe Dougal. Doctorul Macălistair veni şi el.

— Aşadar, pierdem cel mai vechi pacient! Oh, nu suport despărţirile, aşa că-ţi voi ura noroc şi multă sănătate.

Ne strânserăm mâinile.

— Doctore, nu ştiu cum să vă mulţumesc tuturor pentru tot ce-aţi făcut pentru mine.

— Draga mea, nu ne-am făcu decât meseria. După cum ştii prea bine, nu e satisfacţie mai mare în profesia noastră decât să vezi un pacient adus aici într-o stare foarte proastă, plecând pe propriile picioare, cu obrajii rumeni şi o nerăbdare sănătoasă de a se întoarce la muncă. Trebuie să-ţi mărturisesc un lucru: dacă nu mi-aş fi dat deja consimţământul înainte de înrăutăţirea vremii, aş fi ales altă zi în care să-ţi dau voie să pleci. Dar, dacă e nevoie, îţi găsim un loc în care să te cazăm încă o noapte sau două. Oricum, vei merge cu maşina profesorului în care e cald şi, pentru că s-a hotărât să te ducă până la Londra, vei fi în siguranţă.

— Dar profesorul Grant nu mă duce la Londra, va rămâne în Glasgow! exclamai, uitându-mă de la unul la altul.

Amândoi clătinară din cap. Doctorul spuse:

— Am vorbit cu el acum o oră. Mi-a repetat ce-mi spusese mai de mult: că vrea să te vadă ajunsă în siguranţă la St. Martha.

— Dar mie de ce nu mi-a spus? întrebai, supărată.

Sora rămase tăcută, iar doctorul sugeră că poate a uitat.

— Sau, poate că, fiind un bărbat care preferă să lase acţiunile să vorbească pentru el, n-a crezut că e necesar să facă această comunicare. Nu spun că a greşit dar, având soţie şi copii, ştiu că femeile pline de spirit preferă să fie consultate în privinţa lucrurilor care le privesc. Nu sunteţi de acord, soră.

Se întrerupse, pentru că Gordon apăruse în fugă, strigând:

— Vă caută sergentul Gordon, doctore!

Doctorul dispăru. După puţin timp, pe culoarele spitalului răsună un clopot. În mintea mea începuse să răsune un clopoţel de alarmă.

Gordon strigă din nou:

— Domnişoară Wade, vă caută profesorul Grant la telefon. În cabina a doua.

Alergai spre cabină, ştiind ce urma să aud, înainte de a ridica receptorul.

— Da, ştiu, trebuie să plecaţi într-o operaţiune de salvare.

Era uimit:

— Ştii deja?

— Am ghicit după semne şi simptome, răspunsei, mirându-mă să constat că vocea-mi suna normal, mai ales pentru că nu aşa mă simţeam. Sunt mulţi implicaţi?

— Optsprezece.

— S-au pierdut cu toţii?

— Sper că nu, dar e o posibilitate. Au plecat douăzeci, dar doi au reuşit să ajungă jos să ceară ajutor. Şeful lor e sus şi e rănit, au pierdut legătura cu restul şi le e teamă că au probleme. Charlie a primit un telefon de la poliţie şi m-a anunţat şi pe mine. Trebuie să mă duc, chiar dacă asta înseamnă că nu pot să te mai conduc. Studenţii trebuie salvaţi înainte ca vremea să se facă şi mai rea. N-am cuvinte şi nici timp să-ţi spun cât de rău îmi pare să-ţi fac asta, dar nu pot să pretind că am altă posibilitate. Sunt în echipa lui Charlie şi trebuie să mă duc. Îmi pare rău.

Eram foarte, foarte înfricoşată.

— Nu e vina ta. Înţeleg, desigur.

— Elizabeth, lasă-mă să vorbesc. Ar fi trebuit să fi plecat deja. Ascultă-mă. Davie MacDonald te va duce la Glasgow, împreună cu o turistă care a stat în hotelul lui. E o femeie de treabă, care va avea grijă de tine.

Ascultam, fără să înţeleg nimic. Când termină, spusei:

— Mulţumesc, Dougal, e foarte frumos din partea ta. Îmi pare rău şi mie. Cuvintele îmi păreau prea seci. Niciodată nu ţi-am mulţumit cu adevărat. Ai grijă de tine. Mult noroc!

— Şi ţie. O să vin în curând în Anglia, poate ne vom mai vedea. Sper să fie aşa. Mult noroc şi drum bun, spuse el, apoi închise telefonul.

Sora Kilsyth aştepta răbdătoare.

— Ţi-ai pierdut însoţitorul?

— Mi-a găsit pe altcineva. Murmurai, fără să mă obosesc să explic.

Nu-mi era clar când mă hotărâsem, dar eram foarte sigură că n-am nici eu de ales, cum nu avea nici Dougal. Trebuia să rămân.

— Soră, vreau să rămân şi să vă ajut.

Mă privi în ochi, fără surprindere.

— Da? Vorbeşte cu doctorul.

Îl aşteptai pe doctor lângă birou.

— Vă aşteptaţi să aveţi optsprezece posibile cazuri de urgenţă?

— Da, răspunse el cu gravitate.

— Nu v-ar prinde bine o mână de ajutor? Chiar într-un spital mare ca St. Martha, atât de multe urgenţe erau o problemă. Cum vă veţi descurca?

Ochii lui zâmbeau.

— O vindeci, iar ea începe să-ţi conducă spitalul! Ce-am făcut, soră? Am mai avut probleme, iarna trecută au fost treizeci de urgenţe, dar ne-am descurcat, toată lumea făcea ture duble.

Eram disperată.

— Nu aveţi nevoie de ajutor?

— N-am spus una ca asta, dar trebuie s-o întreb pe asistenta şefă. Vrei s-o întreb acum?

— Aţi vrea? Oh, am uitat de Davie MacDonald.

Le explicai ce aranjamente făcuse Dougal pentru mine, adăugând că vreau să le anulez.

— Vrei chiar atât de mult să rămâi? mă întrebă doctorul, privindu-mă pe sub sprâncene. Da, văd că eşti hotărâtă. În acest caz, te voi linişti, spunându-ţi că ultimul lucru pe care-l vreau e să te văd plecând pe această vreme, mai ales atât de îngrijorată. Voi vorbi cu Davie pentru tine şi apoi cu soţia mea. Va fi fericită să-ţi ofere ospitalitatea casei noastre, pentru că nu te putem ţine aici dacă avem atâtea cazuri urgente. Uite, a sosit Davie. Nu ieşi în frig, mă duc să-i explic eu.

— Vă mulţumesc mult, doctore, foarte mult.

— Nu-i nicio problemă, dar trebuie să te avertizez, ca medic, că n-ai voie să lucrezi prea mult!

Ningea din nou, mai tare decât înainte. În cele câteva minute pe care doctorul le petrecu afară cu Davie MacDonald, totul devenise alb. Se întoarse, scuturându-se.

— Nu mă privi atât de neliniştită. După cum ştii, Davie trebuia să ajungă la Glasgow pentru treburile lui. I-am lăsat biletul tău de tren, să anuleze rezervarea.

Profesorul îi ceruse deja să facă acelaşi lucru pentru el. Dându-şi seama că vremea se strică, a vorbit încă de ieri cu Davie, de teamă să nu ajungă într-o astfel de situaţie. După ce a aflat sigur că nu poate veni cu tine, a fost de-ajuns să dea un alt telefon şi totul era aranjat. Mie nu mi-a spus nimic. O să te superi din nou că nu te-a întrebat înainte?

— Nu, vă mulţumesc.

Sora Kilsyth mă duse în biroul ei, să mă schimb. O întrebai:

— Cât credeţi că va dura?

— Câteva ore, toată noaptea sau chiar mai mult. O salvare în grup necesită mult timp, iar acest grup e destul de mare, adăugă ea, privindu-şi ceasul. Cred că toată echipa de salvamontişti e acum la secţia de poliţie. Tot echipamentul greu e ţinut acolo.

— Au nevoie de multe lucruri?

— Oh, da: tărgi, truse de prim-ajutor, pături, unelte, frânghii, lanterne, baterii. După cum spuneam, draga mea, e o operaţiune mare.

— Şi o să ducă totul sus, pe Ben?

— Da, le vor căra în spate. Numai tărgile au câte şapte kilograme fiecare. Pe o vreme bună, le ia trei sau patru ore să urce echipamentul la cabana de pe versant. Zăpada şi greutăţile îi vor încetini.

N-o mai auzisem vorbind atât de mult. Spusei că sper să n-o deranjeze întrebările mele.

— Nu mă deranjează. Ce mai vrei să ştii?

— Câţi salvamontişti sunt?

— Cam douăzeci şi cinci, în primele două echipe. Vor fi mai mulţi dacă sunt chemate şi rezervele. Cred că vor fi chemate, pentru că trebuie să caute şi în jurul cabanei, iar unii trebuie să stea la tabără, să aducă repede victimele jos. Ca să aduci un rănit de pe Ben, ai nevoie de patru ore, aşa că vom avea mult de aşteptat.

— Da. Presupun că în prima echipă sunt cei mai buni bărbaţi?

— Cei mai buni căţărători, mă corectă ea. Cu toţii sunt bărbaţi buni. Evident, e nevoie de experienţă şi pricepere ca să te urci pe munte pe orice vreme. Cei mai pricepuţi sunt în prima echipă. Sunt primii care urcă şi ultimii care coboară. Dacă e necesar, urcă şi coboară de mai multe ori. Soţul meu face parte din prima echipă, adăugă ea, apoi răspunse întrebării mele nerostite. Profesorul Grant la fel.

Nu ştiam ce să spun.

— Cei rătăciţi sunt găsiţi întotdeauna?

— Nu se întorc niciodată cu mâna goală. Rămân pe munte până sunt găsiţi toţi. Îi aduc jos, vii sau morţi. Până atunci, nu ne rămâne decât să aşteptăm şi să sperăm, murmură ea, părând neliniştită. Dar nu va fi uşor să aştepţi. Niciodată nu e.

Într-adevăr, nu era uşor deloc. În acea după-amiază, care nu părea să se mai sfârşească, toţi, până şi bolnavii, erau îngrijoraţi pentru tinerii rătăciţi. Aceştia erau studenţi din vestul Angliei. Cei mai mulţi dintre ei veneau pentru prima oară în Highlands. Pe drum, liderul oficial al grupei făcuse o intoxicaţie şi ajunsese în spital. Fiul lui era unul dintre cei dispăruţi. Cel care preluase grupul, domnul Morgan, un tânăr de douăzeci şi şase de ani, era alpinist cu experienţă, dar nu fusese niciodată în Scoţia.

Eram în biroul asistentei şefe, cu doctorul Macălistair şi sora Kilsyth, bând ceai, când sună telefonul. Asistenta şefă ridică receptorul:

— Da, sergent Cameron! O să-i spun, e aici. Mulţumesc.

După ce puse jos receptoul, se întoarse spre noi:

— Au plecat de la cabană. În curând vom afla cum stau lucrurile.

Sora Kilsyth ceru voie s-o ajute pe asistenta de gardă să pregătească paturile şi apoi ieşi.

Asistenta şefă aşteptă până când uşa se închise în spatele femeii:

— Biata de ea! Va fi foarte îngrijorată până când soţul

ei va ajunge cu bine jos, dar în niciuna dintre ocazii n-am auzit-o să se plângă de acest lucru.

— Andrew Kilsyth e un om bun, iar soţia lui nu l-ar schimba pentru nimic în lume. Pur şi simplu, omul iubeşte muntele, răspunse doctorul, aruncându-mi o privire. N-ar mai fi acelaşi om dacă ar fi nevoit să renunţe.

Nu mă deranja că ghicise ce simt. Mă întrebam când o făcuse. Poate cu mult înaintea mea. Spaima fusese cea care îmi arătase adevărul. Eram atât de îngrijorată pentru Dougal, că nu mă mai puteam gândi la altceva. Nu mă interesa nici reacţia lui când va afla că n-am plecat, nici reacţia lui Maury sau a şefei mele, care va vedea că nu ajung la St. Martha.

Doctorul şi asistenta şefă vorbeau despre domnul Morgan. Ea observă:

— O să-i fie de ajutor lui Charlie să afle că grupul era condus de cineva cu experienţă, chiar dacă acum e rănit. Sunt sigură că n-a luat nişte băieţi neexperimentaţi pe versantul nordic? întrebă retoric răspunzându-şi singură. N-ar fi primul care face asta.

Doctorul dădu din cap, cu o expresie mohorâtă.

— E prea tânăr ca să conducă un grup atât de mare şi, ca alpinist, are ambiţia să încerce drumul cel mai dificil, spuse el, apoi îmi explică. E foarte important pentru salvamontişti să afle cât mai multe despre cei rătăciţi. Nu sunt destul de mulţi pentru un munte atât de mare, aşa că trebuie să încerce să intre în pielea lor şi să-şi imagineze ce-ar face. Timpul este important şi trebuie să caute în cât mai multe locuri înainte de căderea întunericului. Întâi caută în locurile spre care s-ar îndrepta ei. Dacă nu găsesc nimic, raportează la bază şi pornesc din nou.

— Cum raportează? Au staţii radio?

— Da, dar reuşesc destul de greu să comunice cu noi, din cauza interferenţelor cauzate de munte, răspunse medicul, privind pe fereastră, lapoviţa care luase locul zăpezii. Se va face polei pe Ben. Oh, bieţii copii! Habar n-au avut dimineaţă ce se va întâmpla până la căderea serii.

Dar când s-au gândit tinerii prea mult la astfel de probleme? suspină el. Să sperăm că sunt îmbrăcaţi corespunzător.

— Pot să nu fie? Sunt persoane care încearcă să urce pe Ben fără echipament adecvat? întrebai.

Cei doi îşi aruncară priviri resemnate.

— Draga mea, răspunse asistenta şefă, am avut pacienţi aduşi de urgenţă care încercaseră să facă alpinism fără bocanci de escaladă şi cu haine potrivite pentru o plimbare lejeră. Veniseră în vacanţă şi credeau că Ben nu e decât un deal mai înalt.

— Chiar dacă ţi se pare incredibil, spuse şi medicul, au urcat şi fără busolă sau măcar o lanternă. Pe un astfel de munte, aceste două obiecte pot însemna deosebirea dintre viaţă şi moarte. Ştii care e cel mai mare pericol pentru un alpinist, cum spune Charlie Urquhart? Propria lipsă de experienţă.

— Încep să înţeleg, murmurai, dar, pentru că voiam să mă liniştesc, întrebai: salvamontiştii se rătăcesc vreodată?

Se priviră din nou. Doctorul rămase pe gânduri înainte să-mi răspundă:

— Nu sunt iresponsabili, draga mea. Sunt cu toţii experimentaţi, cunosc bine muntele şi toate riscurile. Pentru că sunt căsătoriţi, cea mai mare parte dintre ei au şi responsabilităţi personale, pe lângă cele profesionale. Cu toate că au profesii diferite, lucrează foarte bine ca o echipă condusă de Charlie.

Nu-mi răspunsese la întrebare şi ştiam foarte bine toţi trei acest lucru.

— Ce fel de profesii au?

— A. Doctori – mai e unul pe lângă Dougal Grant – artizani, funcţionari, mecanici, pescari. Nu-mi mai aduc aminte.

Înţelesesem că voia să mă cruţe, dar n-avea rost, aşa că întrebai direct:

— Am auzit de salvamontişti care au murit la datorie.

S-a întâmplat şi aici?

— Din când în când, răspunse doctorul, încetând să-mi mai evite privirea. Am cunoscut mai mulţi localnici care şi-au pierdut viaţa încercând să-l salveze pe un necunoscut. Dar asta nu i-a oprit niciodată. Toată echipa e formată din voluntari.

Îmi adusei aminte de impresia mea că Gairlie trăieşte în alt secol. Avusesem dreptate, dar în acest secol lumea era dispusă să-şi dea viaţa pentru un seamăn.

Nimeni nu mă întrebase: „De ce şi-ar risca oamenii noştri viaţa pentru nesăbuiţii tăi englezi?”. Cu toţii spuneau: „Bieţii băieţi, trebuie aduşi jos în siguranţă!”

În această lungă după-amiază, învăţai foarte multe despre locuitorii din ţinuturile muntoase ale Scoţiei şi despre dragoste. Învăţai foarte multe despre mine. Era o după-amiază importantă pentru mine, după-amiaza în care m-am maturizat.

Capitolul 13

Telefonul din holul familiei Macălistair sună din nou, iar doamna Macălistair plecă să răspundă, lăsându-mă lângă focul din salon. Aici petrecuserăm ultimele două ore şi luaserăm masa pe tăvi. Eram singure în casă, pentru că băieţii familiei plecaseră la şcoală. Soţia doctorului îmi povestise că după plecarea lor se simţea întotdeauna foarte singură, aşa că se bucura de compania mea.

— De obicei, Hamish e foarte bun cu mine şi vine acasă de câte ori poate, dar cum să mă aştept acum să-şi părăsească iubitul spital, chiar şi pentru cinci minute? Vrei să bei o cafea sau o ciocolată caldă? mă întrebase ea.

Era o femeie înaltă, frumoasă şi veselă care, fiind chiar mai extravertită decât soţul ei, rareori se oprea din vorbit. Spunea că şi copiii familiei vorbesc mult, deoarece aflaseră că dacă vor să apuce să spună câteva cuvinte, trebuie să-şi oprească părinţii.

— Când familia e împreună, poţi să te aştepţi la timpane sparte.

În casa lor nu mă simţeam o străină şi niciun oaspete

foarte onorat. Simţeam că se bucură de compania mea şi nici nu era deranjată că săream ca o pisică speriată de fiecare dată când suna telefonul.

— Măcar dacă te-ar lăsa să faci ceaiul; cineva trebuie să se ocupe şi de asta şi, fiind antrenată, ştii mai bine când e cazul.

De această dată, la telefon era încă una dintre soţiile îngrijorate care nu voia să deranjeze dând telefon la postul de poliţie.

— Helen Innes. Soţul ei face parte din a doua echipă. O, din nou!

Lipsi câteva minute şi, când se întoarse, părea foarte supărată:

— Unele femei nu învaţă niciodată! Ştii ce am fost întrebată? Dacă noi două vrem să ne alăturăm petrecerii pe care o dă Maury Valentine, împreună cu nişte prieteni englezi pe care i-a descoperit la hotel. A auzit că eşti încă aici şi crede că această petrecere ne va face bine tuturor. Tocmai în această seară! în care toată lumea e neliniştită! Ce creatură insensibilă! Hamish spune că nu e vina ei c-a avut părinţi nesăbuiţi care n-au educat-o cum trebuie şi au încredinţat-o unui bărbat destul de mare ca să-i fie tată, dar nu mi-am făcut niciodată timp pentru ea. Sunt sigură că mă vei ierta c-am refuzat invitaţia în numele amândurora, fără să te consult mai întâi.

Mi s-a părut că aud vocea soţului ei în ultima remarcă şi mă întrebai cât de multe i-a spus despre mine.

— Vă mulţumesc foarte mult. O petrecere! Nu înţeleg. E antidotul ei pentru nelinişte? Voia să ajungă la o altă petrecere la Glasgow, s-ar putea să fi renunţat datorită acestei acţiuni de salvare.

— Maury Valentine să lase ceva să intervină între ea şi preţioasa ei viaţă socială? vorbim despre aceeaşi femeie? Căutarea acelor băieţi n-o nelinişteşte în niciun fel! N-o deranjează decât, citez: „plictiseala de moarte pe care o creează lipsa vieţii sociale din acest oraş”.

— A spus aşa ceva? Dar e foarte îndrăgostită de

Dougal Grant! Trebuie să-şi dea seama cât de periculos e ce face acum!

— Nu e îndrăgostită decât de propria persoană. Nu cred că i-a stricat nimeni planurile, nu e tipul care să facă un sacrificiu! Am vorbit puţin cu ea: n-am răbdarea soţului meu şi nici nu sunt forţată, ca Dougal Grant, să mă port frumos cu ea, pentru c-a salvat viaţa surorii mele gemene. O, dar a profitat din plin de această datorie! Cred că Dougal va fi uşurat când intriganta se va muta în casa cea nouă, pe care a cumpărat-o în Inverness. Cred c-ai auzit că se mută, nu?

— Da, murmurai, dar nu ştiam că se mută din localitate.

— Eşti surprinsă? Desigur, pentru că ai fost în spital, nu ştii cât de mult a fost plecată. Cred că e vorba despre atracţia faţă de un regizor care a lucrat cu soţul ei. Acesta e în Inverness, pregătind nişte filmări. Se ştie deja în Gairlie că a pus ochii pe el, zâmbi ea.

— Îmi pare rău, dar nu mai înţeleg nimic, spusei.

— De ce, Elizabeth?

Îi povestit tot ce-mi dăduse de înţeles Maury.

— Fiind străină, ai crezut tot ce-ţi spunea? Oh, Elizabeth, ai fost naivă! N-ai mai întâlnit femei posesive la Londra? Nu-ţi dai seama că, încercând să scape de tine, de fapt îţi făcea un mare compliment?

— Nu e doar asta, era tot timpul în jurul casei lui Dougal, parcă făcea parte din familie.

— Cunoscându-l pe Dougal şi ştiind că a salvat viaţa unui membru al familiei lui, te mai miră acest lucru?

— Nu. Acum nu. Dar doamna Pringle.

— Ţi-a spus că Maury vrea să pună mâna pe iubitul ei profesor? O, draga doamnă Pringle. Pentru ea, orice femeie încearcă să pună mâna pe Dougal. Numai că n-are de ce să-şi facă probleme. Poate că profesorul se străduieşte să-i facă pe plac, fiindu-i dator, dar e prea deştept să se lase păcălit de o creatură fără minte ca Maury Valentine, care se poartă că o fetiţă răsfăţată, deşi a

trecut de mult de treizeci de ani! Nu m-ar mira ca doamna Pringle să te fi acuzat şi pe tine!

— A, da, dar credeam că e vorba numai despre mine. Se agita foarte mult când era nevoită să ne lase singuri.

Doamna Macălistair râse:

— Draga mea, cu tot respectul pentru farmecele tale, trebuie să-ţi spun că viaţa de aici e altfel. Foarte rar vei găsi aici un bărbat care să încerce să seducă o femeie care este oaspete în casa lui! Şi în niciun caz acesta nu e Dougal Grant! Biata Roşie, nu e de mirare că a făcut o căsătorie atât de nepotrivită, ţinând cont de cât de puţin ştie despre bărbaţi! Chiar credea că poate fi o relaţie între profesor şi Maury?

— Da, răspunsei, apoi adăugai, fără să ezit: şi eu am crezut.

Râse din nou, aprinzându-şi o ţigară.

— Vrei să ştii de ce ai primit invitaţia de la ea? Maury Valentine crede că e o relaţie între tine şi Archie MacDonald. Viitoarea doamnă MacDonald trebuie cunoscută.

— Nu se poate!

— Ba da, draga mea, zâmbi ea. Aşa că-ţi voi spune ceva ce n-ar trebui să-ţi spun. Mi-am dat seama în prima seară când ai ajuns în spital. Dougal era cu tine când Maury l-a chemat la telefon. A vorbit din biroul lui Hamish, care a auzit ce s-a spus, cu toate că nu intenţiona. Maury avea invitaţi şi voia să vină şi el la petrecere. Hamish a spus că-i era teamă să nu cadă acoperişul spitalului, atât de supărat a fost Dougal! Ce mi-ar fi plăcut să fiu o muscă pe perete! îşi frecă ea mâinile. După aceasta, nu ne-a mirat că se mută, cu toate că n-a ezitat să-i ceară ajutorul profesorului. Oh, telefonul!

Dispăru, dar se întoarse foarte repede.

— A fost adus primul salvat. Asistenta şefă spune că poţi să te duci.

— Ce bine! exclamai, sărind de pe scaun. Nu vă deranjează?

— Mi-aş dori să pot veni cu tine, dar soţiile doctorilor deranjează personalul, iar eu sunt atât de rămasă în urmă, încât nu sunt sigură c-aş face bine nici ceaiul. Haide, fugi! Mult noroc!

* * *

Studentul legat de targă era semiconştient. Suferea din cauza expunerii la frig, avea o gleznă ruptă şi multe zgârieturi. Alţi doi tineri veniseră cu el. Nu făcuseră parte din echipa de alpinişti, ei voiau să facă schi. Aveau în jur de douăzeci de ani, dar păreau mai tineri, pentru că erau speriaţi. Aveau tot felul de sfori şi unelte de căţărat cu ei. Îmi povestiră că luasetă cu ei tot ce credeau că poate fi de ajutor şi, împreună cu alţi opt colegi care veniseră tot pentru schi, alergaseră să ofere ajutorul lor echipei de salvamontişti.

— Un bărbat micuţ, numit Charlie. Foarte de treabă, dar ne-a spus că se pot descurca şi n-au nevoie de ajutorul nostru şi să aşteptăm la bază. Ceilalţi sunt tot acolo, dar noi am venit cu John. Pare că se simte tare rău. Dar o să-şi revină, nu-i aşa, soră?

Eram în biroul doctorului Macălistair. Trebuia să iau notiţe. Le dădui câte un ceai şi mă aşezai la birou.

— Care e numele întreg al lui John şi adresa lui? Ce vârstă are? Ştiţi unde locuiesc părinţii lui? Au telefon? Foarte bine.

După ce completai fişa lui John, dădui datele asistentei şefe la telefon, cerând alte detalii de la băieţi.

Aşteptară liniştiţi până când le cerui detalii personale.

— De ce să vă spunem? întrebă unul dintre ei, numit Tom. Doar nu suntem pacienţi.

— Pentru că familiile voastre vor fi fericite să afle acest lucru.

— Dumnezeule! Nu m-am gândit la asta! Biata mama. O să se dea la ştiri?

— S-a dat deja, la ora şase, n-aţi văzut reporterii de la poalele muntelui?

Nu mai văzuseră ce era acolo, pentru că ningea foarte tare.

— Hei, cel care conduce echipa de salvamontişti pare că ştie ce face. E priceput?

— Numele lui e Charlie Urquhart, răspunsei.

— Acel Charlie Urquhart? întrebară băieţii în cor.

— Da, băieţi, răspunse doctorul Macălistair din pragul uşii. Nu ştiaţi că e din Gairlie?

— Nu, ne pare rău, doctore, se scuză Tom. N-am mai fost în Scoţia, cu toate că am auzit de el. Suntem din Anglia.

— O ţară de care am auzit şi noi, zâmbi doctorul. Prietenul vostru e în salon acum. Se va bucura să vadă feţe cunoscute, aşa că puteţi să staţi un pic la el, dacă promiteţi că veţi fi liniştiţi. Altfel, vă dau afară. Aţi înţeles?

— Da, doctore, spuse cel de-al doilea. Ce este această expunere la frig despre care vorbeşte toată lumea?

— Este vorba despre răcirea suprafeţei corpului, ducând la scăderea progresivă a temperaturii corpului. Dacă nu e oprită această scădere a temperaturii, se ajunge la deces.

— Se poate întâmpla oricui? întrebă băiatul, speriat.

— Oricui e expus la frig, vânt puternic sau oboseală, sau o combinaţie a acestor trei elemente. Spuneţi-mi, băieţi, aţi fost din nou la dans seara trecută?

— Unii dintre noi, dar numai până la miezul nopţii.

Doctorul dădu din cap, apoi îi conduse la salonul colegului lor.

Când se întoarse, se aşeză pe marginea biroului.

— S-au culcat la miezul nopţii şi s-au trezit la patru şi jumătate. Ce fel de pregătire pentru o ascensiune periculoasă e asta?

— Chiar dacă şeful grupului e la prima experienţă de acest gen, n-ar trebui să ştie că somnul e vital?

— Nu mă îndoiesc de acest lucru şi sunt sigur c-a verificat dacă sunt în pat înainte de a se duce la culcare.

Dar nu i-a văzut pe cei care s-au strecurat afară să se ducă la dans. Aşa sunt băieţii. Un şef experimentat ştie acest lucru şi e atent.

Sună telefonul şi, după o clipă, se întoarse spre mine:

— Sosesc încă trei: expunere la frig, zgârieturi, dar nicio rană vizibilă.

Afară se întunecase deja şi era foarte frig. Şoferul ambulanţei spuse că pe munte începuse deja viscolul. Din acea clipă, frica mea ajunsese la culme.

Luasem datele studenţilor şi acum îi dădeam ceai unuia dintre răniţi, care era întins pe burtă în pat. Alunecase pe spate şi se simţise de parcă parcursese întregul munte.

— Bărbaţii care m-au văzut alunecând au spus că am alunecat cam cincisprezece metri, spuse el, încercând să-şi întoarcă încet capul să mă poată vedea. M-a durut foarte tare până când mi-au făcut injecţia. M-am rănit rău?

Pielea de pe spatele lui era sfâşiată în întregime.

— Destul de mult, dar te vei face bine. Mai bea nişte ceai.

— Mulţumesc, chiar mi-era sete, zâmbi el.

Avea părul blond şi nu părea mai mare decât Robin, cu toate că avea nouăsprezece ani.

— Sunteţi englezoaică, nu-i aşa? Lucraţi de mult aici?

— Nu de mult.

După ce fu mutat în salon cu celălalt băiat, îl întrebai pe doctorul Macălistair:

— E posibil să fi alunecat cincisprezece metri şi să fi supravieţuit?

— Da, e posibil. Luna trecută, un bărbat chiar a căzut de la această distanţă şi a supravieţuit, neavând decât un deget scrântit. În aceeaşi săptămână, altul a căzut de la doi metri şi a murit.

Furăm anunţaţi că mai soseşte încă un rănit.

Mai mulţi prieteni îngrijoraţi îl însoţeau. Charlie Urquhart trimisese un mesaj cerând ca doar doi dintre

băieţi să rămână cu restul echipei de salvamontişti, aşa că restul fuseseră nevoiţi să coboare.

— A fost înţelept din partea lui, aprobă medicul. Charlie vrea să coboare de pe munte înainte de a se face întuneric, să nu se adauge celor rătăciţi.

Ultimul adus era grav rănit, având fractură craniană. Delira deja, iar colegii lui păleau văzând cu ochii.

Doctorul Macălistair îi privi cu atenţie:

— Domnişoară Wade, du-i în birou, spuse el. Haide, băieţi, plecaţi, o să avem grijă de prietenul vostru.

Mă urmară mecanic, privind înapoi la fiecare pas. După ce aflai toate datele şi le dădui câte un ceai, trebui să le spun de mai multe ori să se dezbrace. Erau în stare de şoc. Unul dintre ei părea ceva mai mare şi fu primul care-şi reveni:

— Soră, mi-am adus aminte, părinţii lui George Tucker nu sunt acasă în acest weekend, sunt plecaţi într-o vizită în Cornwal.

Era vorba despre băiatul grav rănit.

— Cât de rău e? mă întrebă băiatul.

— Sinceră să fiu, nu ştiu. Doctorul Macălistair o să vină curând, puteţi să-l întrebaţi. O să vă spună.

— Nu se va supăra? Ştii cum sunt doctorii.

— Acesta e altfel.

Dusei datele aflate în biroul asistentei şefe, care stătea de vorbă cu secretara primăriei. Aceasta o asigura că sunt deja aranjate cazările pentru părinţii îngrijoraţi.

Toată lumea era foarte ocupată, iar surorile alergau de la un salon la altul. Când o întâlnii pe sora Craig pe culoar, îl văzurăm pe sergentul Cameron care făcea semne, arătând două degete.

— Nu mai ştiu, Elizabeth, câţi s-au făcut? mă întrebă Craig.

— Şapte au ajuns deja, urmează unsprezece.

— De-ar da Domnul, şopti ea, grăbindu-se spre salonul ei.

Făcui ceai proaspăt pentru cei care aşteptau şi ceva de mâncare şi, împreună cu doctorul, intrarăm în birou. Băieţii stăteau pe jos.

— Cum se simte George, doctore, întrebă Nicholas Hawkins, cel mai mare dintre ei.

— Doarme, veni răspunsul. Dar, dacă nu se simte mult mai bine, cel puţin nu se simte mai rău. Am veşti proaspete pentru voi. Mai sosesc şase şi unul dintre ei e domnul Morgan, şeful grupului.

Săriră cu toţii în picioare.

— Cum se simt?

— Întrebaţi-mă după ce-i văd. Între timp, mâncaţi ceva.

Întorcându-se să plece, îmi făcu un semn să ies cu el.

— E de-ajuns ce ai făcut pentru azi. E timpul să te duci la culcare.

— Doctore, vă rog! Nu sunt obosită.

— Nu eşti o bună mincinoasă. Ah, uite, au ajuns. După ce văd despre ce e vorba, mai vorbim.

Domnul Morgan era inconştient din cauza expunerii la frig, era lovit la cap, dar nu foarte grav şi avea un picior fracturat.

Băiatul şefului oficial al grupului era printre cei aduşi. Nu se simţea foarte rău, având doar glezna luxată. Vocea îi era răguşită, dar nu se putea opri din vorbit.

— Dă-i nişte ceai călduţ, domnişoară Wade, îmi spuse una dintre asistente şi lasă-l să vorbească. Se va simţi mai bine.

Îmi adusei aminte cât de mult vorbisem şi eu. Nu eram sigură ce mă durea mai mult: amintirea blândeţii lui Dougal de atunci, sau propria orbire. Apoi mă gândii la pericolul în care se afla acum şi nu mai fusei în stare să mai gândesc de frică.

Printre înghiţituri de ceai, băiatul îmi spuse că are optsprezece ani şi că face alpinism de trei ani.

— Anul trecut am fost cu Bill Morgan, e foarte bun.

Ce nenoroc de dimineaţă, că a alunecat. Ne-a spus să stăm împreună şi voiam să-l ascultăm, dar lumea se făcuse deodată foarte albă. Nu vedeam nimic. Nu glumesc, soră, nu vedeam nici la un pas în faţa mea. M-am oprit pentru o clipă şi nu-l mai vedeam decât pe cel legat de mine. Apoi. A alunecat. Am simţit că frâghia mă trage, dar s-a desfăcut. L-am văzut pe John lângă o stâncă, dar n-am reuşit să-l urnesc. Am stat cu el până când a început să ningă din nou. M-am gândit că mai bine mă duc să chem ajutor. Am lăsat un semn lângă el, m-am desfăcut din frânghie. Dar am căzut. Făcu o mică pauză pentru respiraţie. L-au găsit? îl cheamă John French. Am încercat să întreb de el când m-au adus, dar nu mai aveam voce.

— A fost adus primul. Se simte bine.

— Ce bine. Bietul tata, suspină băiatul. Ce nenoroc! Dar n-a fost nici vina lui Bill Morgan. El cum se simte?

— Îşi revine. Mai bea nişte ceai.

— Mulţumesc, îmi face bine la gât. Mă doare foarte tare, adăugă el, zâmbind cu tristeţe. Am strigat ore întregi. Nu puteam să mă mişc din cauza piciorului. Mi-am distrus lanterna în cădere şi mi-am pierdut şi fluierul. Am stat pe jos şi am strigat până când n-am mai avut voce. N-am mai putut să scot niciun sunet când i-am auzit pe salvamontişti şi le-am văzut lanternele. N-am putut să le fac niciun semn. A fost cea mai grea clipă. Am crezut că voi fi lăsat să mor. Mă rugam din toată inima. Am crezut că pleacă, dar s-au întors. A vrut să le spun despre John, dar nu mai aveam voce. I-am auzit că au găsit o mănuşă. Nu era a mea, dar s-au întors să caute în jurul ei şi m-au găsit. Câţi mai sunt de găsit, soră?

Aceeaşi întrebare o puneau cu toţii când îşi reveneau.

Bolnavii mai vechi erau mutaţi, pentru a face loc noilor veniţi. Afară vântul urla furios şi valurile lacului se auzeau ca nişte tunete.

— Ar putea fi şi mai rău, spuse doctorul Macălistair, care se aşezase lângă mine pe un scaun, pe culoarul ceva mai liniştit. Nu e ceaţă, care e cel mai mare pericol. Acest

lucru îi opreşte şi pe cei mai bine antrenaţi, adăugă el, privindu-mă. De aceea, Dougal Grant a trebuit să aştepte în acea noapte când te-a salvat. Dacă n-ar fi fost ceaţa, ar fi urcat deluşorul acela cu tine în spate. Cred că ţi-ai dat seamă că, dacă n-ar fi fost cu tine în acea noapte, n-ai fi avut nicio şansă?

— Mi-am dat seama. Adică nu. Ştiam că-i datorez foarte multe, dar nu şi viaţa mea. Aşa e?

Aprobă cu un semn din cap, ridicându-se şi privind pe fereastră.

— E o poziţie foarte dificilă pentru un bărbat.

— Dificilă pentru că mi-a salvat viaţa?

— Da. Pentru că aceasta e cea mai mare datorie pe care o poate avea o femeie faţă de un bărbat, această povară trebuie să fi cântărit foarte mult. Din câte ştiu, nu s-a referit niciodată la acest lucru, dar experienţa lui medicală i-a spus, cu siguranţă, care e adevărul.

— Dacă mi-aş fi dat seama mai devreme!

— Sper că vei ierta un doctor bătrân, care are o fiică de vârsta ta, că-ţi vorbeşte ca un părinte. Cred că a fost un lucru bun că ai fost nevoită să stai. Recunoştinţa poate foarte bine să forţeze mâna unui primitor generos la fel cum poate lega mâinile unui donator generos. Desigur că există bărbOaţi care ar profita da recunoştinţa unei femei. Dar nu l-aş pune niciodată pe Dougal Grant în această categorie. A, telefonul! strigă el, alergând spre birou.

Când se întoarse, arăta uşurat.

— Veşti bune!

Sării de pe scaun.

— Au fost găsiţi toţi?

— Da, sunt la cabană. Toţi au degerături şi suferă din cauza frigului, dar nu sunt alte răni mai grave. În câteva clipe, se va da semnalul de coborâre şi toţi salvamontiştii de pe munte vor începe să coboare.

Uşurarea mă copleşise.

— Dar cum vor auzi semnalele pe acest vânt?

— N-au doar semnale auditive, au şi rachete de semnalizare. Oh, cât de uşurat sunt că băieţii sunt în siguranţă. Ar putea fi băieţii mei. Părinţii care vor sosi mâine nu vor afla veşti prea rele.

Se aşeză pe scaun, suspinând.

— O să treacă destul de mult până vor ajunge cu toţii jos. Nu te voi lăsa să-i aştepţi, eşti prea obosită.

— Dar nu vreau să plec!

Mă privi cu înţelegere.

— Draga mea, înveţi repede, dar mai ai destule de învăţat. Ascultă-mă. După ce victimele sunt aduse jos, echipa de salvamontişti se adună, fac rapoartele, curăţă şi verifică echipamentele. Nu se ştie când vor mai avea nevoie de ele. După asta, simt nevoia să ajungă din nou cu picioarele pe pământ, la propriu. Au nevoie de ceva timp să stea de vorbă, de ceva de băut şi de un duş.

— Înţeleg.

— Spre dimineaţă, Charlie Urquhart vine în spital, să-i vadă pe cei salvaţi, e obiceiul lui. Aşa că acum te rog să te duci la draga mea soţie şi să-i spui că se poate aştepta să mă vadă la micul dejun.

— O să-i spun. Mulţumesc pentru tot. Aş fi vrut să fiu mai de ajutor.

— Ai făcut tot ce-ai putut, chiar mai mult decât ar fi trebuit.

— Dacă nu m-aţi fi lăsat să fiu aici, cred că m-aş fi urcat pe pereţi de îngrijorare.

— M-am gândit la acest lucru, zâmbi el. Numai de două sau de trei ori.

Capitolul 14

— Vrei o ceaşcă de ceai, Elizabeth?

Deschisei un ochi. Doamna Macălistair stătea lângă pat, purtând o tavă pe care era ceaiul. Dormitorul lui Isobel Macălistair era inundat de lumină.

— Bună dimineaţa, spusei, ridicându-mă. Sunt veşti bune?

— Da, au ajuns cu toţii jos în siguranţă şi cu toate că băiatul cu fractura craniană nu se simte prea bine, ar putea fi şi mai rău, după spusele lui Hamish. Părinţii lui sosesc cât pot de repede, împreună cu ceilalţi părinţi. Sunt o mulţime de reporteri, te izbeşti de ei la tot pasul. Ai dormit bine? Arăţi destul de obosită. Mai bine stai în pat, o să-ţi aduc aici micul dejun.

— Mulţumesc, dar aş prefera să mă ridic, răspunsei, privind pe fereastră. Furtuna a încetat.

— Da, odată cu fluxul.

Se îndreptă spre fereastră, aruncând o privire la spitalul care se vedea peste drum.

— Uite-o pe sora Kilsyth, arată de parcă ar trebui să doarmă o lună. Ah, uite şi maşina lui Charlie, tocmai pleacă. Chiar vrei să te ridici, sau doar erai politicoasă?

Ezitai, gândindu-mă că poate cuplul Macălistair preferă să ia micul dejun în familie.

— Nu sunt sigură, cum ar fi mai bine?

— Mai bine ar fi să cobori, zâmbi ea. Ne place să avem companie la masă. Propun să bei ceaiul pe care ţi l-am adus ca să te trezeşti, apoi să coborâsă nu fii surprinsă dacă Hamish te trimite înapoi la culcare. Ah, uitasem, ai un mesaj de la el: l-a văzut pe Dougal Grant la spital, dar n-a avut timp să-i spună că eşti aici. Mai bine dai un telefon la Achnagairl şi explici despre ce e vorba.

Îmi adusei aminte tot ce se întâmplase şi mă cuprinse frica.

— Oare nu s-a dus la culcare? Nu vreau să-l deranjez. Poate mai târziu.

— Nu cred că se va duce la culcare înainte de seară. De obicei, salvamontiştii când se întorc dimineaţa fac un duş şi se duc la serviciu.

— Nu li se dă liber?

— Draga mea, numai de curând au început să nu-şi mai piardă salariile din cauza operaţiunilor de salvare.

— Nu ştiam.

— N-aveai de unde, dar cred că trebuie să-i dai telefon lui Dougal cât de repede. Ai fost oaspetele lui şi ar fi nepoliticos să-l laşi să afle de la alţii că stai aici cu noişi sunt sigură că va afla, foarte repede. Gairlie e un oraş mic şi suntem dependenţi unii de alţii, fiind atât de izolaţi.

Ştiam că are dreptate, aşa că mă hotărâi:

— Îi dau telefon după ce mă îmbrac.

În timp ce-mi beam ceaiul, începui să repet în gând:

„Dougal, sunt Elizabeth. Sunt încă aici, pentru că”.

Nu ştiam ce pot să spun. Mă îmbrăcai repede, înspăimântată de gândul telefonului.

Ştiam că Davie MacDonald fusese la Glasgow, pentru că o auzisem pe una dintre surori că se întorsese la hotel. Pentru că Dougal era medic, îmi era imposibil să-i vând o poveste despre cât de folositoare eram la spitalul din Gairlie, care nu s-ar fi descurcat fără mine cu atâţia pacienţi. L-aş fi putut păcăli pe Archie, dar nu pe Dougal.

Mă plimbai agitată prin cameră. Oare să-i spui adevărul? Oh, da, sigur!

„Dougal, sunt Elizabeth. Nu puteam să plec înainte să aflu că eşti în siguranţă, pentru că, brusc, am descoperit că, dacă ţi s-ar întâmpla ceva, aş muri”

Auzii soneria şi încercai să văd cine era, dar nu reuşii. Doamna Macălistair mă strigă din bucătărie:

— Poţi să deschizi tu? Cred că Hamish şi-a uitat din nou cheia, iar dacă las şunca pe foc se face scrum.

— Sigur!

Alergai la parter şi deschisei uşa:

— Bună dimineaţa, doc… rămăsei o clipă uluită. Bună, Dougal!

Era încă în echipamentul de alpinist şi părea la fel de uimit ca în ziua în care îl primisem la fel, pe prag, în propria casă. Totul părea la fel ca atunci, mai puţin expresia lui din clipa în care îşi dădu seama cine e la uşă. Mă privi, pentru o clipă, aşa cum privise soarele în acea dimineaţă, sus pe deal.

Apoi zâmbi cu politeţe:

— Bună dimineaţa, Elizabeth, ce surpriză plăcută. Hamish nu mi-a spus că eşti oaspetele lui. Ar fi trebuit să-mi dau seama că te va convinge să stai, cu vremea de ieri.

— N-a fost îngrozitoare, spuse doamna Macălistair, care apăruse în spatele meu. Dougal, ce bine îmi pare să te văd nevătămat. Intră, te rog! Ce-i? Bocancii murdari? Dragul meu, cu trei băieţi plus Hamish, podeaua e mai mult decât obişnuită cu bocanci murdari! Stai la micul dejun, desigur.

Dougal intrase deja în hol.

— Mulţumesc, Margaret, dar nu sunt potrivit pentru un oaspete în aceste haine. Am venit pentru că Hamish m-a rugat să-ţi spun că speră să ajungă acasă în douăzeci de minute, spuse el, aruncându-mi o privire. Pot să mă întorc când voi fi mai prezentabil?

— Prostii! Cum să fii îmbrăcat după douăzeci de ore pe Ben? Cred că eşti obosit şi flămând şi nu vreau să pleci aşa din casa mea. Ce crezi c-ar spune Hamish? Hai, dă-ţi hanoracul jos şi fă-te comod. Ce miroase? Oh, şunca mea! exclamă, fugind spre bucătărie. Elizabeth, ai grijă de el pentru mine! Du-l în salon, vezi tu! îmi strigă.

Ne privirăm jenaţi. Parcă eram doi străini.

Se dezbrăcă, punând hanoracul în rucsac şi cascheta pe măsuţa de pe hol. Îşi trecu mâinile prin păr.

— Din fericire, am făcut un duş la secţia de poliţie, spuse el, apoi îşi trecu degetele peste bărbia aspră, dar n-am avut ce face cu asta. E de-ajuns o noapte şi arată aşa.

— Cred că e din cauză că e atât de închisă la culoare, observai zâmbind.

În salon, mă îndreptai spre fereastră, închizând-o după ce aruncasem o privire cerului albastru şi senin.

— Ce dimineaţă frumoasă! spuse Dougal din spatele meu.

Mă întorsei, iar el se retrase.

— Da, e foarte frumos. Pare incredibil, după ziua de ieri.

— Se întâmplă destul de des.

— Dougal, stai jos, te rog. Cred că eşti extenuat.

— Nu chiar atât de obosit. Prefer să stau în picioare, răspunse el, aruncând o privire în jur. Mă bucur că te-ai lăsat convinsă să stai. Ştii cât mai rămâi?

— Nu încă.

— Cred că Hamish a fost foarte ocupat ieri ca să se poată ocupa de aranjamentele tale. Ştii dacă Davie ţi-a anulat rezervarea?

— Cred că da.

Îi mulţumii pentru tot ce făcuse pentru mine şi-l întrebai de ce nu-mi spusese că vrea să mă ducă la Londra.

— Credeam că vei rămâne la Glasgow.

— De ce credeai asta?

— Nu ştiu, părea rezonabil, spusei cu grijă. De ce nu mi-ai spus?

— Voiam să-ţi spun pe drum. Nu ţi-am spus nimic pentru că nu voiam să-ţi faci griji sau să te simţi obligată să rămâi până când te vei fi recuperat suficient să fii în stare să călătoreşti singură.

— Şi apoi te întorceai singur?

— Da.

Îi zâmbii.

— Dacă o ţii tot aşa, s-ar putea să devii un călător de bază al căilor ferate engleze.

— Da, poate vor da numele meu unui tren. Sper c-ai anunţat-o pe şefa ta?

— Oh, Doamne, am uitat! exclamai, privind la ceas. Cred că deja se aşteaptă să ajung!

— Nu pentru încă o oră, i-am spus că vom lua mai întâi masa.

— Ce bine! Am timp s-o anunţ.

— Nu-ţi face griji, din moment ce ai rămas la recomandarea doctorului.

Plecai privirea, zărindu-i mâna stângă.

— Cum ţi-ai făcut aceste tăieturi şi zgârieturi?

— Din neglijenţă, mi-am pierdut o mănuşă.

— Era a ta!

— Ce vrei să spui?

Îi explicai, apoi adăugai:

— Chiar dacă nu era a lui, n-a fost un noroc grozav că a ajuns acolo?

Nu-mi răspunse imediat, ci mă privi în tăcere câteva clipe. Apoi mă întrebă, cu un calm forţat:

— Elizabeth, ai lucrat în spital aseară?

— Nu se numeşte lucrat ce-am făcut eu, doar am dat o mână de ajutor.

— Da, până la ce oră?

— Nu sunt sigură, răspunsei, speriată de expresia lui. Nu foarte târziu.

Se încruntă, iar ochii lui păreau mai întunecaţi.

— Băiatul şefului echipei, despre care mi-ai povestit, nu a coborât în grupul de şase?

— Ba da.

— Din câte îmi amintesc, era unsprezece înainte de a fi trimişi de la bază, aşa cum e notat în datele lui Charlie. E clar că încă lucrai când au sosit.

— Dougal, ţi-am mai spus că nu lucram!

Continuă, fără să ţină cont de întreruperea mea:

— Erai tot acolo când s-a dat semnalul de încheiere a operaţiunii?

— Numai atunci, m-au dat imediat afară!

— Dumnezeule! Speram şi eu! Nu mă miră că eşti atât de albă şi arăţi atât de obosită! Şi eu care-l felicitam pe Macălistair că te-a convins să rămâi! Cred că n-a fost în toate minţile!

În ciuda a ce aflasem şi din scrisoarea lui Joe şi de la doamna Macălistair, eram uluită. Controlul lui păruse atât de absolut!

— Dougal, nu înţelegi.

— A, da? Nu înţeleg? strigă el, furios. Cum vrei să înţeleg un medic cu experienţă care îi dă voie unei fete,

abia ridicată din patul de spital după o boală foarte gravă să ia parte la ceva atât de obositor? Nu pot să înţeleg! Dacă ar fi fost cineva cu tine care să te apere, nu cred că ar mai fi avut cineva curajul să sugereze să-i ajuţi!

— Dougal, dar n-a sugerat nimeni, eu m-am oferit.

— Asta pot să cred! Cunosc prea bine felul tău fără minte de a sări în ajutorul altora, fără să te gândeşti la tine! Dar nu contează! Ceea ce contează e că nu erai destul de puternică să fii lăsată să lucrezi. Se vede foarte bine! Să profite de tine e ceva de neiertat şi o să-i spun asta lui Hamish Macălistai cu prima ocazie!

— Dougal, pentru numele lui Dumnezeu, calmează-te! exclamai, sărind de pe fotoliu. Doamna Macălistair se va întoarce imediat, lasă-mă să-ţi explic! Ai înţeles greşit, nimeni n-a profitat de mine, dacă arăt atât de epuizată nu e din cauza muncii.

— Dar ce crezi că sunt? Un student incapabil să-mi dau seama despre ce e vorba? Crezi că nu ştiu ce boală ai avut şi că te luptai pentru viaţa ta şi pentru fiecare respiraţie, în timp ce eu te priveam, neajutorat şi înnebunit?

Nu mai plânsesem în prezenţa cuiva de la moartea bunicului meu. Acum, în faţa lui, lacrimile începură să-mi curgă pe obraz, nestăpânite. Mă aruncai pe fotoliu, plângând cu faţa în mâini.

— Nu, Elizabeth, nu! N-ar fi trebuit să-ţi vorbesc aşadar nu credeam că te voi face să suferi, spuse el cu voce schimbată. Dar nu-ţi ascunde lacrimile de mine. Vino.

Mă ridică în braţe, mângâindu-mi părul, în timp ce plângeam pe umărul lui.

— Iartă-mă că mi-am pierdut calmul, dar ştii că nu e vina ta. Nu mă pot ierta că te-am supărat atât de tare! Dar totul va fi bine, va fi cum vrei tu, nu mai plânge, îmi şopti la ureche.

Ştiam că are dreptate, dar nu mă puteam opri din plâns. Blândeţea lui scosese la iveală lacrimi neplânse de ani întregi. Mă strânse mai tare.

— Calmează-te, draga mea, murmură vocea lui blândă. Eşti prea obosită pentru o astfel de criză. Dacă nu te calmezi, rişti să ajungi din nou la spital. Mă auzi?

— Da. Suspinai, iartă-mă.

Respiră adânc şi, pentru că buzele îi erau aproape de urechea mea, auzii şoapta blândă:

— Iubita mea, nu-mi spune asta, după ce ţi-am făcut.

Mă oprii din plâns la fel de neaşteptat cum începusem. Încă suspinam, dar nu mă deranja acest lucru, după cum nu mă deranja nici gândul la modul în care arăta faţa mea după plâns. Ridicai privirea spre el:

— Dougal, chiar sunt?

Arăta mai bătrân şi obosit, iar ochii lui erau întunecaţi.

— N-ar fi trebuit să spun asta, pentru că n-are rost, zâmbi el trist. Pune-o pe seama oboselii, ca şi izbucnirea de mai devreme.

— Eşti sigur de ce ai spus?

Dădu din cap.

Pentru o clipă, eram prea fericită să mai pot vorbi. Mă relaxai în braţele lui.

— Mulţumesc, zâmbii, privindu-l cu drag.

— Elizabeth, de ce îmi mulţumeşti?

— Dougal, dragul meu Dougal, îmi dau seama că eşti epuizat şi te mai necăjesc şi eu.

— Nu trebuie să spui asta.

Îi pusei două degete pe buze, oprindu-l.

— Ştiu că nu erai aici ieri, ca să ştii că am trecut prin iad pentru tine. De ce crezi c-am plâns? Ce crezi că fac în braţele tale?

Expresia de pe figura lui, când înţelese ce voiam să spun, aproape mă făcu să izbucnesc din nou în plâns.

— Aşa e, spusei, ca şi cum mi-ar fi răspuns. De aceea n-am putut să plec. Nimeni nu m-a convins. Am refuzat să plec pentru că nu puteam să te părăsesc. Nu e vorba despre tot ce-ai făcut pentru mine, ca să nu vorbesc despre

faptul că mi-ai salvat viaţa. Oricum, n-am aflat decât ieri, când mi-a spus doctorul Macălistair. Da, recunosc că era târziu, dar l-am bătut la cap să mă lase să stau şi ştia că risc să mă îmbolnăvesc din nou.

Clătină din cap, privindu-mă cu uimire:

— Erai atât de îngrijorată pentru mine?

— Moartă de frică. Eram ruşinată că sunt îngrijorată doar pentru tine, că sunt egoistă, dar asta nu mă împiedica să-mi spun de fiecare dată când ajungeau jos cei salvaţi: „Mulţumesc, Doamne, o să coboare mai repede aici, la mine”. Nu doream decât să fii înapoi într-o singură bucată. Nu ştiu dacă mă înţelegi.

— Da, înţeleg, cum crezi că m-am simţit când te luptai pentru viaţa ta? răspunse el, privindu-mă în ochi. Cu toate că te credeam, dacă nu îndrăgostită, cel puţin pe punctul de a te îndrăgosti de Archie MacDonald.

— N-am fost. Poate că mi-a plăcut, dar acum mi-a trecut. Nu ştii că a plecat la Washington?

— Nu, s-ar putea să fi auzit ceva de la Davie, dar credeam că va rămâne aici cu tine.

— A zburat spre America în ziua în care i-ai dus pe copii la Londra.

— În acest caz, de ce erai atât de nerăbdătoare să pleci?

— Din diverse motive, răspunsei, întrebându-mă dacă să-i spun de Maury, dar renunţând. Cele mai importante erau două: aveam impresia că te-ai săturat de mine şi niciun voiam să adaug alte datorii la lista deja prea lungă.

— Nu ţi-ai dat seama că voiam să fac orice pentru tine? Oh, draga mea, am fost orbi amândoi!

— Ştiu. Abia ieri mi-am dat seama că te iubeam şi încă de ceva timp. Nu voiam să iubesc, pentru că dragostea doare. Ieri am aflat că nu poţi fugi din calea ei şi că, dacă a aş fi putut, n-aş fi vrut.

Mă privi zâmbind, strângându-mă în braţe.

— Chiar credeai că m-am săturat de tine? Gândul că vei pleca mă făcea să înnebunesc. De ce crezi că voiam să

te duc la Londra?

— Nu mi-am dat seama.

Părea că o galaxie de sori răsărea pentru noi amândoi.

— Ştii, când eram la bază am auzit maşina lui Davie trecând. Gândul c-ai plecat mă obseda, încât nu mă puteam gândi la altceva. Când am descoperit că mi-am pierdut mănuşa, am fost forţat să mă concentrez. Lipsa de concentrare e foarte periculoasă pentru un alpinist. A fost atât de obositor! Când am coborât, mă simţeam bătrâniar când mi-ai deschis uşa, cu sau fără Archie MacDonald, a trebuit să-mi folosesc tot controlul ca să nu te iau în braţe. Când am intrat, n-am avut curaj să te ating. Dar văzându-te că arăţi atât de fragilă, obosită şi îngereşte de frumoasă, cu toate că nu sunt violent şi Hamish e mult mai mare decât mine, l-aş fi lovit dacă-mi ieşea în cale.

— Mi-am dat şi eu seama.

Mă sărută cu pasiune, o dată şi încă o dată, neputând să se oprească. Brusc, ridică privirea spre mine.

— Iubita mea, murmură îngrijorat, am uitat de barba asta nesuferită! Cred că n-a mai rămas niciun milimetru de piele neatinsă pe faţa ta. De ce nu mi-ai spus să mă opresc?

— Pentru că nu voiam să te opreşti. Îmi place barba ta, chiar dacă zgârie.

— Da? râse el. Măcar ştii la ce să te aştepţi în fiecare dimineaţă, după ce ne vom căsători. Asta, desigur, dacă vrei să fii soţia mea. Vrei, iubito?

— Desigur, iubitule.

Suspină mulţumit.

— Asta e bine, pentru că m-ai cucerit în clipa în care te-am zărit prima oară în holul casei mele, cu toate că de atunci dragostea mea a crescut în fiecare zi, şopti el, sărutându-mă din nou. Acum pot în sfârşit să am grijă de tine aşa cum mi-am dorit. Nu te voi lăsa să mă părăseşti niciodată. Nu te va deranja că ne vom întoarce în Anglia după căsătorie?

— Deloc, cu toate că n-am nicio idee ce voi face până atunci şi nici ce va spune şefa mea.

— O să-i explic eu. Desigur, dacă mă laşi.

— Cu mare plăcere!

— Pot să mă ocup şi de restul detaliilor?

— Desigur.

Zâmbi ca Johnnie:

— Desigur, când ne vom căsători vei continua să-mi împlineşti fiecare dorinţă cu această docilitate încântătoare, nu-i aşa?

— Cum altfel? Doar mă ştii, iubitule, sunt cea mai docilă femeie.

— Am observat la două minute după ce te-am întâlnit. Desigur, numai o fată neajutorată ar fi decis să-i conducă pe acei copii de la Glasgow într-o maşină necunoscută, pe un drum străin, spre casa unui bărbat total necunoscut. Cât eşti de docilă am văzut şi când Johnnie a avut acel accident, iar eu am spus ceva nepotrivit, aşa cum mi s-a întâmplat destul de des. Nu că n-ai fi fost politeţea în persoană: „Da, profesore!”, „Cum să nu, Dougal”, dar era acea expresie din ochii tăi încântători care îmi arăta atât de clar ce gânduri senine treceau prin mintea ta într-adevăr docilă.

— Chiar aşa?

— Da. De fiecare dată când spuneam ceva nepotrivit, privirea ta spunea „Tiran nenorocit! Mă mai chinui mult?”

— Nu era aşa! Numai că erai atât de formal!

— Vrei să spui că eram de-a dreptul scorţos?

— Ei, bine. Da. Dar numai în casa ta. Pe deal, în acea seară, ai fost diferit, ca şi în cele mai multe zile la spital.

— Pe deal puteam să te ţin în braţe. Era un sac de dormit între noi, dar nu conta, iar în spital erai foarte bolnavă. Acasă la mine te vedeam ca pe oaspetele de neatins pe care îl salutam în faţa uşii de la dormitor, fiind nevoit apoi s-o închid.

— Aşa te simţeai? îl întrebai, mângâindu-i părul. Dar

mă făceai să mă simt neatrăgătoare.

— Nu aşa te vedeam, te asigur! Când mă simt în pericol mă port aşa distant. Voiam să te întreb de ce erai atât de bucuroasă când m-am întors, vineri?

— Mă bucuram să lucrez din nou, îmi fusese dor de tine şi eram încântată să te văd din nou. Voiam să te întreb ce părere ai dacă fac o cerere să lucrez aici, în spital. De aceea n-am vrut să mă ajuţi să găsesc ceva.

— Nu mă minţi?

— Nu, profesore.

— Pentru că eşti atât de dulce, de curajoasă şi de frumoasă, draga mea Elizabeth, poţi să mă săruţi! Dar repede, pentru că mi se pare că aud paşii lui Hamish.

Nu irosirăm timpul şi, până la sfârşitul zilei, nunta era fixată peste două luni.

Capitolul 15

Aceste două luni le petrecui la familia Macălistair.

Telegrama lui Joe fu prima reacţie pe care o primii de la St. Martha: „Abia aştept să-ţi spun matuşă, multă dragoste, Joe”. Urmară rândurile asistentei şefe: „… încântător. După cum poţi să-ţi dai seama, mă temeam de clipa în care trebuia să-ţi spun că e exclus să te mai întorci la St. Martha pentru cel puţin doi ani”.

Judy îmi scrise: „Grozav! Pot să fiu domnişoară de onoare?”

Toate pacientele din spital mă felicitară.

Archie îmi răspunse foarte repede la scrisoarea în care îi anunţam apropiata căsătorie: „Mi-am dat seama, era clar ca lumina zilei. Mă bucur pentru voi”.

Isobel Macălistair, care venise să mă cunoască, mă însoţi, împreună cu mama ei şi cu sora Craig la Edinburgh, unde aleserăm împreună rochia de mireasă.

În timp ce mama şi fiica făcură o plimbare, intrai împreună cu Craig într-o cafenea.

— Dumnezeule, îmi spuse ea, tare mai sunteţi şireţi voi, englezii! Ne-ai păcălit pe toţi! Nu că ne-am fi îndoit de

ce simţea el pentru tine, era suficient să-i arunci o privire în timp ce erai foarte bolnavă. Dar tu. Cu toate c-ar fi trebuit să-mi dea idei fixaţia ta că Maury Valentine ar avea ceva cu el.

— Asta este. Acum am auzit că a plecat în Spania cu regizorul. Aşa este?

— Da. A, să ştii că Gordon e încântat că până la urmă ai ales un bărbat adevărat, un scoţian din Highlands şi nu un yankeu. Cum merge ultimul volum al profesorului?

— Surprinzător de bine. Se pare că lucrează cu mult spor, în ciuda întreruperilor.

Doamna Pringle venise să-mi facă o vizită şi plânsese de bucurie.

— Am fost atât de uimită şi de bucuroasă! Dar crezi că te simţi destul de bine pentru nuntă? Eşti atât de slabă!

Mai târziu, pregăti pentru nuntă un tort magnific, cu trei etaje.

Toţi cei patru nepoţi ai lui Dougal sosiră împreună cu tatăl lor şi multe rude erau aşteptate din toate colţurile Scoţiei.

În după-amiaza de dinaintea nunţii, eram cu Dougal la Achnagairl şi aşteptam sosirea familiei Fenton, când Charlie Urquhart sosi cu o problemă legată de transportul oaspeţilor. Pentru că doamna Cameron voia să mă întrebe ceva, îi lăsai singuri. Când mă întorsei, Charlie tocmai pleca, spunând:

— Ne vei lipsi, dar.

Aşteptai până când eram doar eu cu Dougal în birou şi-l întrebai:

— Nu te supăra dacă te întreb, dar de ce spune Charlie că-i vei lipsi? Aveţi un antrenament cât timp suntem plecaţi?

— Aşa se pare.

— Nu ne putem întoarce la timp? N-ai mai urcat pe munte de la operaţiunea de salvare şi nu ştiu prea bine dacă e chiar ca în cazul unui sport, dar n-ar trebui să te antrenezi?

— E foarte frumos din partea ta, Elizabeth, dar nu e cazul să ne scurtăm luna de miere. Am vorbit deja cu Charlie şi oricum data nu e fixată.

— Dar despre ce vorbea. Mă întrerupsei, privindu-l cu atenţie. Stătea cu spatele la fereastră, parcă refuzând să vadă lacul şi muntele din zare.

— De ce arăţi atât de trist? E vorba despre nervii de dinaintea nunţii.

— Nu e asta!

— Dar ce e? întrebai, dar nu primii niciun răspuns. Dougal, sper că nu te gândeşti să faci nebunia să renunţi la echipa de salvamontişti?

Rămase câteva clipe tăcut.

— De ce e nebunie? Trebuie să renunţ la un moment dat; acesta e un moment la fel de bun ca oricare. Mă pot duce la operaţiunile de urgenţă, dar e de-ajuns.

— Ce s-a întâmplat? Tu faci alpinism de plăcere.

— Dacă vrei să ştii neapărat. Nu vreau să te mai fac să treci prin acel iad, doar pentru plăcerea mea.

Eram foarte emoţionată, dar şi îngrijorată.

— Dragul meu, nu vreau să faci asta pentru mine! Nu voi permite!

— Draga mea, îmi pare rău, dar n-ai ce spune în această privinţă. E decizia mea.

Înţelesei că e hotărât, dar nu puteam renunţa.

— E ultimul tău cuvânt?

— Da.

— Pentru că vrei să nu fiu rănită?

— Exact.

— Prostii, spusei cu hotărâre. Dacă aşa vrei să arate viaţa noastră de familie, atunci nu prea cred că vom avea o viaţă normală. Se pare că, după regulile tale, nu vom putea avea copii.

— Elizabeth, nu spune aşa ceva.

— Dar e adevărat! Ai uitat că sunt asistentă medicală? Am făcut practică în saloanele de naşteri şi n-

am văzut o singură femeie care să nu fi trecut prin iad. Pentru că eşti decis să mă aperi de tot ce mă poate răni, nu prea ştiu cum vei reuşi să depăşeşti această problemă.

— Draga mea, mă vei ierta că-ţi spun, dar acesta e şantaj emoţional.

— Nu eşti tu cel care mi-a dat de înţeles că nu asculţi de argumente raţionale? Cine poate sta de vorbă cu un bărbat care şi-a spus ultimul cuvânt?

— Îmi pare rău că simţi asta.

— Şi mie îmi pare rău! Vreau să mă căsătoresc mâine cu bărbatul care iubeşte muntele! Nu vreau să renunţi şi apoi să regreţi toată viaţa. De altfel, n-aş fi singura soţie de salvamontist! De ce crezi că alte femei pot să rezite, iar eu nu pot?

— Sincer să fiu, nu m-am gândit niciodată la acest lucru.

— Văd că nu te-ai gândit! Ştiu c-ai avut intenţii bune, dar chiar crezi că nu te iubesc destul de mult încât să şi dau, nu doar să primesc?

— Elizabeth, nu e adevărat! Mi-ai arătat acest lucru – îmi arăţi chiar acum – îmi arăţi cât de mult contez pentru tine, spuse el, strângându-mă în braţe. Chiar te-am supărat făcând asta?

— Da, nu-mi place să-mi ascunzi ceva. Ţie ţi-ar plăcea dacă cu aş face acest lucru?

— Nu, ai dreptate, îmi pare rău.

Mă privi lung, foarte gânditor.

— Dar nu mă poţi convinge să scurtez luna de miere. O să-i vorbesc mâine lui Charlie, sper că va putea fixa antrenamentul mai târziu.

Ştiam că era o victorie şi, chiar dacă va fi îngrozitor să-l aştept să se întoarcă de pe munte, merita.

* * *

Judy era domnişoara mea de onoare şi mă aştepta în holul casei familiei Macălistair. Purta o rochie albastră, iar în părul lung şi blond avea flori albastre.

— Elizabeth, arăţi minunat! Unchiul Dougal n-o să te recunoască!

— Nu-ţi face griji, draga mea, o să-i şoptesc eu două cuvinte la ureche, zâmbi doctorul Macălistair. Uite cât de bine arăt şi nimeni nu observă! se plânse el.

Soţia lui, emoţionată, se tot învârtea în jurul meu, aranjându-mi voalul.

— Draga mea, eşti sigură că n-ai uitat să-ţi pui inelul cu pecete al bunicului tău? Va fi ceva vechi, rochia ta e nouă. Dar unde găsim ceva albastru?

— Am volanele de la jupon.

— Desigur! Dar împrumutat? Hamish, trebuie să-i împrumuţi ceva!

— Doamnă Macălistair, spusei, nu vă aduceţi aminte că mi-aţi împrumutat batista de mătase?

— A, da! Uitasem!

— Draga mea, interveni soţul ei, nu vrei să pleci spre biserică, înainte să-ţi uiţi şi capul? Deja am întârziat. Nu putem să ţinem atât de mult pe jar mirele nerăbdător.

Femeia mă sărută cu afecţiune.

— Nu fi nervoasă, draga mea, spuse ea, scăpându-şi mănuşile şi geanta. Rămâi calmă şi bucură-te de orice clipă. Unde e Isobel? întrebă ea, neliniştită.

— E în maşină, draga mea, cu Judy, răspunse soţul ei, dându-i geanta şi împingând-o uşurel spre uşă.

Se întoarse, ştergându-şi fruntea:

— Soţiile şi nunţile! Domnul să aibă milă de bieţii soţi care trebuie să se descurce cu ele! Eşti minunată, draga mea, şi sunt la fel de mândru să te conduc la altar cum cred c-ar fi fost şi tatăl tău. Haide, nu te emoţiona! Poate o lacrimă sau două, toate miresele au voie. E mai bine aşa! Mergem?

Ne îndreptarăm spre biserică, în maşina hotelului condusă de Ian, prietenul lui Craig. Toate pacientele pe care le cunoscusem, asistentele medicale, erau adunate în faţa spitalului. Rugându-se să nu apară vreo urgenţă,

doctorul îmi spuse că restul aşteptau la biserică.

— Să ştii că toată lumea se mândreşte că are ceva de-a face cu unirea voastră! Chiar şi eu!

Eram prea emoţionată să vorbesc.

— Aşadar, eşti emoţionată? E dreptul mireselor, dar nu cred că trebuie să-ţi faci vreo problemă. Viitorul tău soţ e un om bun şi cred că vă va fi bine împreună.

Nu puteam să mă gândesc la viitor, nu-mi venea să cred nici ce vedeam în prezent. Fata îmbrăcată în rochie albă nu puteam să fiu eu.

Maşina se oprise. Doctorul mă ajută să ies, apoi îmi aranjă vălul.

Ca prin ceaţă, văzui femeile adunate în jurul intrării, îl zării pe fotograf, apoi pe Joe care era de nerecunoscut în costum, având-u-i pe cei doi fraţi mai mici, Robin şi Johnnie, lângă el. Abia mai târziu îl zării pe Dougal întorcându-se, iar întreaga lui figură se lumină la vederea mea. Nu mai văzui nimic altceva în afara feţei lui până când ne întoarserăm în holul casei doctorului Macălistair, care era transformat în sală de dans. Abia atunci remarcai superbul kilt pentru ocazii speciale pe care-l purta.

— Dougal, arăţi ca de pe altă lume!

Făcu o plecăciune, zâmbind.

— Iubita mea, nu mă surprinde, pentru că tocmai ne-am căsătorit. Chiar mă simt pe altă lume. Ţi-am spus în maşină cât de minunat arăţi. Ai auzit vreun cuvânt din ce ţi-am spus?

— Nu prea cred. Abia începeam să-mi revin, dar văzându-te arătând atât de bine, cred că încep să plutesc din nou. Nu poate fi adevărat!

Îmi sărută degetul pe care strălucea acum verigheta.

— Ai puţină răbdare, draga mea şi o să-ţi dai seama că nu-i decât realitatea.

— Cred că da. Mă aşteaptă o viaţă lângă iubirea mea.

Sfârşit